

העולם הזה

ניכסון

בא

מה

המחיר

חיל האוויר פעל בדרום לבנון כתגובה על הפיגוע במיגרש הפועל פ"ת לבנון מכחישה כאילו יצאו הפורעים משיטחה

בדקה ה-90:

חוליה של בית"רינאים השתלטה על בית-מגורים במוצא ומחזיקה בבני ער-בה. בכרוז שפיזרו, הכתוב עברית וערבית, נאמר שבני הערובה ישוחררו רק לאחר שהגביע יוענק לבית"ר ירושלים שלוש פעמים ברציפות. כמו-כן דרשו הבית"רי-נאים את המקום הראשון בליגה, את שפיג-לר ואת קרקפתו של השופט אשכנזי ב-אריות-שי. אנשי החוליה הטעימו שיאותו לנהל משא-ומתן רק עם שופט-קו גייט-ראלי או עם ז"ל רימא (בתנאי שלא ירמה), ואיימו שאם לא ייענו תביעותיהם יערכו ג'אנו-סייד בתושבי מוצא. שופט — שושני.

מטוסי חיל-האוויר פעלו בשעות אחה"צ נגד מסרות בדרום-לבנון. הופ-צצו מחנות-פליטים, מיפקדות ומחסני תחמושת. הפעולה בוצעה כתגובה על מעשי הטרור האחרונים במיגרש "הפועל" פתח-תקווה. מייסדו מדווי-חיים על פגיעות מדויקות.

בעת התקיפה, כינס ראש-ממשלת לבנון מסיבת עיתונאים ובה טען שהחבלים כלל לא יצאו משטח לבנון, אלא פעלו מתוך השטחים "הכבושים" עצמם. אך ישראל אינה מוכנה להודות בעובדה זו, ומנצלת את ההזדמנות כדי לבצע פעולות תוק-פניות נגד לבנון.

שר-הביטחון דחה מכל וכל את טענת לבנון, חזר והדגיש את כוונת ישראל ל-הכות במחבלים בכל מקום, בכל שעה, מזוויות קשות ובתוך הרחבה.

דיין חזור!

מאת כתבתנו המלקק

דיין הלך ובכל זאת המדינה לא התמוטטה. אבל אסור להת-ימש — היא עוד תתמוטט.

יעבור חודש, יעברו חודשיים, תעבור שנה — הרי בסוף, המדינה תהיה מוכרחה להתמוטט. ואם היא לא תתחיל להתמוטט אז אנחנו, אני וחברי המלקקים בשאר העיתונים, נדאג לזה. אנחנו נכתוב שהמצב חמור ושהשעה קשה ושככה זה לא יכול להימשך ושאוי ואבוי ושהצילו ושה נורא. כי אנחנו הרי מבטאים את דעת-הקהל. ואחרי שכבר כולם יראו ויבינו שהמצב נורא ושהעם נאנק, אנחנו גם נציע פיתרון — משה דיין. כי אנחנו הרי מבטאים את דעת הקהל. ואז אתם, דעת-הקהל, תחזירו את דיין לשלטון והכל יהיה בסדר.

אז תגידו בעצמכם — למה לכם כל הצרות האלו? תחזירו את דיין עכשיו ואני נשבע לכם שנעזוב אתכם במנוחה.

ואם לא — אז תראו שאתם בעצמכם, דעת-קהל שלי, אתם בעצמכם תפגינו בעד החזרת דיין לשלטון. אם לא בעוד חודש, אז בעוד חודשיים ואם לא בעוד חודשיים אז בעוד שנה. להתראות.

להד"ם

אבן מכחיש שקרא לממשלת רבין, מאפייה של הפלמ"ח. רבין מכחיש שאמר משהו בעניין ויזה לגוש-עציון. אריק מכחיש שקרא לחיילים לסרב לפקודות שניתנו להם. בן-גוריון מכחיש שכינה את השמו"ם בשם או"ם. טרומפלדור מכחיש שטוב למות בעד ארצנו. הרצל מכחיש שייסד בבאזל את מדינת-היהודים. משה רבנו מכחיש שהתעסק עם כושיות. קיין מכחיש שהרג את הבל. אלוהים מכחיש שהוא בחר בנו. המישטרה חוקרת.

אלימלך
הררימאלט

החברה קורראים לי
בירה שחורה

מיומנו

של מתנחל

06.00

We made it, הבוקר עם הנץ החמה תקענו אוהלנו בעמק המש-קיף על הר גריזים ושכם. קבענו את מפת ההתיישבות העברית ל-מאה השנים הבאות. איש לא יזוז יהודים החוזרים לנחלת אבותיהם.

08.00

מתארגנים להתיישבות קבע. שולחן אחד ישמש כגן-ילדים ושולחן שני כבית-כנסת. מתלבטים בקשר לשרפרף. ב-9 בדיוק הונף הדגל. עצרנו נשימתנו. היאחזות "שכמיה" היתה לעובדה. גאולה בכתה כמו ילד, רק בקול הרבה יותר עבה. מחכים לצבא.

11.30

צה"ל לא מגיע. החום בעיצומו, זבובים, החברים מזיעים, ילדים בוכים — איפה הצבא?

15.00

אנחנו במקום קרוב לעשר שעות ושום חייל אינו נראה באופק. התבוסתנים המיקצועיים, יפי-הנפש למיניהם, מפיצים שמועות כאילו אושרה התיישבותנו במקום. פאניקה נוראית. אחד הבחורים שהחל לפרק את מיזוורתו ולהת-מקם הוכה מכות רצח. אריק מש-רה ביטחון, אבל אריק חוזר אח"צ לתל-אביב ואנחנו עלולים להי-תקע כאן כל הלילה. צה"ל אייכה?

18.00

הם באים, הם באים. פלוגת חיילים מתקרבת באיטיות. קצת שוונג, חבריא! עד שהם זזים. או-לי בכל זאת נספיק להצגה שניה. מה זה? החיילים מתפרסים ומת-חילים לשיר ולרקוד.

18.15

להקת הרבנות הצבאית סיימה את הופעתה. אין טעם להסתיר דברים — בחסות ההופעה עזבו 75% מהחברים המייסדים. איפה צה"ל? למה הם לא מתערבים?

20.00

כניראה שלא יגיעו. חלום יפה ניקטע באיבו. ביד זדונית הרסה ממשלת המערך ישוב עברי נוסף בארץ-ישראל המשוחררת. מא-מצים של שנה ומחצה ירדו לטמ-יון. האוטובוסים עושים את דרכם חזרה לירושלים. לא לשכוח לצל-צל בבוקר לבגין.

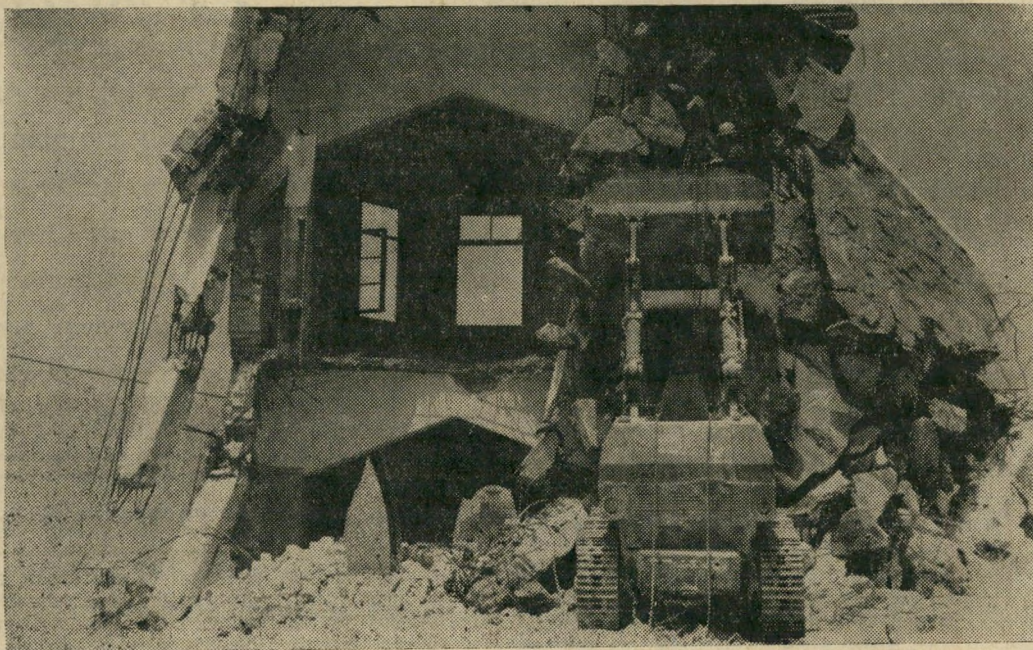
משרד התיירות

משרד ההסברה

המועצה המקומית שועאפאת

חיזיון אור-קולי

תחת שמי ירושלים

גילוח בית של חשודים

ברצח, בחבלה ובהשתייכות לאירגון עויין

בתוכנית האמנותית:

(1) ברכות.	(4) חפיפה (חפוף).
(2) בולדוזר.	(5) עקירת משקופים עם אפי נצר.
(3) גילוח.	(6) מקהלת ילדים בקינות עממיות.

רק בישראל! על-פי דרישת הקהל!

בואו בהמוניכם! לא בכית עד שלא ראית!

הודעה חשובה לתושבי ישראל

לרגל מינויו של יצחק רבין לראש-ממשלת המיעוט הלאומי — ממשלה הנש-ענת על מאיר פעיל, שולמית אלוני, הבדואים ורק"ח — אנו מכריזים עליו בזאת כעל תבוסתן, קומוניסט, מצפניסט והומו.

אי לכך, ובתוקף פקודה זו, בטל ומבוטל השיר „נאצר מחכה לרבין" (היום לפני שבע שנים) — שיר שיש בו רמזים גסים אודות אהדת העם לחנטאריש הזה.

עבריינים יובאו לדין התנועה!

קסינג'ר בנונה.

ירושלים, שנה א' לממשלת האסון.

תשקיף

אבן ידחה את

תפקיד המזכ"ל

שרייהחזיך לשעבר, אבא אבן, שינה כי מרוצת השבוע האחרון את דעתו, והוא נר מה עתה שלא ליטול על עצמו את תפקיד המזכ"ל מופלגת העבודה, גם אם יוצע לתפקיד זה בתור מועמד מוסכם ובדעדי.

נראה שאבן מבקש להתרכז במה שמכונה "ביר קורת קונסטרקטיבית" על ממשלתו של יצחק רבין. דבר שיהפוך אותו למועמד אלטרנטיבי לראשות הממשלה מטעם מפלגת העבודה, בבוא היום. כמוכ"ל, תישלל ממנו האפשרות לבקר את ממשלתו של רבין בפומבי ובחריפות.

ככל הנראה יוכה מאיר זרמי בכהונת המזכ"ל, ברוב קולות. זרמי, לשעבר מזכיר איחוד הקבוצות והקיבוצים, נחשב כמועמד שיש ביכולתו להרפות את המתח הפנימי במפלגה.

פרשת החאלטורות

תתעורר שוב

פרשת ההרצאות בשכר של יצחק רבין בתקופת כהונתו כשגריר בוושינגטון עשויה להתעורר שוב, ולהיות הנשק העיקרי של יריביו נגדו. הליכוד יזום להעלות את הפרשה בכנסת כהצעה לסדר-היום, ש תחייב דיון כללי ופומבי בפרטי העניין.

באותה שעה ממתירות במזכירות הכנסת כמה וכמה שאלות בנושא זה, שהופנו עדיין לראש הממשלה הקודמת, גולדה מאיר, ולשרייהחזיך הקודם אבא אבן.

אבן וגולדה נמנעו מדהשיב על שאיך תות אלה, ולפי החוק יהיו חייבים לענות עליהן עתה רבין, כראשי-ממשלה, ויגאל אלוך כשרייהחזיך. ברור שרבין עצמו לא יענה על השאלות, ויגאל אלוך יצטרך להוציא עכורו את העימונים מהאש.

כל אושי דיין

- ושאר לפרס

בניגוד להנחה כי כמה מנאמני האישיו של משה דיין יפרשו משרייהחזיך ויחד עימו, מפתח כי כל אנשי דיין נשארם בעמדותיהם הקודמות ואין להם כל כוונה להתפטר.

הדברים אמורים גם לגבי צוות לישיבת שרייהחזיך טחון, כמו הדובר נפתלי לביא ובעלי תפקידים אחרים. שרייהחזיך החדש, שמעון פרס, לא יוכל לבצע שינויים פרסונאליים במישרד, מבלי שהדבר יתפרש כי ניסיון להתגרות בדיין.

למרות שכלפי חוץ מפגין פרס לויאליות לדיין, הרי עצם האווירה במישרד — כאילו ניתן בידיו כפי קדון זמני בלבד, יוצרת תנאי-עבודה בלתי נור חים עבורו.

דיין יפתח לישיבה

ב"בית-אמריקה"

משה דיין יפתח, ככל הנראה, לישיבה פרטית בבית אמריקה בתל-אביב. לצורך זה שחרר כבר שני חדרים. פתיחת הלישיבה מוסברת כרצון לשמור קשר עם הציבור, גם אחרי פרישתו.

ביוון שאין הוא מעוניין שהמשחרים

לפיתחו יכואו לביתו שכחהלה, החליט לפי תוח לו לישיבה פרטית.

חתול שחור בין

רבין ליריב?

היחסים בין ראשי-הממשלה יצחק רבין לבין שרייהחזיך אהרון יריב אינם עוד כה תקינים כפי שהיו בעבר, טוענים יריידי. למרות שהשניים הם ידידים אישיים ויריב היה מראשי התומכים במועמדותו של רבין לראשות הממשלה, אירעו ביניהם לאחונה חילוקי-דעות שהרעו את היחסים ביניהם.

בין השאר, טוענים כי יריב התנגד לקבל את תפקיד שרייהחזיך בממשלתו החדשה של רבין, ושאל תפקיד בכיר יותר, אולם רבין העמיד אותו אולימטיבית בפני הברירה: לקבל את התפקיד — או לא להיכלל בממשלה.

מאבק על הירושה

ב"ג'רוזלם פוסט"

מילחמת-ירושה על תפקיד עורך הג'רוזלם פוסט נפתחה אחרי מותו של העורך-הקודם, טד לוריא. שני המתמודדים העיקריים על התפקיד הם שניים יהודיים בתמיכתם ברפ"י לשע

גישושים סודיים

למגעים

עם הסינים

גישושים סודיים שנעשו לאחרונה מצד סין העממית, לקשור יחסימים חר עם ישראל, הולידו את הסברה כי זהו ניסיון ראשון מצד הסינים להפ" שיר את יחסייהם עם ישראל.

יש הטוענים כי קשירת יחסימים חר עם סין העממית עשויה להוביל לי מגעים הדוקים יותר בין שתי המדינות, וכן בידי דני אגרון, בנו של מייסדי-העיתון ישראל וסין לברית-המועצות.

בר, ובמשה דיין: סגני-העורך דאה בין דור, ומזכיר המערכת, ארי ראט. שניהם משתי פים פעולה כדי למנוע מינוי עורך שאינו עובד המערכת.

בתקופתו של לוריא, היווה הוא מחסום להתקפות החריפות של שניים אלה על מנהיגי מפא"י. עתה מתכננים השניים להשתלט על העיתון, שהבעלות עליו נמצאת בידי ההסתדרות, הסוכנות היהודית, אילי הון יהודיים מארצות-הברית כמו סם רוטברג ולו בוירא, וכן בידי דני אגרון, בנו של מייסדי-העיתון ועורכו הראשון, גרשון אגרון המנוח.

פיצויים לחבר-

הקואליציה

בעיריית תל-אביב

עיריית תל-אביב תשלם לחבר-הקואליציה חיים טסה את הוצאות הנזק שנגרם למכוניתו הפרטית, אשר הוצתה והועלתה באש. טסה הוא ראש הוועדה ליפו והשכונות מטעם סיעת גח"ל.

מכוניתו ניזוקה כתוצאה מהצתה והוא תבע את תשלום הנזק מהעירייה, בטענה כי המכונית הוצתה כתוצאה מפעילותו כי עירייה.

ועדת הכספים של העירייה אישרה את תשלום תיקון המכונית, תמורת קבלות.

דוברו של רבין -

לשליחות בחו"ל

מי שהיה עוזרו העיקרי של יצחק רבין בתקופת המאבק על ראשות הממשלה ושימש גם כדוברו, נוסף להיותו דובר מידי לנת העבודה, יורם פרי, עומד לצאת בשליחות לחו"ל. הדבר מתפרש כהרחקה, שכן רבים ניבאו לפני מינוי בכיר אצל רבין.

גם עוזר בכיר אחר של רבין עלול לצאת מקופת הכוונה היא לח"כ יוסי שריד, שהיה מראשי מטהו של יצחק רבין. עם הקמת הממשלה החדשה ציפו כי יקבל משרת סגן-שר. בינתיים נערכה מאחרי הקלעים פעולה שנועדה למנוע מינוי זה, וגיראה שכתור צאה מכך מתעכב מינוי כל סגני-השרים בממשלה.

בלשי הסמים

יוצאים להשתלמות

12 מתוך 20 אנשי מחלקת-הסמים של ה" מדר המרכזי במישרת ת"א, יפסיקו את עבודתם בעוד כמה שבועות, כדי להשתתף בקורסי-השתלמות שיימשך שלושה חודשים. חודשי הקיץ הם חודשי פעילות קדחתנית של סוחרי הסמים, המעבירים, באמצעות תיירים, מיש לוחיסמים לארה"ב ולארצות אירופה. עם יציאתם של 12 הבלשים להשתלמות, עלול מרחב הפעילות של סוחרי הסמים להתפשט באורח מדאיג.

המישטרה נגד

לילינבלום

לשמועות ההולכות ומתחזקות על הפיחות הצפוי, יש השפעה גם על מישטרת תל-אביב. לאחר מיספר חודשים בהם זכו סוחרי השוק השחור של רחוב לילינבלום בתלי-אביב לשקט, החליט מטה המחוז הצפוני לעי רוך גיחות-יפתע על רחוב לילינבלום, להח" רים מטבע זר ולעצור את הסוחרים.

אין ספק שהתהגותה זו של המישטרה תעלה את מחיר הדולר השחור.

מורי-הדרך

מתארגנים

מורי-הדרך לתיירים תחליטו להתארגן כנגד מיש-רדת-התיירות, וזאת למרות ניסיונות השר משה קול להתקרבות אליהם.

מורי-הדרך עומדים לקיים בשבוע הבא אסיפה כללית, בה יביאו להצבעה החלטות חריפות ביותר כנגד מישר-התיירות.

בעיקבות הידיעות שהגיעו למישר-התיירות על התארגנותם של מורי-הדרך, פנה השר קול אל ועד הפעולה של מורי-הדרך, לדון עימו בחוק התיירות, אותו הוא עומד להביא לכנסת. אולם הוועדה המשו תפת שהוקמה לשם כך, לא תמנע ממורי-הדרך לפתוח במילחמתם המתוכננת כנגד קול.

דרוזים מהמובלעת

מבקשים להשאר

בישראל

עשרים מישפחות דרוזיות מהכפר חדר אשר במובלעת, עומדות לנקוט אמצעים שונים כדי זאלק את שירי מונות ישראל לאפשר להם לעבור מפפן למג'דל-שאמס, כדי לא להיות מוחזרות לפוריה.

ראשי המישפחות טוענים כי הם עזרים להיות מוצאים להורג עידיי הסורים, וכי סירובה של ישראל לקבל אותם פירושו, עבורם, גורדין מוות. המישפחות ניסו לעבור בתחילת ה" שבוע שעבר למג'דל-שאמס, אך פונו משם בכוח עידיי חיילי צה"ל.

אני לא יכולה בלי הטורקי שלי

הטורקי שלי עליה

שהתקיימו בכיכר-מלכי-ישראל, בנושא הסכם ההפרדה בגולן.

ברצוני להבהיר: בעוד שמארגני ה"אסיפה הראשונה פנו לעירייה וביקשו סיוע טכני, לא עשו כן מארגני האסיפה השנייה. סיוע העירייה ניתן לכל גורם הממלא אתר הוראות העירייה בלא קשר להשתייכותו הפוליטית.

עמיקם שפירא, דובר העירייה, ת"א

● הדובר לא מסביר את העובדה כי היה זה הערב היחיד במשך כל החודש, בו לא הודלקו האורות בכיכר העירייה.

על דו"ח המבקר

אזרחים רבים הזדעזעו והופתעו מ"דו"ח האחרון של מבקר המדינה; אבל יש מעטים שלא הופתעו. וזאת, מכיוון שמאז קיומו של משרד-הביקורת, דו"חותיו מצטיינים בשפה דיפלומטית שבדיפלומטיה, אבל כמעט אף פעם אי-נס נוקטים לשון ברורה ואינם מראים מי הם האחראים לפעולה פסולה או מחדל — כאילו הפעולות הניפסדות או המחולקים לשון תופעות-טבע המתבצעות מעצמן, ואין אשמים קונקרטיים.

על כמה מיקרים בכלל יכול להצביע משרד-הביקורת, שלפי הצעות ודרישותיו הועמדו לדין עובדי מדינה, על האשמה בפעולה או במחדל?

מלבד הדרישה למישרי-ההמשלה לע" שות תיקונים בניהול, וכו', לא שמענו ולא קראנו על העמדות-לדין לפי דרישת משרד-הביקורת.

ההסבר הוא פשוט. כנראה לא לשם כך, כלומר, לפעולות אפקטיביות, נוצר ופועל משרד-הביקורת, אלא כדי שגם לנו יהיה משרד-ביקורת, כמו לכל האר-צות הדמוקרטיות.

ד"ר זאב שפירא, חיפה

קשקשת

הפעל את דמיונך ונסה למצוא כר-תרת מתאימה לציור שלמטה, שח"ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכת-תרות יש לשלח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". התג-דרות הקולעות ביותר תפורסמנה.

קשקשת 1916

● הנרי קסינג'ר, כשהוא מגיע סוף-סוף לגנסי.

● איזה חמודשווילי, קיבוץ נתיב ה"ח

● הנחש ותוחה, אחרי הפיתוי ב"גורעין.

● יגאל אלון מתחבא מפני סטיר ורבינוביץ' בשעת הרכבת הממשלה.

● חיים גואטה, בתיים אורגיה של חלונות.

● סיגנית חן, רמת-גן

חינוך מעורר חלחלה

"העולם הזה" 1915, "רב צבאי מטיף להריגתם של אזרחים", תגובה על מאמרו של סא"ל הרב אברהם אבידן (זמל), בחוברת "בעיקבות מלחמת יום-הכיפור", רים, פרק-הגות, הלכה ומחקר."

קראתי את הכתבה בהקשר להטפה ל-רצח אזרחים בחוברת שהוצאה עליידי הרבנות הצבאית, וברצוני להעיר:

כדאי היה להאזין לגלי-צה"ל בערב יום-השואה השנה. היתה תוכנית על פרטיזנים וכל מיני לוחמים אנטי-נאציים, שדיברו על רצח נשים וילדים בצורה המעוררת חלחלה. בין השאר נש"מעו שם ביטויים כגון: "שרפנו את ה-בית עם כל הילדים שהיו בו...". או: "את הגדולים חיסלנו עם כדור, אבל בשביל הילדים הספיק גרזן..."

האם יש מקום לצורת חינוך כזאת עלידי גלי-צה"ל? מי האחראי לכך? האם אין בכך מתן נשק רעיוני לאויבינו?

איתן מנחם, חולון

אם כבר מדברים...

"העולם הזה" 1917, "זו הארץ — אם כבר מדברים...", תזכורת על פעולות האצ"ל ואירוגני תמח"ת תרות היהודים האחרים.

מראש ייאמר, אינני נגד סאטירה, להיפך. ואפילו בעד סאטירה יותר חריפה. אבל איני מסכים לשנואה עצמית ולנ"טייה להרס עצמי, וזה מה שאירע ל-דעתי בקטע אם כבר מדברים...

אז — אם כבר מדברים, נזכיר לרבי-עזית השקצים (או נספר להם, אולי הם פשוט אינם יודעים או אינם זוכרים — מפאת גילם. אם הם מתעלמים ביודעין, זו כבר בעייה אחרת, קשה לעיכול): בערך ממרס 1936 ועד סמוך לפרוץ מל"ח העולם 1.9.39, התחולל בארץ מה שבני-ישימעאל מכנים המרד הערבי ובני-ישראל, "מאורעות תרצ"ו-תרצ"ט". יש לי בבית אבי כרך זה בהוצאת דבר וקראתי בו זמנו לא פעם אחת, ועדיין זכור לי שם הנירצח הראשון ביפו, אל-עזר בוצוקי, וגם פרטי רציחתו האכזרית.

העיקר — לא מעניין אותי כלל פרטי הלקט הכרונולוגי שקובי ניב ומרעיו אספו ואיני כופר בכנותם, אך אני מלא חימה על המגמתיות שבקטע. מה אתם נטפלים לגאולה ולמנחם? כלל יסודי אומר: הבא להורגך השכם להורגו, ובאר-תן שלוש שנים נרצחו יהודים. ייתכן שאילו ניקלעו הורי רביעיית חמד זו ליפו באותן שנים, ללא הגנה, איני יודע אם זו הארץ היה מופיע בכלל.

רגע, ומי הרג את מי בחברון ב-1929, ומה קרה בירושלים ב-1920—1921, ואיך הגיע יוסף-חיים ברנר לנה-העדר? מותר אפילו לחשוב שהלקט שלהם קצר מדי, וחבל שהוואקצה לנוכח מאורעות 100 השנים האחרונות בארץ!

עובד גשן, חיפה

חפש את האשה

אני בעל סוכת האבטיחים בשדרות רוקח בתל-אביב. העירייה עושה לי צרות צרורות, רוצה לסגור לי את העסק.

אני רוצה לשאול את ראש העירייה שלמה ("צ'יץ") להט:

אשתך, זיווה להט (לשעבר פריצקר), כשהיתה ילדה ולמדה בבית-הספר הכרמל, אהבה מאוד אבטיחים.

למה אסור לילדות של היום גם כן לאכול אבטיח?

משה קרוש, תל-אביב

הערב בו כבו האורות

"העולם הזה" 1917, "במדינה — הנגזות — הערב בו כבו האורות", על שתי אסיפות שנערכו בכיכר-מלכי-ישראל בתל-אביב, כשהאחת דגלה בשלום והשנייה במלחמה.

בכתבה טענתם על הפליה בשירותים שהעניקה העירייה למארגני אסיפת הל"י כוד ולמארגני אסיפתם של אורי אבנרי, מתי פלד, ח"כ מאיר פעיל וחבריהם,

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, מלפון 260134. תאריך-הואר 136. מען מכריו: עזומפרם "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' כרמלית 10. הפצה: גר בע"מ. גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ק/א יר.

אפשר היה לחשוב שחברי מערכת העולם הזה ילחמו זה בזה בחירוף נפש כדי לזכות במשימה שהועלתה באתר מ"ישיבות המערכת: חקירה של התופעה המתפשטת הולכת בישראל של מכוני עיסוי. סוף-סוף, לא בכל יום מוזמנת לכתב אפשרות לסייר על חשבון המע"רכת בכל מכוני העיסויי שבעיר ולזכות

כתב יפת בעיסוי

כף לא נורמלי

בטיפולן של המסורות שב-מסגיסטיות הצעירות והיפות", אותן מבטיחות המר-דעות הקטנות בעיתונים ללקוחות.

אבל למרבה הפלא, דווקא על משימה זו לא היו קופצים. לכל אחד מחברי המע"רכת, לו הוצע התפקיד, היה תירוץ משכ"נע ביותר. מדוע אין הוא מסוגל לבצע את המשימה. לבסוף הוטל התפקיד על אחד הכתבים. הוא יצא לקבל עיסוי ב"מכון הראשון שהודמן בדרכו. חזר כל עוד רוחו בו למערכת והרים את ידי: "לא מוכן להמשיך! תפטרנו אותי, אבל אני מסגים לא עושה יותר."

עברו כמה שבועות עד שהצלחנו לשכ"נע את מבקר העולם הזה, זאב יפת, העוסק בחקירות מיוחדות, לקבל על עצמו את המשימה. שיכנענו אותו ש"הבעיה היא בעייה ציבורית רצינית, ה"זקקה לחוקר מעולה.

לא ברצון נענה יפת להפצרותינו. יפת (38), נשוי ואב לשתי בנות, חשש מההש"

תל-אביב

NEOPON
השמפו המיוצר
על בסיס
תמציות צמחים
מרוכז
יעיל וחסכוני

נאופון

שמפו נפלא ומיוחד המזין מבריא ומחזק את השיער

יגאוו-סא-הי-מקרה-הי-וללי

שיער יפה זה לא מקרה היגאוו-סא-הי-וללי

תמרורים

זכר. בסך 50 לירות ובתואר נהג ז'הר לשנת 1974 נשיא המדינה, פרופסור אפרים קציר. התעודה והפרס הוענקו לו על ידי יו"ר המועצה הלאומית למניעת תאונות דרכים, השופט שלמה חלמוט רובנברג.

נכח. כיו"ר הקואליציה וסיעת ה' מערך בכנסת, ח"כ משה וורטמן, איש חיפה, במקומו של משה ברעם, אשר נתמנה כשר-העבודה.

נכח. למלכת-היפוי של ישראל עדנה לוי, בת מושב גיאה ליד אשקלון. לוי, בת 18, שגובהה 1.67 ס"מ ומשקלה נטו 48 ק"ג, עוסקת עתה בהשלמת בחינות הבגרות שלה.

נישאו. בטכס צנוע שנערך בארצות-הברית, שגריר ארצות-הברית בישראל קנת קימינג (73) ומארי דייוויס (54), לדייוויס 10 ילדים משני נישואיה הקודמים (מהם 5 מאומצים) ונכדים רבים. ה'

קימינג

10 ילדים במתנה

שניים התוודעו לפני כשנה, ערב צאתו של קיטינג למלא את תפקידו בישראל, ומאז באה מארי דייוויס פעמים רבות ארצה כדי לשהות במחיצתו של קיטינג.

התפטר. מחברותה בכנסת, לאחר 25 שנה בהן כיהנה כחברת הכנסת, מי שהיתה ראש-הממשלה, גולדה מאיר. מאיר תעבור להתגורר לאחר התפטרותה בקיבוץ רביבים. במקומה נבחר לכנסת ז'אק אמיר (41), סגן-ראש עיריית דימונה ומוכר מועצת העובדים של מיפעלי יס-המלח.

נולד. לדובר עיריית חיפה והאחראי על תיק השכונות, יעקב בוזגלו, בן רביעי.

פרש. מהקואליציה העירונית בתל-אביב, חבר תליכוד (ע"מ) עו"ד חיים ליפקין, מי שהיה אחראי על תיק יפן והשכונות, לאחר שלא נענתה תביעתו ל' קבלת תואר של סגן-ראש-עיר. את מקומו של ליפקין כאחראי על יפן והשכונות ימלא שלמה לחב.

ניצלה. לאחר נסיון-ההתאבדות, ה' זמרת הצרפתית ילדת פולין ברברה ברברה בת ה-44 ניצלה, לאחר שירידי שלה החל לדאוג מאחר שהטלפון באחוזתה היה מנותק, והזעיק לשם עזרה ראשונה. למרות נסיון ההתאבדות שלה תופיע ברברה בעוד ימים אחדים בישראל, כי מתוכנן.

נפטר. קיו סנג קים, שרי-החינוך של קמבודיה, לאחר שתלמידית-יוון נרגזים התנפלו עליו עם סכינים שלופים ודקרוהו בביטנו.

נפטר. בגיל 66, המלחין והמנצח שלמה קפלן, מהתק-לב. קפלן, יליד פולין, היה מראשוני המרכז לתרבות וחינוך בהסתדרות, ומנהל חמדות למוסיקה שם. בעבר שימש כמנהל המוסיקל של ה' דימריה וחינוך דור שלם של קצצחים ו' מוסיקאים.

נפטר. בגיל 65, פקידה-מודיעין ה' וותיק של הוועד-הפועל של ההסתדרות, אברהם וורבל, יליד פולין, היה חבר ועד-העובדים של הוועד-הפועל, ובעבר עובד ביה-החולים בצפת וחבר מועצת פוע' לי צפת.

מכתבים

בתים בלוד

"העולם הזה" 1918, "דירות כ' טכסיס בחירות", על פרויקט ה' בנייה בלוד.

הפרויקט הנ"ל ניוזם עלידי חברת "הראש" בע"מ ועיריית לוד כבר במחצית שנת 1973, ולא דווקא בצמידות לבחירות האחרונות.

הפרויקט, על תנאיו המיוחדים, היה מיועד מתחילה למימון ולזוגות צעירי רים בילבד, ועל-פי קריטריונים שנקבעו על-ידי משרד-השיכון.

פרויקט זה ניתן למימון, על-פי תח' שיבים שונים, בהיקף מינימלי מוגדר, ומשום כך נתבצעה תחילה הרשמה של מעוניינים.

המעוניינים הפקידו דמי הרשמה ב' חשבון משותף וסגור, שנפתח למטרה זו בלבד, על-שם ראש העיר כנציג העירייה והח"מ, כנציגה של חברת "הראש" בע"מ; זאת דווקא בשל הגישה כי ב' טחון הפיקדון צריך לא רק להיעשות, אלא גם להיראות. בכספי הפיקדון לא נגע איש — אלא לצורך החזר פיקדון לפי בקשת המפקיד. הריבית שנצטברה בחשבון פיקדון סגור זה עומדת לזכות המפקידים בלבד.

רק לאחר הגרלה פומבית, שהתקיימה ביום 23 במאי 1974, הועברו כספי ה' פיקדון של הזוכים בהגרלה לחשבון חב' רת, "הראש" בע"מ, לקראת חתימת חו' זה רכישת דירה והפעלת הפרויקט.

בהודעות שנתפרסמו, ובמידע שנמסר למעוניינים, נקבע כי מחירי הדירות יהיו קבועים וללא כל הצמדה, אולם הם עשויים להשתנות בשל התייקרויות שחלו לאחר המלחמה. בחודש מארס 1974 נקבע, באישור משרד-השיכון, מחירי דירות מעודכנים והם, כמובטח, קבועים וללא כל הצמדה.

על אף כל הקשיים האובייקטיביים, לרבות המלחמה האחרונה, הוחל בסוף חודש מאי 1974 בביצוע הפרויקט, ה' מאפשר למימון ולזוגות צעירים ל' שפר, בתנאים נוחים, רמת דיוור בלוד, ולדעתי יש בכך משום הישג לכל אלה שיוזמו והשתתפו בהוצאת פרויקט זה מן הכוח אל הפועל.

עו"ד הירד אשכנזי, ירושלים

● כתבת העולם הזה לא הטילה דו' מי בהלל אשכנזי, מי שהיה מנכ"ל משרד-הקליטה, אך מתחה ביקורת על התנהגות ראש עיריית לוד, שהשתמש בפרויקט לצורכי תעמולת הבחירות שלו. הפקדת הכספים בחשבון על שם הפרטי של ראש-עירייה ואיש אחר אינה תו' אמת נוהלים ציבוריים תקינים, אך ב' כתבה עצמה הוזהר שלא נמשכו כספים מחשבון זה, וממילא אין כאן כל חשד של ניצולם לרעה.

במעלות אחרי הטבח

"העולם הזה" 1917, "במדינה — מעלות — שעירים לעזאזל — השכנים", על הנעשה בעירייה מע' לות אחרי הטבח.

כתבתם כי ראש המועצה אלי בן-יעקב, בליווי אלוף (מיל.) רחבעם ("ג' דו"י) זאבי, נטלו נשק ופנסים וירדו ל' מיקלט שלגביו היתה שמועה כי מחב' לים חדרו לתוכו, ורק אז נרגעו הרוחות. מאחר שאבי,

בירן

גיעו למקום יחדיו. עוד עלי לציין, כי אבי, כפי שאני מכיר, לא היה יורד בעד שום חון שבעולם לאותו מיקלט, אילולא היה גנדי ליד ב'יעקב, ולא היה מסכן עצ' מו ללכת לכל מקום שהוא, כאשר אותו ב'יעקב ניצב מאחוריו עם נשק בידו. עופר בירן, חיפה

אווירה של טרורירה

סריגי טרורירה קלילים ואוויריים מגעם נעים שומרים על צורתם קלים בכביסה מתיבשים מהר אין צורך בגיהוץ

מוסום דיר יעקבסון

טרורירה
TREVIRA®

2000

החוטים מיוצרים ע"י גרוסלם ג'רסי בע"מ

יגאל אלון הגיע למשרד החוץ תחת עונ כבד. אך הוא יכול להפתיע את המדינה

בצאתו מהשיחה אמר לי מרדכי גזית, אז מנהל מחלקת המזרח-התיכון במשרד החוץ (וכיום מנכ"ל משרד ראש-הממשלה): „אין כל אפשרות לבצע את הדבר. אילו החליט אבן לקבל את ההצעה, היה זקוק לי חומר-רקע חיוני על מצבה של אותה מדינה ערבית. אין במשרד החוץ שום גוף המסוגל בכלל להכין חומר כזה.“ זוהי האמת הפשוטה והמתיריה. ממות שהוא, אין משרד החוץ מסוגל למצא תפקיד כלשהו במרחב.

מציאות זו הניעה אותי, ערב מיבצע-קדש ב-1956, להציע את הקמתו של מינסטריון מיוחד לעניינים ערביים, שבמסגרתו יקום „מטכ"ל לבן“ של מאות מומחים לתיכנון ולביצוע יוזמות-שלום.

האיש היחיד בצמרת ישראל שאימץ לעצמו רעיון זה היה יגאל אלון. בסיפורו מסך של חול, שהופיע כעבור שלוש שנים, הציע אלון הקמת „רשות מיוחדת, אשר תפעיל את מיטב המוחות ובעלי-הקשרים בעולם הקרוב והרחוק, ותפקיד על תיכנון המאבק לשלום.“

קשה לדרוש משרד החוץ יגאל אלון שידגוד עתה בהקמת מינסטריון מיוחד לשלום, מחוץ למסגרת משרד החוץ. אך אפשר וצריך לדרוש ממנו כיום לפרוע את השטר בתוך מינסטריון מיוחד.

המביחן הראשון של שר החוץ החדש יהיה בביצוע שינוי דראסטי של מיבנה משרד החוץ, היערכותו וסגנונו.

עליו להקים לאלתר, ואפילו בחיפזון, גרעין של מטכ"ל לבן, תוך ריכוז עשרות מומחים לארצות-ערב, לפסיכולוגיה, למודיעין פוליטי, לתיכנון מדיני ולהסברה, הן כפני דים מן המניין והן כיועצים חיצוניים.

אני משוכנע שרבים ומובנים יירתמו מרצון למאמץ זה, בלי משכורת ובלי מעמד רישמי, כך שלא יתעוררו בעיות תקציביות ומינהליות מסובכות.

בד בבד עם הכנת הכלים האירגוניים, עליו לפתח את היוזמות המדיניות וההסבריות הראשונות, שיהיה בכוחן לשנות את האווירה במרחב וליצור אצל הערבים את הנכונות להעניק יחס חדש לממשלה החדשה.

בקיצור: להוכיח שנפתח מציגו דף חדש ביחסי ישראל-ערב.

איש אינו יכול להיבנא אם יעמוד אלון במבחן זה, ויפתח דף חדש גם בחייו הפוליטיים. אפשר רק לאחל זאת — לו ולמדינה.

בסופו של דבר, לא ייקבע מעמדו של שר החוץ יגאל אלון על-ידי הפרשות העגומות שהיו קשורות במינויו.

הוא ייקבע על-ידי מעשיו — או מחדליו — של אלון עצמו, בשבועות ובחודשים הקרובים.

אחרי שנים רבות של תיסכול, ניתנה לו הזדמנות גדולה. ההמשך יהיה תלוי ביועצמו.

חוץ מזה

קיסניג'ר לא היה יכול לפתח את שלל יוזמותיו הדרמטיות — כלפי ברית-המועצות, סין, ויאט-נאם והמרחב שלנו — לולא עמד לרשותו מכשיר החסר לחלור טין בארץ: מטה חשיבתי המשותף מכל אחריות ביצור.

כי קיסניג'ר אינו רק שר-החוץ, אלא גם ראש המועצה לביטחון הלאומי של ארצות-הברית. זהו גוף השוכן ב„ניספח“ של הבית הלבן.

הצרה של כל משרד-חוץ היא, שהוא עמוס באלף ואחד תפקידי שיגרה, החשובים כשלעצמם. המגעים עם השגרירויות הפזורות ברחבי העולם, הצורך להחליט על נושאים ללא-ספור המתעוררים ביחסים עם המדינות, הבעיות הסבוכות של ייצוג, מינהל ומשק — כל אלה בולעים את עיקר המרץ של המשרד.

מרוכז עציץ אין משרד-החוץ רואה את היער.

המנגנון השני של קיסניג'ר פותר בעיה זו. יושבת שם קבוצה גדולה של צעירים מבטיקים, הפנויים למחשבה שיטתית, להערכת מידע ולגיבוש אלטרנטיבות. לפני שנים אחדות, בעת ביקור בוואשינגטון, עמדתי על ההבדל הגדול בין שתי המערכות, המשלימות זו את זו. שוחחתי במשך זמן קצוב עם ג'ון סיסקו במשרד החוץ, וביליתי לאחר-מכן כמה שעות עם הארולד סונדרס בניספח הבית הלבן. בשיחה הראשונה למדתי מהי המדינה יות הקיימת של ממשלת ארצות-הברית (למשל: תמיכה בכלק חוסיין). בשיחה השנייה גילגלנו באופן בלתי פורמלי אפשרויות רבות חדשות (למשל: שילוב הפלסטינים בהסדר-שלום). בשיחה זו קפצו הרעיונות כמו כדורי פינג-פונג, התגלגלו לכיוונים שונים, עברו הלך וחזור. היתה זאת עבודה מחשבתית מרתקת, שנועדה לגבש ולהאיר אפשרויות רבות ושונות — כדי להניח, בבוא היום, בפני מי שצריך להחליט.

בכד רחבי ממשלת-ישראל אין בנמצא גוף כזה — ולא רק לגבי מדיניות-החוץ. יש צורך לברוא — בחינת יש מאין.

אין זה הגוף היחיד החסר במערכת מדיניות-החוץ של ישראל.

בחלוקה הקיימת של הסמכויות בין משרד-הממשלה, הופקד משרד-החוץ על כל היחסים בין ישראל והעולם הערבי, מילבד היחסים הצבאיים. לצורך זה קיימות ב-משרד-החוץ מחלקת-החקר, ומחלקת-המזרח-התיכון. מחלקת-החקר התדרדרה כתקופת כהן נתן שך לגדרה מאיר ואבא אבן, והפכה לקריסה.

דו"ח-הביניים הראשון של ועדת-אגרנט מצביע, בצדק, על מחלל הרה-אסון זה, שהותיר את אמ"ן כגוף היחיד המסוגל להעריך מידע מהעולם הערבי. כאשר טעה אמ"ן את טעותו ההיסטורית ערב יום-הכיפורים, לא היה מי שיאזן את המישגה, המחיר שולם בדם.

מחלקת המזרח התיכון לא היתה מימיה אלא בדיחה עגומה. בכך הנוגע לעולם הערבי פשוט אין היא קיימת. יחד עם קודמיו, נושא אבא אבן באחריות למחדל מכריע זה.

האמת ההיסטורית היא שמשה שרת עיצב את משרד-החוץ כמכשיר ללוחמה פוליטית נגד העולם הערבי. זה היה תפקידו העיקרי היחיד, מילבד סיפוק צורכי הייצוג והראווה. שר-החוץ גולדה מאיר החרפה תפקיד זה. אבא אבן המשיך בו, מאחר שהתאים מאד לכישוריו הייחודיים כפולמוסן מבטיק.

כיום מסוגל משרד-החוץ להגיב על השמעות ערביות בהשמעות ישראליות, להשיב על זיופים וחצאי-אמיתות ערביים בזיופים ובחצאי-אמיתות משלנו, ולעמוד בדור קרבות פולמוסיים בנוסח ויכוחי הכמרים והרבנים בספרד של ימי-הביניים.

אין הוא מסוגל לשום דבר אחר.

נדמה לי שכבר סיפרתי את הסיפור הבא, האופייני למצב זה: ב-1966 נקראתי על-ידי שגריר ערבי בפאריס לשיחה דחופה בשגרירותו. בשיחה זו העלה רעיון ש-ממשלתו תפעל למען השלום הישראלי-ערבי, ומורת שירות פוליטי מסויים מצד ישראל. הביטוי שההצעה מכוונת לממשלת ישראל, ועל כן דיווחתי עליה לאבא אבן מייד עם שובי. אבן ליבל את פני בדידות, והקשיב לדברים בתשומת-לב. (לא היו תוצאות).

עין כבד רובץ עתה על משרד-החוץ. ייתכן שמעולם לא היה נתון במצב-ביש אומלל יותר.

הצורה שבה עבר — אך לא הועבר — המשרד מדי אבא אבן לידי יגאל אלון, אינה מוסיפה לו יוקרה. נדמה שאבן זכה, בלכתו, לאהדה שמעולם לא ניתנה לו בעודו בתפקיד. ואילו אלון הגיע לתפקיד בליווי מקהלה של שריקות.

יתר על כן, בשנים האחרונות נוצרה בארץ מעין אופי נה אנטי-אלוני. חלק גדול של הציבור מוכן להתייחס מראש בזלזול ובשאט-נפש לכל מעשיו, יהיו אשר יהיו. אבא אבן אלון הוא עכשיו שר-החוץ.

מה יהיה גורלו של משרד-החוץ בהנהגתו?

אם נתקדם לרגע מן התופעות המכוערות שליוו את החילופין, ומריקמת היחסים רבין-אבן ואבן-אלון, יהיה לנו קל יותר לבחון אובייקטיבית את כישוריו של יגאל אלון לתפקיד מסויים זה.

התמונה רחוקה מלהיות שדונית.

יש לאלון ה„ציחצוח“ הדרוש במיוחד לשר-החוץ. הוא השתפף לא-מעט בהופעות בינלאומיות, בחברת גדולי העולם. הוא עבר תקופת-לימודים באוקספורד ומדבר אנגלית בצורה נאותה, אם כי בניב ישראלי. איני סבור ששר-חוץ ישראלי צריך לדבר אנגלית במיבטא המלכה. מעבר לכישורים טכניים אלה, יש לאלון כמה מעלות חשובות:

● הוא השר היחיד בממשלה הקודמת, שהעני להציע תוכנית ברורה לשלום ישראלי-ערבי, ואף לדיכוי כה.

לתוכנית זו אין סיכוי להתקבל על-ידי העולם הערבי, מפני שהיא כוללת סיפוח שטחים גירחבים. אך לפחות היתה כאן התחייבות פומבית להחזיר את מרבית השטחים המוחזקים תמורת שלום.

● הוא היה השר היחיד בממשלה הקודמת, שהציע יוזמות-שלום פעילות. בין השאר נפגש עם המלך חוסיין ונטש יוזמות אחרות.

● בניגוד לגולדה מאיר, משה דיין, אבא אבן (ועצמיו, בנאומיו להצגת ממשלתו, גם יצחק רבין) לא שלד אלון מעולם את רעיון הקמתה של מדינה פרסמיתית.

● דווקא בגלל הנסיבות שליוו את בואו לתפקיד זה, יהיה לאלון מגיע חוק מאד להוכיח את עצמו בתפקידו החדש, על-ידי נקטת יוזמות חיוביות.

● זוהי רשימה די מרשימה.

● ריחוק מודרני אינו יכול, כמובן, לנהל מדיניות עצמאית, כראות-עניין.

עברו ימיהם של שר-החוץ הגדולים, הוד מעלתם ש-הטבעו חותמם על ההיסטוריה — אנשים כמו מטרניק האוסטרי, קאסלרה ופאלמרסטון הבריטיים, טאליראן ה-צרפתי. בעזרת כל-ההתיקשות המודרניים שולטים ראשי-הממשלות בעצמם על המגעים הבינלאומיים ונפגשים איש עם רעהו. הסכנות הנוראות, הכרוכות במילחמה המודרנית, מכריחות את ראשי-הממשלות ליטול לידיהם אחריות ישירה לעיצוב מדיניות-החוץ. בארצות רבות שוב אין שר-החוץ אלא שרי-הדואר-הדיפלומטי, ואילו השגרירים הפכו דוורים-בעלי-צילינדר.

אך הנה בא השר קיסניג'ר, הסופר-ספאר היחודי, והוכיח שאין זה חייב להיות כך.

„הנני מעופף“, תלמידו המוצהר של מטרניק, עושה היסטוריה. הנסיבות הפוליטיות החריונות, הקיימות עתה בבירה האמריקאית, מעניקות לו חופש-פעולה בלתי-רגיל בימינו.

ייתכן מאוד שמעמדו של יגאל אלון בממל שזה החדשה יפתח בפניו אפשרויות דומות.

רבין יהיה, בלי ספק, המנהיג, והוא ינצח על קו הממשלה. אבא רבין יהיה עסוק בשטחים רבים, ובראש וראשונה בשטח הביטחון, הזועק להתערבותו האישית. אלון יוכל להשפיע בממשלה החדשה הרבה יותר מקודמו בממשלת גולדה.

לפניו תעמוד הדוגמה החיה של קיסניג'ר, המפתח לחיקוי.

השאלה הגדולה היא: האם משרד-החוץ בבני ערוך לכך?

"אתם רוצים נאום מבריק תמורת

3000 ל"י לחודש?" שאל רבין

שבוע שעבר בעיתונות, כי עומדים לפתוח בארץ סניף של מועדון פרייבורי, ונזכר כי נינה השיגה לחיילי צה"ל 3000 עור תקים של הירחון. הוא הציע שאשת הנשיא תחנך את המור עדון החדש.

שלתיצללים של הליכוד? ה"יב הח"כ הצעיר של הליכוד, אהוד אורמרט, כשנשאל על-ידי עוזרו של שר-המישפ"ט טים והדתות, יחיאאל ("ח"י ליק") גוטמן: "לא צריך לה" קים ממלתי-צללים. צריך רק

ששודר בשבוע שעבר בגלי צה"ל, סיפר הנשיא קוריו מר שעשע, הקשור בנשיאה הרא" שון של מדינת-ישראל, "כש" שאלו פעם את היום וייצמן מהו, בעצם, תפקידו כנשיא — השיב: "אני מסמל את עם ישר

בחירתו סעד יחד עם השר ללא-תיק ישראל גלילי, בי מיסעדה טריאנה בתל-אביב. כי עור שנהגו של גלילי חיפש ומצא מקום-חניה למכונית ה" שר, עלה נהגו של רבין על המידרכה, מול דלת המיסעדה, ונשאר חונה שם.

את דעתו על כושר-הביי צוע של צה"ל הביע בשבוע שעבר הרמטכ"ל, רב-אלוף מרדכי ("מוטה") גור, בנמל-התעופה בן-גוריון, בעת שחזרו השבויים מסוריה. כאשר ה" פרץ הקהל לעבר המטוס, מבלי שעשרות החיילים יצליחו לב" לום אותו, אמר מוטה: "כמו כל מיבצע אצלנו, גם כאן ה" תיכנון נכשל, אבל בכוחה של האהבה, אנחנו ננצח."

בעוד שהשר שמעון פרס החליף את מושה דיין בממשלה, הרי את מכוניתו החליף דווקא עם ראש-הממש" לה, יצחק רבין. דיין קיבל, לכמה ימים, את מכונית ה" ונהג בה נסע רבין כשהיה שר העבודה, ואילו רבין קיבל את המכונית הגדולה והמפורס" מות של דיין. דיין הודיע, כי כאשר ישוב מסיוור הנוכחי ב" ארצות-הברית, הוא ילכוש מ" כונית חדשה, ולא יודק עוד

תעשיית-הבדיחות על סגן ראש-הממשלה ושר-החוץ יג" אר"ן משתוללת כהילכתה בימים אלה, ומזכירה בהיקפה את הילולת-הבדיחות שהילכו בזמנו על שר-הדתות המנוח מושה טויראנני, וראש-ה" ממשלה המנוח לוי אשכול. שלוש הבדיחות הבאות נבחרו בשבוע שעבר במיזנון הכנסת:

■ "אלון נתפס ביער המכו" שף שליד קיבוץ גניגר. נדמה היה לו שהוא עולה, אבל הוא בעצם ירד."

■ "אלון בעצם הפסיד כא" שר הסתתר במשך שלושה ימים, כדי שלא יצליחו לשכנע אותו לוותר לאבא אבן על סגנות-ראש-הממשלה. יצחק רבין רצה להציע לו את רא" שות הממשלה."

■ "אם יציעו ליגאל אלון להיות ראש-הממשלה, הוא יס" כים — רק בתנאי שהוא יקבל גם את תפקיד סגן-ראש-הממ" שלה."

■ כל מי שנכח בכנסת בעת גאוס-הכתרה של ראש-הממ" שלה יצחק רבין, בשבוע שע" בר, שמע את ההערה שהפליט שריהפניס-לשעבר, הדי"ר יי"

ניצחו בשבועיים האחרונים על סידרה של מסיבות לרגל פתיחת הפיאנובר החדש שלהם. באחת ממסיבות אלה, ניראה סולימאן הגדול כשהוא משקה את בעל-המקום, רפי ניצחון (משמאל), בעוד יפה משוחחת עם הפירסומאי חביב שמעוני, ואילו רעייתו של סולימאן הגדול מרימה כוס לכבוד המאורע.

■ באותה תוכנית ריאיון אנמון את הח"כ-הזמר עקיבא ניה (הליכוד). הראיון הופרע כל העת על-ידי המשרר ייב, שקרא לעבר נוף קריאות-ביי ניים בנוסח: "אתה שקרן! אל תקשקש! אתה פיומנאי ואני משורר!" הפרעותיו של ייב תכספו עד שאנמון נאלץ להעיר לו: "ייב, אתה מתנהג בדיוק כמו חבר-כנסת!"

להפיל את ממשלת-הצללים ה" קיימת היום." ■ בעת התוכנית בירה ומצב רוח, שנערכה בשבוע שעבר במועדון התיאטרון בתל-אביב וששודרה אחר-כך בקול ישר" אל, הציע המנחה יעקב ("יענ" קלה") אנמון תפקיד לרעיית הנשיא, נינה קציר. אנמון קרא את הידיעה שהופיעה ב" להפיל את ממשלת-הצללים ה" קיימת היום."

ראל. כשהיקשו ושאלו אם הוא עסוק מאוד בתפקידו זה, השיב וייצמן: "בהחלט. כל היום אני מסמל, מסמל ומסמל את מדי" נתישראל!" ■ באותו ראיון סיפר הנ" שיא, כי הוא מקבל המאחלים לו רבים מילדים, מבקשים איחולים שונים, וגם מבקשים ומביעים מישאלות שונות. בין השאר קיבל הנשיא מיכתב מ" ילדה, המבקשת ממנו: "להמ" ציא חוק שמותר יהיה לאכול ממתיקים בזמן השיעור."

■ מלחמת המודעות בעי" תונים הפכה אופנה בארץ. תחי" לה פירסם הזמר אריק לביא מודעה נגד עזר וייצמן, ב" עיקבות פרשת גילויי וייצמן על רבין, בה נאמר: "לעזר, תת" בייש לך!" למחרת היום הו" פיעו מודעות-התגובה של חסי" די וייצמן. עכשיו מתחוללת מלחמת-מודעות חדשה. בשבוע שעבר פירסם עורך-הדין החי" סאי הידוע, יעקב סלומון, מודעה בה לימד את יגאל ארון: "מי שרודף אחרי ה" כבוד, הכבוד בורח ממנו!" ואילו בסוף השבוע פירסם אר" רח תל-אביב מודעה בו" ה" שון: "לעזר יעקב סלומון חיפה — לא ייתפס החכם ב" פתוח, טינתו וכו'." בעלי-המ" דעה התייחס לפרשה שאירעה בשבוע שעבר, כאשר נתפס עורך-הדין המפורסם על-ידי מוכסי נמל-התעופה בניקוסיה שבקפריסין, כשהוא מנסה ל" הוציא מהאי כד עתיק, ללא רישיון.

■ מדוע אין הוא חבר ממ

■ נערה-הזוהר הניצחית ד"ר פוקה הירש שו" מנדי ופוקה לה מבט רבי-משמעות לעברה של מנדי רייס-דייוויס, במסיבה שנערכה באכסדרה של קולנוע, "בני-הזוהר", לאחר הקרנת-הכוכרה של סרטו החדש של פדריקו פלני, "זיכרונות", שנערכה בחסות השגריר האיטלקי בישראל.

■ סף בורג, לאחר הנאום הא" רוך והחד-גוני. כפי שפורסם בעולם הזה (1918), הפליט או בורג לעבר שרי הממשלה של גוהדה מאיר: "בשביל נאור מים כאלה שילמו לו באמריקה 2000 דולר?" רבין לא שמע את ההערה, אך כשקרא עליה, הגיב בהערה משלו: "בעד משר" כורת של 3000 לירות בחודש רוצים ממני נאום מבריק יר" תי?"

■ בראיון עם נשיא המדי" נה, הפרופסור אפרים קציר,

רבין החל ליהנות ממעי" דו כראש-הממשלה כבר שלושה ימים לפני שנבחר רישמית ל" משרה זו. ביום שישי לפני

■ השחקנית, אשר חגגה בשבוע שעבר את יום הולדתה ה" 50 (מימין) מודה בחיך רחב לחווה, אישתו של מנהל מוזיאון תל-אביב, המבקר חיים גמזו, במסיבה שנערכה לכבוד הסרט, "זיכרונות".

האם מותר לרמטכ"ל

במדינה דמוקרטית

לנהל תעמולה

בנושאים פוליטיים?

"חיילים צריכים ללחום, לא לכתוב!" אמר הדוכס מוולינגטון, המצביא הבריטי שניצח את נפוליון. הוא רגז על ריבוי הניירת בצבאו. אילו חי ווולינגטון בישראל, היה בוודאי מצווה: "חיילים צריכים לדאוג לביטחון, לא לנאום!" או בעברית נמלצת יותר: "גורו לכם מפני הנאמט!" השבוע יכול היה לכוון את דבריו אל החייל מס' 1 של ישראל, רביאלוף מוטה גור.

אנשים מתוסבכים. ב"כנס מרצים" שנערך בתל-אביב, הוצגה לגור השאלה המטרידה ישראלים רבים: האם חרמו הדי התנחלויות ברמת הגולן לביטחון? אחרי יוסי-הכיפורים, שבו היתה תרומת ההתנחלויות שלילית בלבד, התשובה ברורה. אולם גור השיב תשובה אחרת. לפי הדי נוסח שפורסם, הצהיר הרמטכ"ל: "יש להפסיק את הוויכוח אם ההתיישבות מסייעת או מפריעה להגנה, משום שההתיישבות היא חלק ממהות המדינה". למעשה, השתמש גור בלשון חריפה עוד יותר: הוא מתח ביקורת על אנשים "מקומפלקסים" (מתוסבכים), בעברית פשוט (שה) המעלים בכלל שאלה זו, והפליג בשבח ההתנחלויות בטוחים המחזיקים, כמעשה ציוני ופוליטי.

תוך-כדי-כך הודה, למעשה, שאין להתחיל נחלות כל ערך חיובי בשטח היחידי שהרמטכ"ל מוסמך לחוות עליו דיעה: הדי ביטחון.

האם מותר? השאלה היא: מחי זכותו של קצין בכיר במדינה דמוקרטית

רמטכ"ל גור

"גורו לכם מפני הנאמט!"

להביע דיעה פומבית על נושא פוליטי מובהק, השנוי במחלוקת ציבורית חריפה? שאלת ההתנחלויות מחלקת את המדינה. יש המחייבים אותה ללא הסתייגות, יש השוללים אותה מכליכל כסכנה לשלום, יש הפוסחים על שני הסעיפים.

למחרת היום בו דיבר הרמטכ"ל, פלשה קבוצת מתנחלים, בהנהגת האלוף (מיל.) אריק שרון, לאזור שכם, וניסתה להתנחל באופן הפגנתי (ראו להלן).

על דבר אחד מסכימים הכול: זוהי שאלה פוליטית מובהקת, השייכת לוויכוח בין הדי מיפלגות, ובתוך המיפלגות.

אם כן, האם מותר לרמטכ"ל לנאום עליה, בהופיעו כראש צה"ל ובמיסגרת תפקידו?

מחרה ממאירה. אחרי יוסי-הכיפורים, סבורים רבים שיש לשקם את צה"ל מן היסוד ולרפא את המחלות שדבקו בו. אחת המחלות הממאירות ביותר היא הדי פוליטיזציה — השתלטות ההשפעות הדי מיפלגתיות והפוליטיות על הצבא.

זהו התפקיד המוטל עתה על גור. כאשר הועלתה על הפרק שאלת מינויו של הדי

האקדה של גבריאל כרסנטי היה הבדיוח של המישפחה. כשניסו בניו של גבריאל לירות בו לפעמים סתם לשם השעשוע, הוא מעולם לא פעל. אך למרות זאת הסתירו בחודשים האחרונים בני הדי מישפחה את האקדה מפני אביהם, גבריאל, "רק כדי להיות בטוחים במאה אחוזים". ביום חמישי האחרון בשעה אחת ודי שלוש בצהריים, נותר גבריאל לבדו, בדי ביתו שבמושבה הוותיקה מיגדל, ליד טבריה. אישתו שירתה באותה עת מיספר לקוחות בחנות-המכולת שלהם, ואילו כלתו שרה יצאה להביא את בתה מגן-הילדים. גבריאל הפך את הבית כולו על פיו, מצא את האקדה, יצא לגינת הבית. הוא הביט סביב, לוודא שאין איש בסביבה, זעק מרה: "מוישה! אני בדרך אליך!" וכיוון את האקדה לרקתו.

עם נפילתו הפך גבריאל כרסנטי לחלל האחרון של מלחמת יוסי-הכיפורים. ולחלל השני במישפחה כרסנטי. הראשון היה בנו משה, אשר נפל ביום הראשון של המילי-חמה בקרבה-בלמה על רמת הגולן.

משה כרסנטי (26) היה נהג אחד הדי טנקים הראשונים אשר ניפגעו ביוסי-הכיר פורים. הוא נהג את הטנק של הדי מפקד, אמנון שרון, כאשר ליד הכפר נפת, פגע פגז בטנק. משה נפגע מייד ומת במקום, ואילו אמנון נישבה עליידי הסורים. אחד מחילי הרבנות הצבאית, עמוס ברכה, אף הוא בן המושבה מיגדל, היה זה שחילץ את גופתו של משה והביאה לקבורה בקבר ישראלי.

בני מישפחת כרסנטי - כפי שצולמו לפני 17 שנה

במיגדל, משה קליקין, שהיתה שייכת אז לציונים עשירים מארצות-הברית. הם דרר שו מקליקין לעבוד רק שמונה עשרות ביממה, במקום 18 השעות אותן עבדו קודם-לכן. קליקין סירב, השניים אירגנו שבייתה. קליקין איים לפטר את כולם, אך טרומפלדור וכרסנטי לא נכנעו, והשיגו את ההישג הסוציאלי הראשון בארץ-ישרר אל: פועלי החווה החקלאית במיגדל נדרר שו, מאז, לעבוד רק 10 שעות.

גם בנו של מרדכי, מיכאל, ערך יחד עם בנו גבריאל מלחמה ציבורית. היה זה לפני 17 שנה, כשנציג הקרן-הקיימת בגליל יוסף נחמני, ניסה לנשל את בני המושבה מאדמותיהם ולקבל מס פרטי, בן 50 אחוז מיבולם. המישפחה יצאה למילי-חמה של חיים ומוות כנגד הקרן-הקיימת, במאבק ציבורי שהסעיר את המדינה כולה. האהבה בין בני-המישפחה היתה עזה, לפחות כמילחמותיהם נגד אי-הצדק. לדי גבריאל כרסנטי היו 15 אחים ואחיות, שלכולם אלוהים אחד ויחיד: אביהם, מיכאל, ולמיכאל, מצידו, היו 16 אוריי-ותומים אהובים ונערצים: בניו.

אותם יחסים שררו גם בין גבריאל לאררי בעת ילדיו, שני בנים ושתי בנות. אך את מרבית תשומת-הלב קיבל דווקא בן-הזקונים, משה. כשנאלץ משה לעזוב את מיגדל, ולעבור להתגורר בטבריה, שם עבד כנהג אגד, היתה כל מחשבתו של גבריאל, כיצד להשיג בית וחלקת-אדמה עבור בנו, שמשוה יוכל לחזור למיגדל, להיות קרוב אליו. משה, מצידו, טרח לבוא מדי יום

גבריאל כרסנטי (למעלה) התאבד השבוע, כאשר בנו משה לא נמצא בין החוזרים מן השבי הסורי

החלל האחרון

לבית הוריו, יחד עם אשתו ובנו בן השלוש. עם התקבל ההודעה מצה"ל, על נפילתו של משה, יצא גבריאל למלחמתו האחרונה — הפעם נגד הגורל. הוא סירב להאמין כי בנו איננו עוד בין החיים. גבריאל פתח במיבצע חקירות בין חבריו לייחודה של משה, חקירות אשר בעיקבותיהן צריך היה להתחורר לו לחלוטין כי משה נפל.

אך כנגד כל אלה עמדו שתי עובדות שלגבריאל ניראו מספיקות כדי להאמין שמשוה חי. האחת, גבריאל חלם חלום, עליו היה מספר לכל הסובבים אותו, ודי חלום נאמר לו כי משוה בנו חי. העובדה האחרת, ריאליית יותר: מפקדו של גבריאל, אמנון שרון, שהיה איתו באותו טנק, חי ונמצא בשבי. גבריאל היה בטוח כי בנו שבו בסריה, יחד עם מפקדו.

ביום רביעי האחרון, כאשר נודע כי הדי שבוים כולם יחזרו למחרת היום, אמר לאלמנת בנו, שרה: "מחר יגיע משה. נע" רון שימחה שמיגדל לא ידעה כמותה." עם הירייה ששמה קץ לחייו של גבריאל כרסנטי, נפלה על מיגדל תוגה, שכמותה לא ידעה מימיה.

משה כרסנטי ז"ל

ההודעה נמסרה להוריו של משה כעבור כחודש ימים. בתחילה הוא הוכרז כנעדר, ורק מאוחר יותר מסרו שילטונות צה"ל למישפחה כי גופתו של משה זוהתה, וכי הוא נטמן בבית-העלמין הצבאי בנהריה. באותו רגע החלה הטרנדית היוונית הדי פרטית של גבריאל כרסנטי. מישפחת כרסנטי טי היא מישפחה ותיקה וידועת-שם בגליל. למעלה ממחצית תושבי מיגדל הם בני מישפחה זו, וזוהי המישפחה הגדולה בדי יותר היושבת בישוב יהודי אחד בישראל.

משה, שהיה בן 26 בנפלו, היה דור שלישי מישפחה במיגדל. גבריאל, ודי אביב מיכאל, נולדו שניהם במיגדל וסבו של מיכאל, מרדכי, היה ממייסדי המושבה הגלילית, בשנת 1908.

בשתי תכונות נודעה מישפחת כרסנטי בגליל כולה. האחת, חוש הצדק חמפוחת שלהם ויצאתם כנגד כל עוול, והאחרת: האהבה העזה בין אבות ובנים במישפחה. שני פועלים הם שאירגנו את השבייתה הראשונה בארץ-ישראל. היו אלה יוסף טרומפלדור ומרדכי כרסנטי. השניים הופיי עו אצל מעסיקיהם, מנהל החווה החקלאית

במדינה

(המשך מעמוד 11)

רמטכ"ל החדש, היו הכול מודעים לכך. מוטת גור זכה במינוי תודות ללחצו האישי של משה דיין, ערב סילוקו ממשרד-הבטחון. למעשה מנע דיין מיור שו את הזכות לבחור בעצמו ברמטכ"ל הרצוי לו. הדבר היה צריך להטיל על גור את החובה לנהוג זהירות כפולה ומכופלת בעניינים פוליטיים.

הצהרתו על ההתיישבות חרגה ממיסגרת זו — והחזירה את הגלגל לימים הגרועים ביותר קודם יום-הכיפורים, כאשר כל קצין בכיר ראה לעצמו זכות וחובה לנהל תעמולה מיפלגתית-פוליטית. לשר הביטחון החדש יש עתה הודמנות טובה לפעול באורח נימרח כדי לשים קץ לנהוג ניפסד זה — בדרג העליון.

התנחלות

אריק והאידיאנים

המובצע הוכן במחתרת

נועד להעמיד את

הממשלה החדשה במבחן ראשון

המחזה דמה כימעט לקומדיה.

לאורך הגדר המאולתרת התפרשו המתנחלים, כמו מתיישבים לבנים המתכוננים, בסרט הוליוודי, להסתערות האידיאנים. מפקד-האוגדה האגדתי התהלך ביניהם, נתן

כל הפעילות בכנסת משעממת אותה, ו- המצב בצמרת הליכוד מעורר בו בחילה. כל עוד היתה לו תיקווה לזכות בתפקיד

אריק, קוק ומתנחלים ליד הגדר, מוז חיילי צה"ל עידוד למעשי טירור

פקודות, עודד את לב הלוחמים וקרא להם להילחם "עד הסוף". אלא שמולם לא עמדו אידיאנים צמאים לדם, בעלי גרויניקרב וחיצים. עמדו שם חיילי-צה"ל נבוכים, איבדי עצות, שהמתינו לפקודה.

שם המחזה: ניסיון להתנחלות של "אלון מורה" ליד שכם, בלב השומרון. הכנה במחתרת. גיבורה-עלילה היה האלוף (מיל.) ותח"כ, אריק שרון.

המובצע עצמו הוכן בקפדנות, לפי כל כללי המחתרת. שירותי-הביטחון, הערים לנעשה בקרב קבוצות-שוליים, הופתעו כמו ביום-הכיפורים. למרות שמאות אנשים היו שותפים להכנות, לא דלף דבר החוצה.

המטרה היתה כפולה:

● להעמיד את ממשלת-רבין במבחן חמור, להוכיח שאינה שולטת במדינה, ושר תחת הנהגתה משתלט בישראל תהווירובה. ● לפתוח במסע נרחב של התנחלות בלתי-חוקית בכל רחבי השטחים המוחזקים, כדי לכבול את ידי הממשלה ולהשביט את ההתקדמות לקראת הסדר-שלום.

ייתכן שהיתה למובצע גם מטרה שלישית, אישית יותר. אריק שרון הוא מתוכנן

חיילי צה"ל מסדקים את הגדר (מימין) ואת המתנחלים (משמאל)

אתגר לממשלה החדשה

מימינו התייצב הרב הישיש צבי יהודה קוק, קנאי דתי-לאומי שזועזע לא-מכבר את הארץ, כאשר פירסם קריאה נגד "בעל הגוייה", הנרי קיטינג'ר.

משאלו בלטה ח"כ גאולה כהן, דמוגית היסטורית שלוחת-רסן, השייכת לשולי הימין הקיצוני, בעל הגוון הניאו-פאשיסטי.

משמעות המעשה היתה חמורה לא רק בשל הניסיון הברור להרוס את שילטון-החוק של מדינה דמוקרטית, הפועלת על פי הכרעת-הרוב, ולחזור לימי הפרישה שמלפני קום המדינה.

היו למעשה השלכות חמורות נוספות:

● ביצעו ביום 5 ביוני, יום-השנה של מילחמת ששת-הימים, כשכל כוחות-הביטחון היו בכוננות מלאה לקראת אפשרות של פעולות פידאיון, מיפקדת יהודה

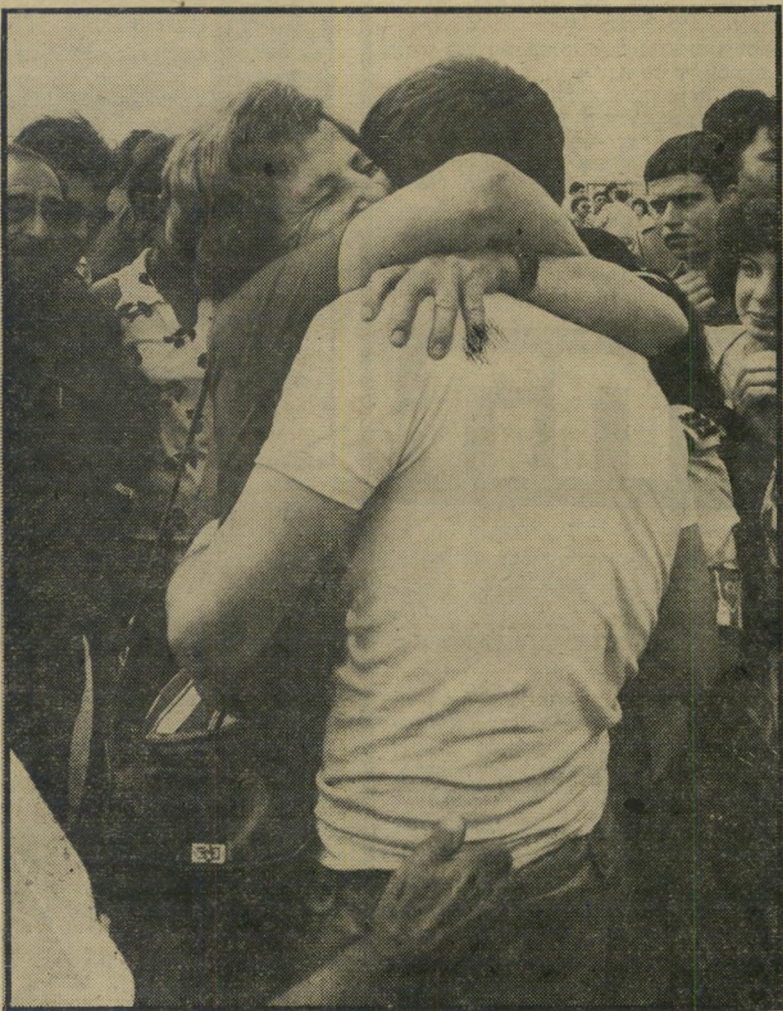
אריק: "זוהי פקודה בלתי-מוסרית, ו- לפקודות מסוג זה חייבים לסרב. אני לא הייתי ממלא פקודה כזאת."

זוהי תורה אנרכיסטית*, העלולה לפ- סול את אריק סופית לכל תפקיד אחראי בצוות צבאי או מדיני.

לפני חודש בלבד הציע אחד מתומכיו רבין, ח"כ יוסי שריד, למנות את אריק שרון כשר-הביטחון. השבוע היה שריד הראשון שתקף את אריק בכנסת.

שלישייה מוזרה. אריק היה רק אחד משלישיה מוזרה שניצחה על המעשה.

* אחד מאותות הזמן: קבוצה הקוראת לעצמה "התנועה האנרכיסטית" פירסמה מודעה בגנות התנהגותו זו של אריק.

אם חובקת את בנה שחזר מסוריה סיכון חילופי השבויים

רבין מחכה

לניכסון (איי-איי-איי)

ס פינת המלחמה נשאה את המלך, שיצא לביקור במדינה זרה. בהתקרב הספינה אל הנמל הזר, ירתה מטחים מכל לועיתותיה. הדבר בא להור כיה שקנייתותיה כבר ריקים, ואינם מאיימים על המארחים. תותחיה נמל ענו בכמה מטחים, כדי להוכיח שאינם אורבים לספינה האורחת. כך נולד, לפני מאות בשנים, נוהג דיפי לומטי הקיים עד היום: יריית מטחיותות הים לכבודו של אורח רסדרג. השטיח האדום נולד עוד קודם לכן. מקורו היה במידבר. כששליט ערבי היה מקבל פני שולטאן, היה פורש שטיח על החול, כדי שהאורח רס'המעלה לא ילכלך את רגליו ברידתו מן הסוס ובהיכנסו לאור הל המארח. השטיח היה אדום, כצבע המלכות.

מעמקי הביצה

ה שבוע יירו התותחים בנמלהתעופה עלישם דויד בן-גוריון, השטיח האדום יהיה פרוש על המסלול, ונשיא ארצות הברית ידרוך על אדמת ישראל. מעולם לא ביקר במדינה אורח חשוב יותר.

אולם דאלס היה אדם שונה מאד מ' קיסינג'ר. היו לו הרגלי-מחשבה של מיס' יונר נוצרי, הוא הטיף מוסר לכל אחד. כאשר נוכח לדעת כי השליט המצרי מבקש לתמרן בין ארצות-הברית וברית-המועצות, התרגו וביטל את ההבטחות לאספקת נשק, ולאחר-מכן גם את ההלואה שהבטיח ל' בניית סכר אסואן. המצרי הגיב בהתקפת

רוגזה משלו, והכניס את ארצו למעגל ההשפעה הסובייטית. קיסינג'ר הפרגמאטי אינו מטיף מוסר לאיש, ואינו מתיימר להיות משיח של אמונה צרופה. הוא משך את אל'סאדאת, בהדרגה, מתוך החיבוק הסובייטי, ותיקן את המעוות של דאלס.

בליגה העולמית

ה ישג זה מעורר דאגה רבה בירושלים. לפני עשרים שנה היתה ממשלת משה שרת אחוזת בהלה, לנוכח ההתקרבות האמריקאית-מצרית. עסקי-הביש של 1954 נועד לפוצץ התקרבות זו*. כאשר רב דאלס עם עבד-אל-נאצר, נשמה ירושלים לרוחה. הסכנה נמנעה, והידידות הישראלי-אמריקאית יכלה לפ' רוח שוב. בימי הנשיאים ג'ונסון וניכסון, היא הגיעה לשיאה.

* רשת-ריגול ישראלית הניחה אז פצ' צות במוסדות אמריקאיים במצרים, כדי לעורר איבה מצרית-אמריקאית.

לשם מה הוא בא? היעד העיקרי של ביקור ניכסון אינו ישראל, אלא מצרים. בדרך דרמאטית זו מבקש הנשיא האמריקאי להוכיח לבני-עמו המרדניים כי הצליח לנחול ניצחון מדיני ראשון-במעלה: משיכת מדינת-הלב של העולם הערבי לצד אמריקה, אחרי שנים ארוכות של סגירתה לברית-המועצות.

ואכן, זוהי הצלחה בעלת חשיבות גלוי באלתי. היא משתווה לשני ניצחונותיו הגדולים הקודמים של הצמד ניכסון-קיסינג'ר, שגם הם באו לידי גילוי דרמאטי בביר קורים ממלכתיים מפוארים: ההפשרה עם מוסקבה, וההתקרבות לפקין.

בשביל הנשיא ניכסון, השקוע בביצת השעורוייה של ווטרגייט, חשובה הוכחה זו מאד. רוב העם האמריקאי סבור שיש להדיח אותו מתפקידו, בשל עיבוריו שונות על החוק, המוסר וההגינות. מעולם לא התקרב נשיא אמריקאי כליכך אל עברי פי פחת של מיטשט פלילי וסילוק מתפקיד.

ניכסון יכול לרדת לבירא עמיקתא של ווטרגייט או לעלות לאגרא רמא של מדינאות בינלאומית. הוא מנסה לעלות —

פוטומונטז' אמריקאי עי פרשת ווטרגייט
הרשעה פלילית או ניצחון עולמי?

בביקורו במרחב יגבש ניכסון תנאי השלום

אין ספק כי בקאהיר יניח ניכסון את הבסיס להסדר חדש במזרח התיכון, שהיה מבוסס על ברית אמריקאית-מצרית. אין גם ספק שהנשיא המצרי ינסה לשכנע את עמיתו האמריקאי לכולל בהסדר זה גם את העם הפלסטיני.

ברידתו כבבשה-מטוס בלוד, כבר יהיו בראשו של ניכסון רעיונות מגובשים על ההסדר הדרוש. קרוב לוודאי שיהיה פער עצום בין רעיונות אלה לבין הרעיונות המנקרים בראשם של יורשי גולדה מאיר.

לפי כל הסימנים, יסכים ניכסון להקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית (ראה חיסגרת), ויבטיח למצרים נסיגה כימעט מלאה של ישראל מן השטחים המוחזקים. הוא גם יבטיח לו, כנראה, תאוצה מוגברת של ההתליכים להשגת ההסדר בהקדם — בזנבה ומחוצה לה.

המישחק האמריקאי-מצרי-ישראלי מלפ' ני עשרים שנה, ירחף על מאורעות הי שבוע הקרוב. כל השחקנים הראשיים דאו — דאלס, עבד-אל-נאצר ושרת — כבר הלכו לעולמם. השלישייה החדשה — ניכ' סון, אל'סאדאת ורבין — עדיין אינה יר' דעת איך יסתיים המחזה שבו הם מככבים.

בשביל חברי הממשלה החדשה בישראל, ביקור ניכסון הוא מתנה מן השמיים. יצחק רבין, יגאל אלון ושימעון פרס יוכלו להצטלם בחברתו, לקבל כבר בראשית כהונתם תדמית של שחקני הליגה המדי' נית הבינלאומית. מבחינה זו, הביקור הוא עסק-חליפין הכדאי לשני הצדדים. יצחק רבין יכול היה לדרוש עזרה זו בזכות, כי במערכת-הבהירות האחרונה ב' ארצות-הברית — זו שהולידה את פרשת ווטרגייט — פעל רבין ללא ליאות למען בחירת ניכסון. למורת-רוחם של כמה מן השרים בירושלים, נהג השגריר הישראלי בושינגטון כאילו היה חבר במטה-הבחי' רות של ניכסון, הפעיל לטובתו את מלוא ההשפעה של תפקידו ומעמדו. אחרי שעזר בדרך זו לבסס את שילטונו של ניכסון, יהיה זה אך נאה אם ניכסון ישיב לו כגמולו, יבצר עתה את שילטונו בישראל.

המשולש החדש

ה שאזה היא: בכמה זה יעלה? מה יהיה המחיר?

תחבורה

אדיש, לא קשוח

מחזה קטן ברחוב תיאטריבי — ומופריהשכ' בצידו

התאריך: יום א' 10 ביוני 1974.
השעה: 14.30.
המקום: רחוב קרליבך, פינת רחוב יהודה הלוי, תיאטריבי.
קצין-הנדסה ראשי של צה"ל, תת-אלוף יצחק בן-דוד, אכל במיסעדת-אולימפיה, בחוף המתי' לו, כנהוג, נהגו. המכונית הצבאית, מדגם ואליאנט, מס' 16596/צ, חנתה ברחוב הסואן, כששני לגליליה המגנים על המידרכה, במרחק

כעשרים מטרים מן הצומת המרומזר. אחד העמוסים ביותר בארץ. בחוף מכוננית ישב הנהג, סמל, שקוע בספר בלשי. אוטובוס עבר את הרמזור, ביקש להיכנס לרחוב קרליבך, אך מכוננית הקצין חסמה את הדרך. האוטובוס נעצר, צפר, נסוג, צפר שוב, תימרן במשך כמה דקות, עד שהצליח לעבור. אילו הווי הסמל את מכור ניתו כמה מטרים קדימה, כפי שיכול היה, היתה ההפרעה נמנעת.

בא אוטובוס שני, ושלישי. הנהג לא זו. כמה אורחים הסתכלו במחזה בזעם גובר. לבסוף ניגש אחד מהם אל הנהג. "אתה קשוח, אה?" "שאל את הנהג. הנהג הרים לרגע קט את ראשו מן הבלש. "לא קשוח, רק אדיש", השיב.

אחרי כמה ניסיונות לפשרה במשך היום, שלא היו מכובדים ביותר, אורה עוז ופקדה על צה"ל לסלק את המתנחלים בכוח.

לפני חמש שנים ערכה קבוצה אחת תרגיל דומה בחברון. היא הערימה על שילטונות הממשל הצבאי, רימתה את צה"ל, הסתננה לחברון באיצטלה של קבוצת מתפללים בפסח, ותקעה יתד במקום תחת לסלסלה. כפי שדרשו שילטונות צה"ל, התקפלה אז הממשלה. משה דיין ויגאל אלון ערכו ביניהם תחרות על חסדי ה' מתנחלים, וכך נוצרה עובדה קיימת, המ' ביכה מאז את כל ממשלות ישראל.

השבוע נמנעה חזרה על כניעה זו, ותוך כך עמדה ממשלת רבין-אלון-פרס במיבחן הראשון שלה.

ושומרון נאלצה להוריד כוחות ממשימה זו, כדי להפעילים נגד המתנחלים.

● למחרת היום היו צריכים לחזור השבויים מסוריה — והתפוצצות אנטי-ערבית בשטחים המוחזקים היתה עלולה לסכן את ההסדר העדין שהושג בגבול הצפוני.

● בוועידה הפלסטינית, שהתקיימה ב' אותו יום בקאהיר, יכלו הקיצוניים לנצל את המאורע כהוכחה נוספת לשאיפת-ההתי' פשוט של המדינה הציונית, לשם חיווך דרישתם להמשך במעשי-טרור, במקום להסכים להסדר מדיני.

המיבחן הראשון. מול האתגר הגלוי, פעלה הממשלה החדשה במרץ.

דעת הקהל על הסרט הישראלי

"שרית"

בכיכובם של דליה פרידלנד * יגאל בשן

שבועיים ראשונים 169,869 צופים

שיא מבקרים בקולנוע הישראלי

האסטרוד סולן מיקי פלד-דברון הפקות עמי ארצי נז-יורק מצגעים: בחסות שגרירות בישראל מר מצל פתח דר רח ברנקו

אסטרוד זילברמן

ASTRUD GILBERTO
נציגת הזמר הדרום-אמריקאי ותזמורתה

אביס ארדום: עוד פוסק, להקת גז פלס, והסבתה הרשית משה חסידה מני פאר

לתושבי תל-אביב והסביבה 2 הופעות בלבד
"היכל התרבות" יום ד' 19.6 ויום ה' 20.6 ב"ס 8.30

ירושלים "כניני האומה" שער הנגב "אמפי" חיפה קולנוע "שבית" ק. ביאליק "כניון" 21.6
יום ד' 26.6 ב"ס 8.30 יום ה' 27.6 ב"ס 9.00 כוצ"ש 29.6 ב"ס 9.30 צמח "אמפי" 22.6

כרטיסים: יוקילאן טל. 222445 וביתר המשרדים

כאני

זכרונות AMARCORD

עולמו הכנטיני של כדריקו פליני

שבוע 2
בקולנוע "בן-יהודה" ת"א למבוגרים בלבד!

מאוס לזנוו יתום

כלד

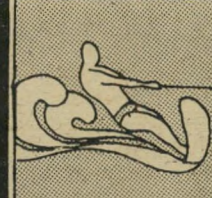
הרטובות

לשעות

הטיסה "מוזה"

מגבות

פרסום פ.ב.ט.

להתנחל ברמת הגולן

או לא? הרוב

בקיבוץ הארצי של מפ"ם

אימר: לא!

להתנחל או לא להתנחל?

כימעט בכל המיפלגות סוער הוויכוח על נושא זה. אולם בשום מיפלגה אין הוויכוח כה נוקב כמו במפ"ם. כי מפ"ם היא, לפחות רשמית, מיפלגת-שלום. אך מפ"ם היא גם מיפלגה התיישבותית מובהקת.

בשבוע שעבר התכנס בגיבעתי-חביבה הוועד-הפועל של הקיבוץ הארצי. הזרוע ההתיישבותית של מפ"ם, כדי להתחיל על נושא המסעיר את התנועה מזה זמן רב: האם להקים קיבוץ חדש ברמת-

אנטיסיפוחיסט אמיתי

התנהגות של ליסטים מזוינים

הגולן. * הקיבוץ נועד לקום במרכז הרמה, ולהיקרא גשור.

44 נגד 25. עד כה נדמה היה שיש רוב גדול בתנועה למען התנחלות זו. הנתמכת בהחלטה על-ידי הנהגת מפ"ם. בהשפעת יעקב חזן. אולם בגיבעתי-חביבה חילתה ההנהגה אפתעה בלתי-נעימה.

נציגי 44 קיבוצים, המייצגים כ-2300 חברים, התנגדו להתנחלות. רק נציגי 25 קיבוצים, המייצגים כ-1500 חברים, תמכו בה.

כדי למנוע הצבעה נגדה, גרמה ההנהגה לדחיית ההחלטה. היא הועברה לדיון ב-מועצה.

רוב יש אחר. קדם לעימות זה ויכוח ממושך במסגרת הקיבוצים וביטאונים. את דגל ההתנגדות הרים מזכיר קיבוץ גבולות בנגב, יוסי אמיתי, שהיה המועמד השלישי של רשימת מרי בבחירות האחרונות. כתב אמיתי המשושם, ממייסדי קיבוץ-הספר הדרומי:

.... אני קובע כי יצירת עובדות התיישריות בשטחים הכבושים, על גנת שאלה יהיו קו שאין לסגת ממנו לכשתגיע שעת ההידברות, היא כשלעצמה מהווה התנהגות של ליסטים מזוינים.

כשאתה מחייב התנהגות כזאת, משום שיחידת-שטח מסוימת כלולה במגדל הביטחון שלך, אין אתה רשאי לטעון כנגד זולתך, שמפת הביטחון שלו מעידה על תיאבון טריטוריאלי בריא יותר. מכאן ו-אילך, ההבדל בינך ובין זולתך הנ"ל איננו עוד מהותי, אלא כמותי גרידא. דהיינו: כמה לספח.

חכם יפאני. הוסיף אמיתי: "איני רשאי לכפות את מצפוני האישי על ה-זולת. דבר זה נהיר לי לחלוטין. אולם כבר אמר חכם יפאני למאגני: מי שחש (המשך בעמוד 20)

* הקיבוץ היחיד, שהוקם מאז מילחמת ששת-הימים על-ידי הקיבוץ הארצי ב-צפון, היה בשטח המפורז-לשעבר, שישראל טענה תמיד לבטלות עליו.

תעלומת הכספת הנועולה

בעריכספת פסחוביץ

מה יש בפנים?

חייב להמר: האם הספק פסחוביץ לה-ריק אותה, או שמא היא מכילה, אולי, יהלומים ודולרים בכמה מיליונים טו-בים?

שנתם של רבים נודדת בלילות האח-רונים, והם מתענים בשאלה: מדוע, ב-עצם, אינם שואלים את פסחוביץ?

עופר ומעשלת רבין

אגב, את הלחץ למד עופר ממיקרהו של צבי אלדורטי, מי שהיה מנכ"ל, "עמי-דר" והתפטר כדי להיכנס לכנסת. כעת נמצא אלדורטי מחוץ לכנסת, וכן גם כמעט מחוץ ל"עמידר", שכן הוא שכח למנות שם במקומו ממלא-מקום, ומקומו נתפס על ידי מנהל כללי חדש. אלדורטי נאלץ כעת להסתפק בתפקיד יושב-ראש מועצת-המנהלים של "עמידר".

השר עופר

מה שבטוח -

מ"מ הדר

לא בטוח

רק מעטים שמו ליבם לכך שמחליפו של אברהם עופר, שרהשיכון החדש, ב-חברת "שיכון-עובדים", התמנה רק כמ-מלא-מקומו של עופר. עובדה: מנחה הדר לא יהיה מנהל כללי, אלא ממלא-מקום של מנהל-כללי. יש בכך כדי ללמד על מידת ביטחונו של עופר בעתיד הממשלה החדשה ובמשך כהונתה.

המדינה תממן ל...כלל

רכישת "פאן-לון"

כל מי שחשב כי שרהאוצר החדש, יהושע רבינוביץ לא יילך בדרכי מורו ורבו פינחס ספיר - טעה. כבר בשבוע הראשון לכניסתו לתפקידו כשר-האוצר עשה מעשה פסול: המדינה, היינו משל-מיהמיסים, וכמוהם יהודי-התפוצות ה-תורמים, יממנו לקונצרן, "כלל" את רכישת חברת, "פאן-לון". למעשה תקנה, "כלל" את, "פאן-לון" כימעט בחינם, בכספי ה-אוצר.

מעשה זה הוא אסור, לפי חוקי המדי-נה והתקציב, ולכן הוא נעשה בהסתר ובגניבה. בגניבה - שכן לוקחים בו את כספי הציבור משלס-המיסים, ומעבירים אותו לחברה פרטית, המתעשרת על חש-בון הכלל.

כידוע, לאחר שחברת הנכסים של שטרן באנגליה, "וילשיר", נכנסה ל-קשיים, עמדה, "פאן-לון" בסכנה. הבנקים האנגליים שנסו בשטרן, היו עלולים לח-סל את, "פאן-לון" כדי להציל את כספם, שכן שטרן השקיע ב, "פאן-לון" 40 מיליון לירות הון, ועוד 36 מיליון לירות ער-בויות.

מייד לאחר התמוטטות שטרן באנגליה חשו אנשיו לארץ, ויחד עם מנכ"ל החב-רה אורי בר-רצון, מיהרו אל ספיר, ש-סיכם עימם הסדר והעבירים ליהושע רבי-נוביץ, שהיה אז שרהשיכון. משם מיהרו ל, "כלל", ותוך שבועיים הושג הסדר לש-ביעות רצון הכל:

חברת-הבט של, "כלל", "אזורים", תק-נה את, "פאן-לון", תמורת 75% מן המ-ניות תשלם, "אזורים" 7.5 מיליון לירות, שיוזמו על-ידי הגדלת הון החברה. תמ-רת עוד שלושה מיליון לירות תקנה, "אז-ורים" מניות נוספות, שיבטיחו לה 15% מרווחי החברה, כך שיהיו לה 90% מ-רווחי החברה ו-75% ממניות ההצבעה, תמורת 10.5 מיליון לירות. בנוסף תלווה, "אזורים", ל, "פאן-לון" 10 מיליון לירות בתנאים רגילים, וכן תקח על עצמה ער-בויות של בנקים אנגליים בסך 36 מיליון לירות.

ל, "כלל" מקבלת עם רכישת, "פאן-לון" רכוש הנאמד ב-60 מיליון לירות נטו, וכן הפסד מאזני מוכר של 30 מיליון לירות, נגדו תוכל לקזז רווחים מ, "אז-ורים" ולחסוך לפחות 15 מיליון לירות מתשלומיה למס הכנסה.

כאמור, עיסקת פז. וכפי שהתבטא ראש אחד הבנקים הגדולים, חברות-הבנייה שלו מוכנות לרכוש את, "פאן-לון" גם ללא עזרת הממשלה. אבל, "כלל" יודעת לקחת - וכך סיכמה עם ספיר ורבינו-ביץ, כי תמורת נכונותה לקנות את, "פאן-לון" תקבל מהאוצר 15 מיליון לירות הלוואה לזמן ארוך, בריבית נמוכה ולא-צמודה.

מכאן שהאוצר יממן ל, "כלל" את רכי-שת, "פאן-לון" מכספי האוצר, ללא הר-שאה תקציבית ובדרכי-סתר שלא תיגלגלה לעיני כל.

הבורסה מה קורה באליאנס

לא יפה לספר, אבל זה קורה במישפחות המכובדות ביותר. אחד המיפעלים המעולים של ישראל הוא מיפעל-הצמיגים, "אליאנס", המהווה מונופול מוחלט על ייצור הצמיגים, לאחר שקנה את מתחרהו, "שמשון", וכן יש לו עוד מיפעל לפולומרים. בעלי המיפעל הם קבוצה אמריקאית (חברת-הצמיגים, "דייטון" מאוהיו) המח-זיקה ב-11 מיליון מניות רגילות א' בנות 10 לירות האחת, וקבוצה ישראלית המח-זיקה ב-8.5 מיליון מניות רגילות ב', בנות 10 לירות האחת. מבחינת זכויות, אסור לישראלים לעבור את מחצית הקולות. הישראלים הם קונצרן, "כור" (שקנה את חלקה של, "סולל-בונה") וחברת, "נוע" המארגנת קואופרטיבים להובלה.

לפני כחמש שנים מכרו גם הישראלים וגם האמריקאים מניות ב-5 מיליון דולר לערך, בחלקים שווים, לקנדי ג'ו ליבו, יבואן-צמיגים גדול.

והנה, למרות שהמיפעל משגשג ומצלחה, בניחולם הקשוח של יוסף טייכר (נשיא החברה) ושל יוסף רעון (מנהלה הכללי), יוצא מאיר עמית מ, "כור" למיל-חמת-חורמה.

כור" רוצה למכור את חלקה במיפעל. הסיבה היא שאין לה מה לומר בו. האמריקאים קובעים הכל, ואינם מתכוונים להניח ל, "כור" או למישהו אחר ללמדם לנהל עסקים. אפילו להעניק למאיר עמית בשיבל הכבוד, ולמנותו כיושב-ראש מועצת-המנהלים, אין הם מוכנים. (בחברת, "תדיראן" נתנו לעמית את הכבוד, והכל שם בסדר. הוא נקרא בתואר מכובד, ואת המיפעל ממשיך לנהל אלקנה כספי.) הצרה היא שגם ליבו רוצה למכור את חלקו, וכך, למעשה עומדת כמחצית ההון של המיפעל למכירה. ליבו הציע ל, "כור" את חלקו, אבל, "כור" אינה מוכנה לכך, כי הדבר לא יקנה לה שליטה בחברה. היא עצמה הציעה את חלקה לאחרים, כיוון שלדבריה אין לה ולא-כילום מן החברה. מדיניות האמריקאים היא לקמץ בחלוקת רווחים, להשקיע אותם חזרה במיפעל. כך ש, "כור" סבורה כי לא כדאי לה להחזיק כמה עשרות מיליוני לירות בחברה, מבלי לקבל הכנסה או שליטה עליה. התוצאה המסתמנת: גוף אחר של חברת-העובדים יקנה את חלקם של, "כור" ושל ליבו גסייחד. אגב, מניות, "אליאנס" הישומות גם בנרצה"ב וגם בישראל, שערן כיום 475, בשליש פחות מאשר לפני שנה-שנתיים.

המישפחה הלוחמת - לה בלה

פרק 5 בסדרה

על היחסים המעוררים

בקרב הקצונה הבכירה של צה"ל

אחרת, בהם מעורבים גם גורמים כמו קינאה, איבה אישית, יחסי ביטוי וזיוזיון הדדיים. בספר שעומד להוציא בקרוב הסופר הצבאי הנודע קורנליוס ("היום הארוך ביותר") ריאן, הוא עומד לפרסם גם את פרטי יחסיו המוקדמים עם הגנרל אייזנהאואר, בו מכנה הגנרל האמריקאי את גיבור המלחמה הבריטי הנודע בכינוי גנאי חריפים ומגדיר אותו כשקרן. בין השאר מצוטט אייזנהאואר כמי שאמר על מונטגומרי: "האנגלים מעולם לא הבינו את שיטת הפיקוד האמריקאי. מעולם לא שמעתי מהבריטים דברי שכח כלשהם... מונטגומרי היה להוט בצורה אישית ארוכה לדאוג לכך שהאמריקאים, ואני באופן אישי לא נקבל שום אשראי ושרא יהיה לנו דבר עם המלחמה, שפשוט הפסקתי את הקשר עימו." תיאור זה, שפורסם השבוע לראשונה, יש בו כדי לשפוך אור גם על המוטיבאציה של היחסים המעוררים בקרב הקצונה הבכירה של צה"ל במרוצת שנות קיומו.

"לא הייתי מעוניין לעמוד בקשר עם אדם שפשוט לא יכול היה לומר את האמת!" במילים אלה התבטא בשעתו הגנרל דווייט אייזנהאואר, המפקד העליון של כוחות בנות-הברית במלחמת העולם השנייה, שהפך אחר-כך לנשיא ארצות-הברית, על גיבור המלחמה הבריטי של אותה מלחמה, הפילדמרשל לורד גורד מונטגומרי. דעתו השלילית הקיצונית של אייזנהאואר על שותפו לניהול המערכה באי רופה נגד הצבא הנאצי, נחשפה רק בימים אלה, כמעט 30 שנה מאז תום אותה מערכה, והיא מהווה דוגמה ניספת לאנדרת על אהוות הלוחמים בקרב המישפחות הלוחמות ככל מקום בעולם.

התהילה היא בתו החוקית של הניצחון הצבאי. כל ניצחון מוזר אנדרות. האגדה הנפוצה ביותר היא אגדת שיתוף הפעולה והיחסים האישיים הטובים בקרב המפקדים המנצחים. אבל האמת היא שבקרב קציני צבא בכירים שוררים יחסים אישיים כמו בכל חברה אנושית

גנרל באפוזיציה

רמטכ"ל. כלל ימי כהונתו של ברילב הוא הוכנס ל"מקרה" ובמשך תקופה ארוכה נמנע ממנו לתרום מיכולתו וכישרונו ל"צה"ל.

עצוב היה לראות באותם ימים את המצב, ביא, שהוביל את שירותיו של צה"ל למסע ההבקעה הגדול נגד המצרים ביוני 1967, כשהוא יושב באחת המיסעות התל-אבית ביות כשהוא כמעט מנוה. קציני צה"ל, שנהגו לסעוד באותה מיסעות, היו חולפים על פניו ונמנעים מלהביט בעיניו. הם חששו שמי שיעמוד בקשר הדוק וגלוי עם טליק עלול לסבול מנקמתו של ברילב. שידע להיפטר מקציני מטה שלא "הלכו בתלם".

כאשר חזר טליק, בלחצו של משה דיין לצה"ל, חיפשו עבורו תפקיד מתאים. הוא רצה לטול על עצמו את תפקיד ראש אגף התיכנון במטה הכללי. אבל הוא לא היה מעוניין בתואר בלבד. שאף שלתפקיד היו גם תכנים ממשיים. באותם ימים כבר כיהן האלוף דוד ("דדו") אלעזר, כראש אגף המטה הכללי לצידו של ברילב, תפקיד שהוא קרש קפיצה לתפקיד הרמטכ"ל.

הסמכויות והתקנים שתבע טליק לתפקידו החדש, עמדו לרוקן במידה מסוימת את תפקיד ראש אג"ם מתוכנן ממש. הפעם נכנס טליק לקונפליקט עם דדו, שעד אז שררו ביניהם יחסים קורקטיים. ערב מיל-חמת ששת-הימים, כשדדו היה אלוף פיקוד הצפון, וטליק כמפקד גייסות השיריון ניהל את קרבות הטנקים עם הסורים שישבו ברמת-הגולן, התנהקו היחסים ביניהם. היתה זו הפעם הראשונה שמלוא עוצמת השיריון של צה"ל הגיעה לידי ביטוי ממשי. טליק, הסכנוקראט, ודדו, איש הטאקי-טיקו, השלימו אז זה את זה, כפי שזיהו כמה שנים מאוחר יותר, כשדדו כיהן כרמטכ"ל וטליק היה ראש אג"ם.

אבל בשנת 1970 התערערו היחסים בין השניים על רקע תביעותיו של טליק, שהיה בהם כדי לגרוע מסמכויותיו של דדו כראש אג"ם. דדו ניסה אז להסביר לטליק, שבעתיד, כאשר תגיע שעתו לכהן כראש אג"ם, לא ירצה גם הוא שתפקידו ירוקן מחוכן. כפי שהוא תובע.

עד להכרעה יצא טליק לסיור בארצות-הברית. כששב לארץ שמע להפתעתו כי שידורי ישראל, כי סיים את שירותו הצבאי, רק למחרת היום שונתה ההודעה הרשמית של דובר צה"ל בהתערבותו הי אישית של שר-הביטחון משה דיין. טליק חזר לשרת בצבא אחרי שהיה אורח במשך יום אחד.

התנגשות

עם דיין

אגב, בתקופת החיכוכים האישיים בין טליק וברילב התגלו תופעות ראשונות של חדירת הפוליטיזציה לצה"ל. כך, למשל, טיח ברילב והופיע אישית בביתו של מנהיג האופוזיציה, מנחם בגין.

בן-טיפוחיו, והיתה לו מעורבות אישית ורגשית במינויו של המפקד הבא של הגייסות, יורשו. ברילב ודיין הועידו אז את האלוף אברהם ("ברן") אדן לפקד על גייסות-השיריון. טליק התנגד למינוי זה בכל תוקף. הוא ראה בכך "אסון". כשהי מינוי נכפה בניגוד לדעתו הוא לא הסתיר את זעמו ולא רצה אפילו לבוא למיסוד הפרידה שנערך בגייסות השיריון לכבודו. כעצד אחרון למנוע את מינוי ברן כיויר

טענות קשות זה נגד זה, ולכולם יחד נגד אלוף הפיקוד, ישעיהו גביש. אבל חשיפת ביקורת וטענות אישיות אלה היתה עלולה לפגוע באגדה המזוייפת על אהוות המישפחה הלוחמת. אפילו היו נותנים לה או פומבי, ספק אם הציבור הישראלי, שיכור הניצחון, היה קונה אותם.

אבל גם במסכת של דברי הביקורת הקיצוניים ביותר, לא יכול היה איש לחי לוק על החשיבות המכרעת שמילאו גיי

ששתי הימים, עמד האלוף ישראל טל, גיבורה הרשימי של אותה מלחמה. לזר רוק גט פומבי לצה"ל ולהתפטר משר-ותו הצבאי בצורה של מתאה הפגנתית. בפעם הראשונה היה זה ב-1968, כשנה אחרי תום המלחמה. טליק, שפקד במיל-חמה על האוגדה שהבקיעה את מערכי המצרים בפיתחת רפיח ושאוגדתו הגיעה ראשונה אל חופי תעלת-סואץ, עמד לסיים

האגדה המזוייפת: אדומי סיני 1967 בפוזת ירידתית *

כולם נגד כולם

שו הגיש טליק את התפטרותו לרמטכ"ל. ברילב, שגם הוא נטר איבה לטליק, שש לקבל את ההתפטרות. טליק כבר הכין את עצמו לחיים האזרחיים, עמד לקבל תפקיד בינלאומי חשוב בהנהלת חברת ידע אמריקאית נודעת.

אבל היו אנשים במערכת הביטחון ש-סברו שפרשתו של טליק מצה"ל היא אבידה שצה"ל אינו יכול לשאתה. נעשו אז ניסיונות תיווך בינו ובין ברילב. בסופו של דבר נכנע ברילב ופסק: "אם הוא רוצה להישאר - שישאר, אבל לא במי-דים." ואז סוכם שטליק ישאר אלוף במדים, אבל לא בצה"ל, אלא במשרד-הביטחון. הוא קיבל אז תפקיד בכיר במשרד-הביטחון, עסק בנושא פיתוח וייצור ביט-חוני.

בפעם השניה עמד טליק לפשוט את מדיו ב-1970. שוב היתה זה על רקע חילוקי דיעות חריפים במטה הכללי של צה"ל, הפעם על שיטת ההגנה הקווית בתעלת-סואץ, שזכתה בתואר "קו ברילב". טליק, אופוזיציונר מטבעה, היה אחד ממבקרי החריפים ביותר של ברילב כי

סות-השיריון באותה מלחמה, ועל העובדה שישראל טל הוא האיש שתרם את התרומה הגדולה ביותר להתעצמותו ולרמתו הגבוהה של השיריון של צה"ל.

הנה, לקראת סוף 1968, כשחיים ברילב כבר כיהן כרמטכ"ל צה"ל, הגיעה שעתו של טליק לנטוש את הפיקוד על גייסות-השיריון. האיבה בין טליק לברילב היתה כבר אז שם דבר. טליק לא הסתיר את הערכתו האישית שמבחינה מסצועית כחיל ברילב הוא "בור ועסהארץ". אבל לא זאת היתה הסיבה לכך, שבאחד הימים מצא את עצמו לכמה שעות מחוץ למערכת הביטחון.

גנרל

במקרה

טיק לא רצה לעזוב את הפיקוד על גייסות-השיריון גם בתום ארבע שנות פיקוד. הוא האמין שהוא מסוגל עדיין לתרום הרבה לשיפור הגייסות ול-העלאת רמתם. גם כשהשלים עם העובדה שבמיסגרת הרוטציה המקובלת בסולם הי פיקוד בצה"ל הוא צריך לעבור לתפקיד אחר, הוא התייחס אל גייסות-השיריון כאל

אז ארבע שנות פיקוד על גייסות-השיר-יון. הוא היה אז כבר גנרל אסוף תהי לה. שמו של מי שהיה אלוף אלמוני לגבי מרבית הציבור במדינה עד המלחמה, נישא אז בפי כל. הוא היה האלוף היחיד בצה"ל, שברדיו שידרו שירי תהילה לשמו תוך שירותו ("כמו שאמרת טל..."). הוא כונה אז בתואר "רומל הישראלי" וקרבות ההבקעה של אוגדתו המשווריינת הוכ-נסו לספרי הלימוד של כל חילות השיר-יון בעולם המערבי.

הניצחון המוחץ בקרבות סיני במלחמת ששת-הימים חיפה והאפיל על טעויות, כישלונות ומחדלים שאירעו גם באותה מלחמה. רק עתה, שבע שנים אחרי אותה מלחמה, החלו להתפרסם פומבי דברי ביקורת חריפים על צורת ניהול המלחמה באוגדת האלוף טל, והם פורסמו בירי פרשן צבאי, בנימין עמידור, שבשירותו הצבאי היה סרן

שלטליק היתה יד בסיום שירותו הצבאי בצה"ל. האמת היתה כמובן שהביקורת והאשמות ההודיות בין המפקדים הבכירים, שנטלו חלק בקרבות סיני, היו או חריפים לא טחות מאלה שותגלעו בתום מלחמת יום-הכיפורים. למפקדי האוגדות השונות היו

כדי לשכנעו בצידקת דרכו ולמנוע את העלאת פרשת טליק בפורום פרלמנטרי, כפי שהתכוונת האופוזיציה לעשות. בין השאר פרש ברילב בפני בגין מכתבים אישיים שקיבל בעבר מהאלוף טל.

רק בראשון בינואר 1972, כאשר פרש ברילב מתפקיד הרמטכ"ל ודרו היתמנה במקומו, חזר טליק למלא תפקיד בכיר בצה"ל — כראש אג"ם לצידו של דרו. כאמור, היו השניים צוות אידיאלי, שהש" לים זה את זה ופעל בתיאום. אבל היחסים ביניהם התערערו שוב בעקבות מילחמת יום הכיפורים. טליק לא מילא אחר הצ" פיות שתלה בו דרו בעניינים שונים, ואיכ" זב אותו כסגן. העובדה שדרו"ה הביניים של ועדת אגרנט הטיל מלוא האחריות על מחדלי ערב המלחמה על דרו, מבלי לציין

בני פזר
כפירה ביכולת

כלל את חלקו של ראש אג"ם, לא סייעה להידוק יחסי הידידות בין השניים, אם להשתמש בלשון המעטה.

המלחמה עירערה גם את היחסים שהיו קיימים בין טליק לבין שר הביטחון, משה דיין. מאורעות מלחמת יום הכיפורים הש" אירו את חותמם גם על טליק. כמו רבים ממפקדי צה"ל הבכירים, וועזע אף הוא בעקבות מה שאירע במלחמה, מה עוד שבנו נפצע במהלכה. טליק הפך אז לאחד ממבקרי החריפים ביותר של משה דיין, האשים אותו בהאשמות כבדות ביותר.

ועזע זה היה אחד הגורמים לניסיון ההתפטרות השלישי של טליק, שנעשה בשלהי שנת 1973, כאשר כיהן כאלוף פיקוד דרום, במקומו של אלוף שמואל ("גורודיש") גונן, שועבר מתפקיד זה. באותם ימים, בשלהי 1973, כאשר בחזית הדרום התפתחה מלחמת התשה חדשה, ונדמה היה כי היא עלולה להידרדר להת

דרו
עזרה לחיטול

לקחות מלחמה נוספת, שוב היתגלה טליק כאופוזיציונר תקיף, חלק על הרבה תפיסות ותוכניות.

כמפקד חזית הדרום שאף אז טליק לקצר את הקווים של צה"ל, כדי למנוע ככל האפשר חיכוך עם הצבא המצרי. עמדתו זו היתה בניגוד למדיניות שהיתווה שר הביטחון, ולפחות בשתי פרשות מצא טליק את עצמו כמתנגד חריף לדין.

תחילה היה זה כאשר כוח צה"ל תפס, על פי הוראות שר הביטחון, גבעה שהיתה בלתי מחוזקת בגיבל עתקה, ממערב לתע" לת סואץ. כתוצאה מכך שיגרו המצרים כוח צנחנים, שתפס גבעה סמוכה. טליק הצטווה אז לתפוס גבעה נוספת, מאחרי הגבעה שתפסו הצנחנים המצרים.

המצב בשטח איים אז להתפתח למה שאירע חודשים מאוחר יותר בחזית ה-

סורית, בקרב על החרמון. כאשר צה"ל והצבא הסורי היתחרו בתפיסת מוצבים בלתי מאוישים בשיא החרמון וגרמו ל" התלקחות קריטית. טליק התנגד לטאק" טיקה זו מתוך נימוק שאין לדבר סוף. "אנחנו עם קטן", אמר, "עד איפה אנחנו יכולים להגיע?"

בפעם השנייה נכנס טליק לעימות גלוי עם שר הביטחון בפרשת התגובות על מלחמת ההתשה, שפתחו בה המצרים.

קואליציה עם המחסל

ה ירופייהאש הארטילרית בחזית ה" דרום היו אז מעשה שבשיגרה. סי" מגים שונים בשטח העידו כי המצרים עלולים לנסות לפתוח שוב במלחמה, כדי לגנוף את כוח צה"ל שהתבסס בגדה ה" מערבית של תעלת-סואץ. היו חילוקי-די" עות, אם לאור הלקחים של ההפתעה ב" מלחמת יום-הכיפורים יש להמתין עד ש" המצרים יטלו יוזמה, או לאפשר לצה"ל לפתוח במהלך הראשון.

תוך התעלמות משונה מהמצב המדיני הבינלאומי, היו אז גם ויכוחים כיצד

זו היא הפרת הסכם כתוב ועומדת בניגוד להוראות הממשלה. הוא תבע מדין לקבל הוראה בכתב לשיטת תגמול זו. מובן שדין סירב לעשות זאת.

כתוצאה מכך החל דין לפעול לסי" לוקו של טליק מתפקידו כאלוף פיקוד" הדרום. הפעם הוא זכה בסיוע מצד ה" רמטכ"ל. דרו פעל אז כבר כחיה פצ"ר עה. הוא רצה לסיים את שנת כהונתו האחרונה כרמטכ"ל בשקט. ללא צרות. היה נדמה לו גם שטליק מבקר אותו וח" לק על רבות מהחלטותיו. משום כך לא התערב לטובת טליק והניח לדין להדיי" חו מפיקוד-הדרום ולמנות את שונאו ה" מושבע, האלוף ברן, כאלוף-הפיקוד.

טליק עשה אז מאמץ נואש לגייס את דרו לצידו. הוא התייצב בפניו וניסה לדבר על ליבו שלא להסכים להדחתו. "עם מי אתה עושה קואליציה?" זרק בפניו, "אתה מחסל חבר שלך ואיך מבין שאחרי שיחסל אותי, הוא (דין) יחסל גם אותך." אבל דרו חשש מלסייע ל" טליק, ביקש להישאר נייטרלי במאבק בינו לבין דין.

בפעם השלישית עמד אז טליק לעזוב את צה"ל בטרקת דלת רעשנית. מאחר רי"הקלעים דיברו אז רבות בהתפטרותו הצפויה. טענו שכאשר יפשוט את מדי,

טליק

אלוף פיקוד הדרום התנגד להפרת הסכם

עם המצרים ולעקיפת הוראות הממשלה

יפהוך למבקר החריף ביותר של משה דיין כשר הביטחון. אבל טליק חזר בו, אחרי שיקולים ממושכים, מכונתו להתפטר.

"הספר שיקבור את צה"ל!"

כ שם שרכש לעצמו הרבה אויבים בצמרת צה"ל, כן היו לטליק תומ" כים לא מעטים. רבים מתומכיו ותסידיו דיברו על ליבו שלא יפרוש מצה"ל. היו יחידות שונות של צה"ל החלו לארגן פטיציות לרמטכ"ל למנוע את פרישתו של טליק.

אחת מפטיציות אלה כאבה במיוחד ל" מפקדו החדש של חיל-האוויר, האלוף בני ימין פלד, שגם הוא היה מריביו של טליק. מלבד סיבות אישיות ואחרות, ש" גרמו ליחסים גרועים בין פלד לטליק, היו ביניהם גם חילוקי-דעות צבאיים-מיקצ"ר עיים, עוד לפני מלחמת יום-הכיפורים. כבר אז היו לטליק חששות כבדים אם חיל-האוויר ישמור במלחמה הבאה ש" תתחולל בין צה"ל לצבאות ערב, על ייחור" דו כורעו איסטרטגית, כפי שהיה במיל" חמת ששת-הימים. הוא הביע חששות אלה

בגלוי בדיונים שנערכו, הטיל ספק אם במלחמה הבאה יהיה בכוחו של חיל" האוויר לשנות את פני המערכה, כפי ש" עשה זאת בשעות הראשונות של ה"5 ביוני 1967. בנקודה זו אכן התאמתו חששותיו של טליק במלחמת יום-הכי" פורים. על רקע זה כעס פלד, שגם בחיל" האוויר נמצאו תומכים לטליק, שצידו כי המשך שירותו הצבאי.

הנימוק המכריע שהשפיע על טליק שלא לפשוט את מדי, היתה האפשרות שהוא יהיה המועמד הבא לתפקיד הרמטכ"ל, אחרי פרישתו של דרו. לאור היחסים ה" מעוררים שהיו לטליק עם דין, היתה זו הנחה בלתי ריאלית, כמובן. אבל טליק עדיין השתעשע בתקווה כי פרשת יחסיו האישיים עם דין לא תשפיע על סי"

ברן
התנגדות ליורש

כוייו להיות הרמטכ"ל העשירי של צה"ל. הוא הורלכן למטכ"ל, לתפקיד שרוב סמכויותיו נטלו ממנו, ישב בעצם באפס מעשה, כשהוא מנוטרל מכל פעילות ממשית. עד שבאחד הימים פקעה סב" לנותו והוא תבע פגישה אישית עם שר הביטחון כדי לברר את סיכויי מינויו כרמטכ"ל. דין סירב להבטיח לו דבר, אבל גם לא פסל לחלוטין אפשרות כזו. טליק הבין את הרמז והתפטר בפעם ה" רביעית — הפעם סופית, שבועות מעטים לפני שוועדת אגרנט פירסמה את דו"ח הביניים שלה שגרם להתפטרותו של דרו מתפקיד הרמטכ"ל.

כך הגיעה לסיומה קאריירה צבאית מפוארת, של אחד המצביאים המעולים ביותר שקמו אי-פעם לצה"ל, שהיתה זור" עה לכל אורכה מריבות, סיכסוכים, מחלור קות וויכוחים אישיים וענייניים.

יש אולי משהו צורם בתיאור זה של מצביא עטור תהילה, בעיני אנשים שהתדר

דין
סירוב פקודה

מית שלהם על צה"ל, על מפקדיו ועל היחסים האישיים ביניהם, נוצרה בעיקבות תיאורים ורודים ואידיליים. בנוסח אלה שהופיעו בספרו של שבתאי טבת, חשופים בצריח, ספר מלחמת השירות, שהופיע אחרי מלחמת ששת-הימים, וסיפק את דרישת הציבור לגיבורים עשויים ללא דופי.

אבל כבר אז התבטא אחד המפקדים הבכירים של צה"ל, האלוף הרצל שפיר, כיום ראש אג"ם, במילים: "הספר הזה יקבור את צה"ל." היה זה כמובן ניסוח מגזום, אבל הוא ביטא נכונה את התפיס" סה, שדווקא תיאור המציאות הכווייתה ותיאור הקצונת הבכירה של צה"ל כא" שים של בשר-ירום ולא כסופרמנים, עשוי לתרום יותר לפיתוח המחשבה והיוזמה הצבאית ולמניעת ההזרשקות המסוכנות על זרי הדפנה.

מחתני

הסיפוח של יפתח
יפוח לח את טכס הכלולות שלהם, מקריא את שטר תום טכס הנשואין, כשהוא משאיר את אלפי ר

האב הבן והיפהפיה
בסנדלים ובמכנסי ג'ינס קצרים ודהויים. לידם: החשופה של חנה, ידית הסופר יגאל מוסינזון,

של רחבעם („גאנדי“) זאבי, מי שהיה אלוף פיקוד המרכז. יותר מאלפיים וחמש מאות אורחים, שייצגו את כל קצוות המימסד הישראלי, נטלו חלק בחגיגה, שלמרות היקפה התבלטה בצניעותה.

פסטיבל הפלמ"ח כך כונתה מסיבת החתונה שנערכה בביתן בלגיה שביריד המזרח בתל אביב, ליפתח פלמ"ח זאבי, בנו

דדו שוב בכושר הרמטכ"ל לשעבר, דויד אלעזר, מחבק את הזמרת אביבה רווח (למעלה). למטה: הצייר שמעון אבישר וידידתו.

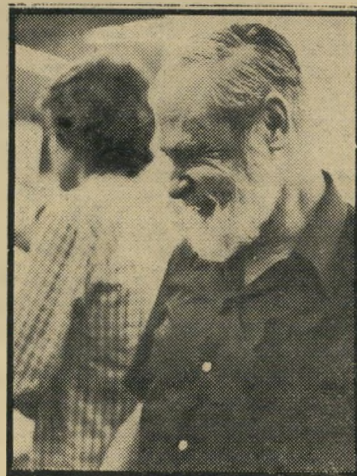

הרצל מזינבה האלוף הרצל שפיר, ראש אג"ס, מי שעמד בראש מישלחת ישראל לשיחות עם הסורים בדנבה, הסיר את מדיו המגוחצים ובא לחגיגה במכנסי חאקי.

הרב והשרה מילחמתה של שולמית אלוני ברבנים לא הפריעה לה לשוחח עם הרב הראשי של ת"א, ידידיה פרנקל.

ס את פלמ"ח

הקצין"ד תת"אלוף (מיל.) דווי"ד, לשעבר קצין צנ"ח חנים ראשי ומלחמת הצנחנים המפורסם, בתלבושת אזרחית ושער שהלבין.

מנש מרדכי צרפתי, שניצח על אירגון החגיגה ההמונית, דאג להאכיל את כל באי המסיבה, וסדן רניו שמרו על הביטחון והסדר במקום.

פלמ"ח וכלתו עליזה (זיסקין), ניצבים מתחת כשהרב הראשי לישראל, הרב שלמה גורן, עורך בחובה. הזוג הצעיר נעלם זמן קצר אחרי ימים המבוגרים לחגוג בלעדיהם, עם ההורים.

הזאבים מארמים

רחבעם („גאנדי") ויעל זאבי, הורי החתן, ניצבו במשך שעה ארוכה יחד עם הורי הכלה בפחח האולם, לחצו את ידיהם של אלפי הקרואים, שהודנבו בשורה ארוכה בתור, כדי להציף את הזוג הצעיר בברכות ומתנות. בתמונה הם נראים מקבלים את פני הדוגמנית איריס דוידסקו, ידידתה של הכלה. גאנדי נמצא עתה בחופשת שיחורור בצה"ל, מסייע למועצה המקומית מעלות באירגון מחדש של חיי העיריה והעלאת מוראל התושבים.

כה גדול של כל המיומני במדינה, כפי שהיה בחתונתם של יפתח-פלמ"ח זאבי ועליזה זיסקין, שלכבודה נערך המעמד. אפשר היה לקיים במקום ישיבת מ"י שלה, ישיבת מטכ"ל, כנס קצונה בכי"ר של צה"ל, מועצת רבנים, מיצעד של (המשך בעמוד 23)

„למצרים ולסורים לא היתה אינפורמציה נכונה — הם היו צריכים לפתוח במלחמה היום, ולא ביום-הכיפורים," אמר קצין בכיר בצה"ל ביום החמישי שעבר, בעיצומה של חגיגת-הנישואין הגדולה ביריד המזרח בתל-אביב. ואומנם, מזה זמן רב לא היה ריכוז

(מיל.) עזר וייצמן, שופע חיוכים ובדיחות. בנו של עזר, שאול וייצמן, שבא לחגיגה ורה לנדאז בן-עמי. בתמונה משמאל: הבטן ינה מפריעה לרב גורן להכין את הכתובה.

מוטה רעב

הרמטכ"ל רב"אלוף מרדכי גור, משתתף בעמידה בסעודת ה' כלולות, שנערכה בביתן הבלגי שבגני התערוכה בת"א.

במדינה

(המשך מעמוד 15)

עצמו צודק לעומת האחרים, מהווה רוב של אחד.

מאמר זה, שהתפרסם בעלון התנועה השבוע בקיבוץ הארצי בחודש מאי, הסעיר את התנועה כולה. אחד מוותיקיה, משה צ'יניק מקיבוץ אילון בגבול לבנון, התקומם בחריפות נגד חברו שבגבול הדרומי, ייחס לו מגמות אנטי־ציוניות.

אולם אמיתית, הידוע כציוני אדוק, והי משתלם במכון השילוח בבעיות העולם הי ערבי, נהנה מיוקרה רבה מדי בתנועה מכדי שאפשר יהיה לערער את מעמדו באופן זה. העימות בגיבעת־חביבה הוכיח — גם לאפתעתו — כי הרוב בתנועה תומך עתה בחשקפתו.

צה"ל

לקצינים ולחיילים —

חובה!

אסיפה מופתגנית שד הליכוד נערכה במחנה צה"ל — על פי חזמנת קצין התרבות

ההזמנה היתה יכולה להיות רגילה לי גמרי.

"היגן מוזמן להרצאת הסופר משה שמיר בנושא, ארץ־ישראל השלמה", נאמר בה בעברית קלוקלת. "ההרצאה תתקיים ביום 30 במאי, שעה 19.30, באולם קולנוע...". משה שמיר, הסופר־לשעבר שהפך עסקן הליכוד, יכול להרצות כאוות־נפשו על משאת־נפשו. ארץ־ישראל השלמה. אין בזה כל דבר מיוחד.

אולם הזמנה זו היא מיוחדת בהחלט, כי ההרצאה התקיימה במחנה צבאי, ועל ההזמנה חתום קצין צה"ל. הוא הזמין את אנשי יחידתו, טרח להוסיף על ה"הזמנה": "ההשתתפות חובה לקצינים ול־חיילים".

נגד הממשלה. לפי הוראות מטכ"ל, אסור לנהל בצה"ל תעמולה מיפלגתית. משום כך, הופעת עסקן מיפלגתי במחנה צה"ל היא בעייתית. כשנושא ההרצאה הוא מצע מיפלגתי — הרי זה פסול. כשהשתתפות בהרצאה היא "חובה" — הרי זו שערורייה.

מיקרה זה אינו יחיד. נעשה עתה נסיון מכוון של אנשי הליכוד להפעיל את אנשיהם בצה"ל למען הפוליטיזציה של צה"ל — ולמען הפצת תורת ארץ־ישראל השלמה בשורותיו, בניגוד גמור למדיניות המוצהרת של הממשלה.

מישפט

הנאכח

וגם עינות?

האורח הסתתר

מאימת הבעל —

וכשגילה שהבאים הם אנשי

מחלקה־סמים — חיבק אותם

דלת־הארון נפתחה. מבין הקולבים הגיח גבר צעיר. הוא מיצמץ בעיניו, התנשם עמוקות ואחר הסתער על הבלשים והחל מתבקם באושר. אילולא התנגדו לו בכוח, היה מנשק אותם בזה־אחר־זה.

חוליית־הבלשים של מחלקה־סמים של מיטרת מחוז תל־אביב עסקה אותה שעה בביצוע משימה שיגרתית למדי: חיפוש אחר סמים. ה"מציאה" שצצה מתוך הארון חיתה להם בבחינת תוספת בלתי־צפויה למימצאיהם האחרים.

מציאה עזיזה בארון. דקות אחדות קודם־לכן ניצבו אנשי החוליה, סמל־שני יוסף אולאי, רב־סמל יצחק פסח, סמל־שני יצחק פרץ ועוד שלושה שומרי־חוק חכן, נכונים לזנק לתוך הבית שברחוב

ההזמנה להרצאת משה שמיר שערורייה

בהחזקת סמים וכלים המשמשים לעישון סמים, על־אף הכחשתה הנימנמת. היא טענה שאין לה מושג כיצד הגיעו פירורי־החשיש לתוך הפה שלה.

גם ניסים חמרה, האורח, הכחיש מכל־וכל. "היום בבוקר באתי לבית של עליזה כדי לבקר את בעלה, וכעבור זמן קצר באו בלשים, עשו חיפוש ומצאו נרגילה ועוד. אני בכלל לא יודע על מה עצרו אותי".

הספק זיכה. בפרט אחד, לפחות, לא דינק. לא את הבעל בא לבקר שם. "לשאלתי על מעשיו בתוך הארון", כתב ראש חוליית־הבלשים בדו"ח שלו, "ענה לי שהוא מפחד מבעלה של הצעירה, כי חשב שהגיע הביתה וירביק לו מכות".

גם לבעל היה מה לומר. "אני לא מעשן, אצלי בבית אף אחד לא משתמש בסמים", טען בחקירתו.

לאחר ששמע השופט אריה אבן־ארי את טענות ההגנה, החליט לזכות את ניסים מכל אשמה, מחמת הספק.

דת

הסגולה להצלחה

אצל הרב

אם רצית במינוי

טוב ומכובד —

התחתן במישפחה הנכונה

ותהפוך לחביב הרב הראשי

כבוד הרב הצנאי־לשעבר, רבי־סרן (מיל.) משה ולצברג, זכה במתת־משמייס, מכיוון צפוי למדי.

ולצברג, ששירת בצבא־הקבע, פרש מ־צה"ל, וזמן קצר לאחר שיחודו פרש עליו הרב הראשי לישראל, הרב שלמה גורן, את חסותו. וחסותו של גורן, למי שעדיין אינו יודע זאת — עוזרת מאד בחיים.

קרובים בעלי השפעה. האמת היא שלגורן היתה סיבה טובה מאד לקרב אליו את הרב האורחי הטרי, ולצברג נשוי לאחורא של הרב לואי ברונשטיין, נשיא הסתדרות הרבנים של ארצות־הברית ו־קנדה.

הסתדרות זו היא אירגון רבי־עוצמה, ה־

בתוך אחד הארונות, גילו את ניסים חמרה המאושר, תושב חולון.

ניסים, שהסתתר בארון לשמע המהומה בחוץ, בהיותו בטוח שהבעל החוקי הוא שהגיע, מוקדם מן הצפוי, לא ידע נפשו מרוב שימחה כאשר גילה שהבאים הם סתם שוטרים.

אף אחד לא יודע. בהמשך החיפוש מצאו הבלשים על ארון־הבגדים נרגילה עשויה נחושת, בעלת ראש־חרס ומאריך צבוע אדום. הכלי הכל שרידי חומר הי חשוד כחשיש.

כתום החיפוש, כאשר עמדו כבר לעזוב את המקום והגברת הצעירה אחזה בכלב לבל יכלה בבלשים את זעמו, ביקש לפתע אחד מהם לדעת למי שייך פת־האשפה שניצב בחצר. הבחורה אישרה שהפך שייך לה.

בחיפוש מהיר בתוך הפה נמצאו פירורי־חשיש, דבוקים לגליל של נייר־טואלט רטוב.

הצעירה ואורחה העליו נעצרו כחשודים

כיסלו בתל־אביב. הם היו מצויידים במידע כי גברת צעירה עוברת על החוק שם, בתוככי דירתה.

אך שני כלבים גדולים שהיו קשורים בחצר נבחו באיום, ו־א־א־פ־ש־ר היה להם קרב לדירה, כפי שצויין לאחר־מכן ב־דו"ח שהגישו.

רק לאחר שנקשו בחלון מצד הרחוב, פתחה בפניהם את הדלת הדיירה, עליזה שלום (השם בדוי) בת ה־20. רביסמל פסח הודיע כי הם מהמיטרת, וביקשה להרחיק את הכלבים. כאשר נכנסו לתוך הדירה, גילו שם כלב שחור גדול נוסף, נבחו ומאיים.

הכלב נרגע לבסוף, ואז הציגו הבלשים בפני עליזה את צו־החיפוש, שאלו היכן בעל־הבית.

"בעלי הלך למישרד־הפנים, אני לבדי בבית", השיבה עליזה.

הבלשים ניגשו לעבודה, החלו הופכים את הבית בחיפוש אחר סמים. ואז, לפתע,

תמונת השבוע

בגדי המלך החדשים

"המלך הוא עיר רוס" קרא ה־

ילד שרץ בראש שורת ה"סטריקרים" העלזים, ביום שלישי שעבר נערך בסנינו יום־הספורט השנתי, שהיה רצוף תחרויות במיק

צועות היתוליים רבים ומגוונים, המקובלים על מיבצעים מעין אלה מימים־ימיהם. אלא שריצת־הגליה החגיגית, שפתחה את יום־הספורט עוד ביום שני בערב, היתה עליזה ביותר, חרגה מעט מן המקובל ונתנה את הטון למאורע כולו.

מהפכה בוויעידת

קאהיר

יאסיר עראפאת
לא עוד: הכל או לא כלום

המדינה כרוכה, על-כן, בכריתת שלום רישמי עם ישראל ובהכרה זו.

מוות לבוגדים

מיסמך זה נתקבל ברוב עצום — 140 נגד 5. היה זה ניצחון לעראפאת.

לשם הבטחת רוב כזה לעצמו הכניס יאסיר עראפאת את האירגונים הקיצוניים ביותר לוועידה הפועל של אירגון השיחרור הפלסטיני, הקים קואליציה מקיראלי-קיר, הכללת הקריאה להגברת המאבק המזויין נגד ישראל עזרה לו לגבש חזית רחבה כזאת.

אולם לפלסטינים עצמם לא היתה כל אשליה לגבי המהות האמיתית של ההחלטה, והשלכתה ההיסטורית. כבר למחרת היום הבטיח אירגון של ג'ורג' חבש לפעול בכוח הנשק נגד כל פלסטיני שיעזר ללכת לוועידת ז'נבה, מאחר שזו תביא להקמת מדינה פלסטינית בחלק מן הארץ ולבגידה במטרה הסופית.

קריאה זו העלתה את האפשרות של מיזחמת אחים בקרב אירגון הפידאיון, ו"פיון" פלסטיני.

ארתור מדבר

ההגורמים הזרים הבינו היטב את משמעות ההחלטה. האמריקאים והסובייטים ראו בה הכנה לשיתוף הפלסטינים בוועידת ז'נבה, וסלילת הדרך להסדר כללי, שיכלול גם את הפלסטינים. הדבר משתלב היטב בביקורו של ניקסון במרחב (ראו מיסגרת).

בעולם הערבי נתקבל הדבר כניצחון נוסף של אנוואר אל-סאדאת, שהצליח למשוך את מימסד הפידאיון לגוש שלו, ולחסל בכך מיכשול נוסף בדרך להסדר מדיני.

בישראל העמידו הדוברים הרשמיים פנים, כאילו החליטו הפלסטינים שוב החלטות קיצוניות, וחיסלו בכך כל אפשרות של שיחוסם בוועידת ז'נבה. כך פורסם הדבר בכל העיתונים. שימעות פרס ויגאל אלון הכריזו על כך בפה מלא.

אולם הפעם קרה תקר מצער. לאשר ("ארתור היפה") בן-נתן, שגריר ישראל בפאריס ומנאמני דיין ופרס, החליקה הלשון. הוא הכריז שישראל תעמוד על כך שהמדינה הפלסטינית תהיה מפורזת.

כך גידה, בטעות, שגם מנהיגי ישראל הגיעו למסקנה שלא יוכלו עוד למנוע את הקמת המדינה הפלסטינית.

הצהרה זו חוללה סערה בירושלים. אולם היא היתה גלויית לב יותר מכל הכרזות הדוברים הממשלתיים.

יאסיר לסמוך כבר על הפלסטינים! נאנח פקיד בכיר בירושלים, בקראו את החלטות הוועידה הלאומית הפלסטינית ה-12, שנעלה השבוע בקאהיר.

כמושך שני דורות, סמכו מנהיגי היישוב והמדינה על הפלסטינים, "זהו הנשק הפודי שלנו", חזרו ואמרו פעמים רבות.

כי פעם אחרי פעם, סיכלו הפלסטינים עצמם פיתרונות שהיו למורת רוחה של ההנהגה הציונית. מתוך גישה של "הכל — או לא כלום", אמרו מנהיגי הציבור הפלסטיני, "לאור" מוחלט לכל פיתרון, שלא ספק את דרישותיהם הקיצוניות ביותר. בצורה זו הצילו את היישוב היהודי בארץ מפיתרונות אלה.

ב-1939 התנגדו המנהיגים הפלסטינים לספר-הלבן האנטי-ציוני, ובכך חיסלו אותו.

אחרי מלחמת-העולם, סירבו הפלסטינים להסכים להענקת 100 אלף רישיונות-עלייה ליהודים — דבר שהיה מקהה את עוקץ המאבק היישובי לכמה שנים.

ב-1947 התנגדו לתוכנית-החלוקה, שהעניקה ליהודים חלק קטן מן הארץ, ושאפשרה הקמת מדינה פלסטינית גדולה. הם פתחו במלחמה, שאפשרה ליישוב להשתלט על שטחים גדולים נוספים, והביאה לסילוק מאות אלפי פלסטינים מן הערים והכפרים בשטחים אלה.

פעולות הפידאיון הפלסטיניים גרמו ב-1967 למשבר שהוליד את מלחמת ששת-הימים, שבה השתלטה ישראל על כל השטח של פלסטיין.

מאז המשיכו הפלסטינים להתנגד לחלוקת הארץ, ודגלו בהקמת "מדינה פלסטינית חילונית ולא-כיתית" שפירושה חיסול מדינת-ישראל. בגלל אותה סיבה סירבו להקים ממשלה פלסטינית זמנית, או להסכים להקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה.

השבוע נשבר הנשק הפודי. הפלסטינים עשו צעד מכריע לקראת נטישת גישתם ההיסטורית. העיקרון של "הכל — או לא כלום", נזרק הימה.

צעד מהפכני זה היה חבוי מתחת לערימה גדולה של מלל קיצוני, שנועד לסבר את אוזן ההמונים הפלסטיניים במחנות הפליטים, להמתיק להם את הגוללה ולהסוות את המיפנה ההיסטורי.

שתי מהפכות

החלטות הוועידה חזרו על הסיסמאות השגורות, קבעו שהמטרה הסופית היא מדינה דמוקרטית בכל רחבי פלסטיין, וכיצא בה. אולם בחלק האופרטיבי נקבעו שני כללים, שיקבעו מעתה את גישת העולם כולו לבעיית הפלסטינית:

● הנכונות לזכות לוועידת-השלום בז'נבה, בתנאי שלא תתבסס ביועדיה על החלטת מועצת הביטחון 242.

החלטה מהפכנית זו הוטרפה עלידי ניסוח בדרך-השליחה — שלא ללכת לוועידה, מפני שהיא מבוססת על 242. הרמז הברור: ההליכה מותרת אם תשונה ההחלטה, או אם יתווסף עליה מיסמך נוסף.

ההחלטה מיספר 242 מתעלמת מקיומו של העם הפלסטיני, מציעה פיתרון רק לבעיית "הפליטים", הפלסטינים תובעים מיסמך שיכיר בממסדם כעם, ובקיום בעיית זכויותיהם הלאומיות.

חלק מן הקהילה הבינלאומית כבר הסכים עקרונית לתיוקן זה — אם עלידי שינוי החלטת 242, אם עלידי פירסום מיסמך מטעם יושב-ראש ועידת-ז'נבה (ארצות-הברית וברית-המועצות).

ועידת-ז'נבה קרוייה רישמית "ועידת השלום למזרח-התיכון". השתתפות בה פירושה הסכמה להשגת שלום עם ישראל, הכרה בקיום המדינה הישראלית ונכונות לבוא עימה ביחסים. בשביל הפלסטינים, זהו שינוי היסטורי.

● הנכונות להקים מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה.

גם החלטה היסטורית זו הוטרפה בניסוח סתמי: הדרשה שכל שטח פלסטיני שיוחר עלידי ישראל יימסר ל"שילטון לאומי פלסטיני".

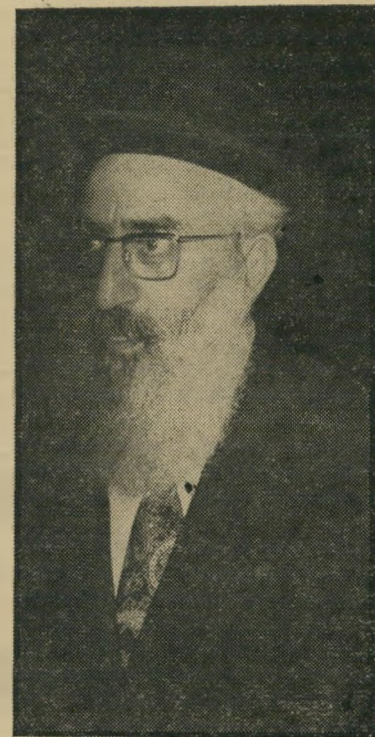
עד כה טענו הפידאיון שהקמת מדינה בחלק מפלסטיין פירושה בגידה ברעיון הגדול, מאחר שקיים מדינה כזו יביא בהכרח להסדר עם ישראל. הדבר הזה מובן מאליה: הקמת מדינה פלסטינית לא תיתכן כלל ללא הסכמת ישראל. עצם הקמת

מונה כאלף רבנים. לא פחות, קשור עם ועדות-הסינט האמריקאי השונות, ואנשי מהווים קבוצת-לחץ יעילה במיסדרונות הקונגרס. מילתם — לאו מילתא זוטרתא היא.

מאחר שגוף רבני זה נהנה מעוצמה כה רבה ברחבי ארצות-הברית, הרי הוא משפיע, באורח ישיר או עקיף, או שני-הם יחד, גם על הציבור הדתי הישראלי. כשאחד הרבנים הראשיים מישראל מבקר בארצות-הברית או בקנדה, ברור שיבקר שם גם אצל הרב לואי ברונשטיין, בדיוק כפי שברור שכששר-חוץ ישראלי מבקר באמריקה, ייפגש שם עם עמיתו האמריקאי.

קישרי-הגומלין האלה, המתחייבים ממעמד ומתפקידיהם של הרבנים, מסבירים היטב מדוע מעוניין הרב גורן לחזק את קשריו עם הרב ברונשטיין, גם באופן אישי.

באמצעות הרב זלצברג התכוון, כנראה,

הרב גורן
מינוי-חיבה

הרב הראשי לישראל לחזק את הקשר בינו לבין נשיאו של האירגון האמריקאי, הרב ברונשטיין.

כך זכה הרב זלצברג, וזמן קצר לאחר פרישתו מצבא-הקבע נתקבל לעבודה בהי"ל שלמה. על תקן של מלווה הרב הראשי — תואר שכבודו בצידו. הדרגה שניתנה לו היתה ט' מינהלית, שהיא דרגה נמוכה למדי בסולם הדרגות הממשלתיות.

כיוון שכן, מצא הרב גורן לנחוצ להשיג לים את משכורתו הדלה בספחים מספחים שונים. הוא נהג לשולחו לסיבובי-הרצאות במיסגרת הסברה דתית, למשל. זה לא קשה ביותר, לרבנות הראשית תקציב מיוחד ל-צורכי הסברה דתית.

מיספר קבוע של רבנים, מאנשי שלומן ואמונו של הרב גורן, אשר אליהם צורף הרב זלצברג, עוסק בהרצאות כאלו ונהנה מתוספת-שכר קבועה, גדולה, למשכורתם. מינוי שרידו. לאחרונה הסתכסך הרב גורן עם הרב אפרתי, ראש מחלקת הכשרות הארצית האחראי, בין שאר תפקידיו, גם על כשרות הבשר הקפוא המיובא מחוץ-לארץ, על כשרויות של מיפעלי-זמון בארץ ועל מתן הכשרים לבתי-מלון.

על-מנת לנטרל את הרב אפרתי, שהינו סר מעל הרב הראשי, שלף גורן משרולו, מעשה-לאוסם, את הרב זלצברג חביבו, הוציא לו מינוי כמפקח-ארצי על הכשרות. בשבוע שעבר קיבל מלון המלך דוד בירושלים, תעודת-הכשר בתחיתתו של הרב משה זלצברג.

דבר מינויו של הרב זלצברג הובא לידי-עת ציבור הרבנים עלידי נאמניו של הרב גורן. יש לשער כי לאחר תיוכורת זו, לא ייוותרו רבנים שלא יבינו את הרמז, העבה כפיל.

עליהם לדעת כי כל רב שיסתבך עם הרב הראשי לישראל — לא יינקת. ידו הארוכה של הראשי תשיגנו בכל מקום.

* בערבית כולל המונח "פלסטיין" רק את ארץ-ישראל המערבית.

בכל יום חמישי
הגרלת מפעל הפיס

הפרס הראשון

250,000 ₪ x 2

ועוד אלפי פרסים אחרים

מפעל הפיס

דיוה
EXCLUSIVE
GITA
411:02T

חזיות וחגורות בגדי ים וחור
דיוה

biflex
STYLED IN U.S.A.

טוטו
ספורט טוטו

מחזור מס' 33 שנדחה משבוע
שעבר יתקיים השבת
מינימום הפרס
הראשון

550.000 ₪
(כולל העברה)
* * *
מינימום
כלל הפרסים

900.000 ₪
(כולל העברה)
* * *
טפסי ההשתתפות למחזור זה
נשארים בתוקף

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

טלוויזיה

צל"ש

דובר צה"ל החיר

צל"ש הטלוויזיה מגיע השבוע לא איש טלוויזיה, אלא דווקא לדובר צה"ל, תת-אלוף אפרים ("פרויקה") פורן.

לאחר כישלונות הטלוויזיה בכיסוי שיתוף בת השבועיים הפצועים מסוריה, בשבוע שערב, וכיסוי החזרת השבועיים הסוריים לי

דובר צה"ל פורן צילום במטוס

דמשק, כישלון שגרם לגורם חמור ביותר להסברה הישראלית בעולם, הכירו סוכן-סוף שילטונות הצבא בחשיבות הכיסוי הטלוויזיוני והירשו לצוות הטלוויזיה הישראלית לצלם בחופשיות גמורה את שיבת השבועיים הישראליים, בסוף השבוע, לציוותי-הטלוויזיה זה ניתן מלוא העזרה, כולל האפשרות ליצור צלם בתוך המטוס עצמו. חבל רק שהצוות שכיסה מאורע זה, נחמן שי, אורי גודרשטיין וישראל סגל, הסתפקו בכתבות שיטחיות, טרחו לתכנן את השידור, שכחו את הצד האנושי באירוע זה והתמצצו כתבה שיכור לה היתה להיות בלתי-נישכחת.

מאחרי המסך

יהיה כסף

האנשים הקשורים בטלוויזיה יכולים לי- התחיל לנשוט לרווחה, האחראי על הכס- פים בטלוויזיה מנחם ווייס, עובד את תפקידו ומונה להיות האחראי על הבינוי. במסגרת תפקידו זה יטפל ווייס בתוכניות הקמת בתי-השידור בירושלים ובתל-א-ב-י. כנגד ווייס הושמעו תלונות רבות מצד העובדים שאינם מקבלים משכורות חודשיות, אלא תשלומים בלבד עבור ביצוע עבודות, כצמ"ח, עזרת-הפקה, מודי-עים, מרצים ואחרים. הטענות היו כי ה- תשלומים נידחים בחודשים רבים, לעיתים עד שיבעה חודשים, וכי ווייס היה גוהג לדחות את התשלומים בתירוצים מתירוצים שונים. אחד מעובדי-הטלוויזיה, אורי גולד-שטיין, אף איים בומב, כי יגיש תביעה כנגד המוסד בבית-הדין לעבודה, ורק אז יקבל את התשלום המגיע לו. דובר רשות-השידור, ארי אכנר, הודה כי אומנם היו פיגורים בתשלומי-הטלוויזיה, אך עד לעזיבתו של ווייס הורבקו פיגורים אלה.

מילחמת הפסטיבל במוהל

למרות שמכ"ל רשות-השידור, יצחק ליבני, עדיין לא הספיק לסייר במחלקות הטלוויזיה, כי הוא עדיין לומד את המדיום הקרוב לו יותר, הרדיו, הספיקה הערה אחת שלו, בדבר הצורך לדון בבטול פסטיבל הזמר, לעורר סערה בטלוויזיה. אומנם, פסטיבל הזמר שייך לרשות השידור כולה, מנוצל הן לשידור ברדיו והן בטלוויזיה, אולם מאז הקמת הטלוויזיה זיה בארץ, הוא הסך להיות בניהו-הטלוויזיה של הטלוויזיה.

כחן חסון, ממציא הפסטיבל ומפיקו מאז הפסטיבל הראשון, החל מארגן לי- ליבני התנגדות, הוזכה לאהדה מסוימת מצד כמה מוותיקי רשות השידור. אם ליבני לא ייסוג בזמן מדבריו, צפויים לי- למעט מעט, שם עובדי רשות השידור י

בכירי אמני ישראל וחגיגה של הכור-המה — הכל בעת-זו-הנאחשת. אפילו האולם רחב-הידיים של הביתן הבלגי בי-יריד, שם נערכה חגיגת-הנישואין, היה צר מחליל את אלפי האורחים שזרמו לשם מכל חלקי הארץ.

לא היתה זו רשימת מכובדים סתמית. רובם-כולם היו ידידי האנשים ומכרי של אבי החתן, אלוף (מיל.) רחבעם ("גאנר") זאבי, שבת-26 שנות שירותו הצבאי הצליח לרכוש לעצמו יותר ידידים מכל קצין בכיר אחר בצה"ל.

אלה שנענו להזמנתם של רחבעם ויעל זאבי, להשתתף בטקס-הכלולות של הבכור מבין המשפחה ילדיהם (שאר הבנים וה-בנות: סירי-בנימין, מצדה, צאלה וערב) יכלו להתברך לפחות בעובדה שהפעם הם-כיום גאנרי שהחגיגה תיערך במרכז הארץ. בשמחות קודמות שערך גאנרי לציון אי-רושעים וימיה-ההולדת במישפחתו, נאלצו רבים מהם לכתת את רגליהם עד למצדה, או למקומות נידחים אחרים, שם היה גאנרי עורך בעבר את החגיגות המישפחתיות שלו.

"וזה מה שמסמל בעצם מה עברה המדי-נה ב-15 השנים האחרונות", אמר אחד האורחים. "פעם היו כל האנשים האלה נוסעים בג'יפים ומטפסים בגלל למצדה כדי לשמור. היום הם באים לחגיגות במכוניות אמריקאיות, כשנשיהם לבושות בשמלות קוקטייל."

זכר לתקופת הפלמ"ח היוו רק הלפידים שהאירו את הכניסה לאולם הגדול. אלא שהפעם לא היו אלה לפידים גפס פשוטים אלא לפידים מסוגננים, שניוונו מאספקת גז מרכזית. היתה גם חבורת-האש של סולימן הגדול, שבתום הטקס ניסתה לשחר זר את התווית של "מסביב למדורות" על הדשא המטופח; והיה גם אקורדיון, שיד ארכאי נוסף מאותם ימים, שסיפק את צלילי לי מארשה-החווה לזוג הצעיר, בדרכו אל החופה, במקום תזמורת רבת-כלים המקור בלת בדרך-כלל במעמדים מעין אלה.

היה זה גאנרי עצמו שהחליט לוותר הפעם על מותרות ופאר, להסתפק בכי-בוד צנוע לאורחים ובהשמעת מוסיקה מתוך סרטי-הקלטה. אך הצנע המכוון פגם בחגי-גות המעמד, שהיה בעיקרו מיפגש חברתי של דור שלם, דור הפלמ"ח, זה שבצעם ימים אלה מצא עצמו מאייש את כל מעי-רכות-השילטון.

לשרייה-המשלה החדשים היתה זו הצגת-בכורה ראשונה. שולמית אלוני, בשימלת-ערב ארוכה וסנדלים תנכיים לרגליה, היוותה את אחת האטרקציות העיקריות, כשהיא אוספת סביבה חבורות של מתפע-לים, בעיקר רבנים וח"כים דתיים. שר-השיכון החדש, אברהם עופר, קרן מאושר, לא חדל לחייך ולהתבדח, שרים ותקיקים יותר, כמו שימעון פרס וחיים ברילב, היו חתות ראוותניים. מי שבלטו בהיעדרם היו דווקא ראשיה-המשלה יצחק רבין ושר-החוץ יגאל אלון, נציגי דור הפלמ"ח ה-מובקעים ביותר. אמר על כך אחד הנז-כחים: "עכשיו אני יודע למה פירקו את ה-פלמ"ח — כדי שאפשר יהיה להרכיב ממשלה!"

הייצוג הבולט ביותר במקום היה, כמור-בן, לקצונה הבכירה של צה"ל. מול סוללת האלופים, תתי-האלופים ואלופי-המישנה, שהגיעו לחגיגה ישר מכנס הפיקוד העליון של צה"ל, שנערך בקירבת מקום, התייצבה סוללת מכובדת לא פחות, של אלופי (מיל.) בכגדים אורחיים. דוד אלעזר, ישעיהו גביש, עוזי נרקיס ויצחק ("חקה") חופי, התעברו בין חבריהם הלבושים מדים, ולר-געים נדמה היה כי אחוות-הלוחמים הנז-שנה שבה לאחד את המישפחה הלוחמת הנז-מי שחרגשו קצת שלא בנוח, היו הב-ריהם העצירים של החתן והכלה, שהת-גודדו סביבם, חלקו מחמאות לעלויה (22), בלונדיית יפת-פיה, העובדת כדיילת-יופי בחברת הלנה רובינשטיין.

עליו יפתח-פלמ"ח (להבדיל מיפתח-אלון, בנו הבכור של יגאל אלון) הכירו זה את זה במעורון מיראמר, לפני כאר-בע שנים. אחרי-כן, שירתו יחד בצה"ל בביקעת הירדן, הוא קצין צנחנים והיא כסמלת תרבות. אביה של עליוה, ילד שכונת נוודיה בתל-אביב, שירת בצבא הקבע והוא כיום המנהל המיסחרי של הקבוצה לעבר

תיו משך יום אחד, אולם עתה לא יהיו כוכבי התוכנית אורחים סתם, אלא עולים חדשים. כך תירתם גם תוכנית זו לטי-פול בנושאי הקליטה והעלייה, אשר לאח-רגנה קיימת ממנה בטלוויזיה הישראלית לתת להם מכסימום שעות שידור.

הלימודית רוצה לכלית

עובדי הטלוויזיה הלימודית עומדים לפ-תוח במערכה לצרפם לרשות-השידור, תחת שימשיכו להיות עובדי משרד-החינוך והתרבות.

העובדים טוענים כי התקשי"ר הממשל-תי, לפיו עליהם לנהוג כיום, בהיותם עוב-די משרד-החינוך, אינו מתאים לעובדי טלוויזיה, וכי הנוהלים הקיימים ברשות השידור מתאימים להם יותר.

כדוגמאות הם מביאים את שעוניה-הנזכ-חות, בו עליהם להחתים את שעות כניס-תם ויציאתם מהבנין, שעה שרבים מהעוב-דים עושים את מלאכתם מחוץ לבית ה-טלוויזיה הלימודית ברמת-גאבניב, את שי-טת השלום ההוצאות, המתאימה לפקידים ממשלתיים ולא לעובדי-טלוויזיה, את תש-לום השעות הנוספות, ועוד.

שר החינוך לשעבר, יגאל אלון התנגד לדרישות אלו של עובדי הטלוויזיה הי-לימודית, והם מקווים עתה כי השר החדש, אהרון ירלן, יסכים להן.

המישטרה נגד הטלוויזיה

איש הטלוויזיה יעקב בן-הרצל, נצי-צר בשבוע שעבר עליידי המישטרה, אשר הוועקה עליידי שכני אחד הבנקים בתל-אביב, שחשדו כי במקום נערך שוד. כא-שר הגיעה המישטרה למקום התברר כי בן-הרצל עורך שם צילומי שוד בנק, לי-צורך תוכנית, וכי השוד אינו אמיתי.

בן-הרצל ואנשי צוותו הובלו אחר-כך לתחנת-המישטרה, שם נאלצו להסביר מה בדיוק עשו בבנק. בן-הרצל שוחרר, אך הוזהר שלא להמשיך בצילומי השוד.

למחרת היום יצא אותו צוות עצמו בי-ראשותו של בן-הרצל, להמשיך בצילומי השוד למרות אזהרת המישטרה. צוות אחר עמד הכן, לצלם כיצד עוצרת המישטרה את אישה-הטלוויזיה בן-הרצל, כדי להביא קטע זה במהדורת מבט.

אך הפעם לא הוועקה המישטרה, ולא באה לעצור אותו, וכך הפסידה הטלוויזיה קטע למבט, ואילו בן-הרצל עצמו הפסיד פירטום חיים.

דור מסוגלים לעשות. בעוד כחודשיים מת-חילים כבר לארגן את הפסטיבל הבא, וי-נראה כי אז יעלה ליבני על המוקש הרא-שון שלו.

מיגדלי-תאורה במים

אחת ההפקות העצמיות של הטלוויזיה הישראלית, המבטיחה רבות, היא תוכנית-החודשית של יוסי גודארד ואילון גויטמן אולפן נודד. התוכנית, אשר תשו-דר אחת לחודש, תהיה בידורית-דוקומנטא-רית, ותצולם בכל פעם באתר אחר בארץ.

התוכנית הראשונה, שצולמה כבר, עסקה בפולגה הימית של הפלמ"ח (הפל"ם). התוכנית צולמה בחוף קיסריה, שם ערך הפל"ם את אימוניו. לצורך צילום התוכ-נית, בה ישבו על החול והסלעים רבים מ-אנשי הפל"ם לשעבר, היו צריכים מפיקי ועורכי התוכנית להתגבר על בעיות טכני-יות רבות, ביניהם גם בעיית התאורה.

לשם כך ניבנו בקיסריה מיגדלי תאורה בתוך המים, כמיבצע חד-פעמי כימעט.

בין ותיקי הפלמ"ח שהשתתפו בתוכנית היו האלופים מרדכי ("מוקה") לימון, שמואל ("שמואליק") טנקוס ורבי-חובל מנחם ("צירציל") כהן.

קטע נוגע-ללב אירע כאשר יהושע ("יוש") הלוי, מי שכתב שירים רבים בנושאי ים וספנות, סיים באותו ערב את כתיבת שירו אני רעב, אשר את התחלתו כתב לפני 30 שנה, בפל"ם.

את הקטע הבידורי סיפקו אנשי הפל"ם עצמם, בעזרת אמנים כנציה שאול, שזומות אהרון, בנות חווה ושלישיית אף אוזן וגרון.

התוכנית הונחתה על-ידי עורכה יוסי גודארד כשגויטמן הוא המפיק והבמאי.

שתי התוכניות הבאות של אולפן נודד תתקיימנה בבית-הבנק שעל שפת הכינרת, ובמאהל בידואי ליד ערד.

מלך עולה ליום אחד

עיכובים חלו בתחילת ההפקה של ה-תוכנית מלך ליום אחד, אותה עמדה לערוך אסתר רר בסיועה של עזרת-ההפקה אהרונה ריין. כמה מאנשיה-הנהלה של הטלוויזיה עירערו על הכוונות להפיק את התוכנית.

נראה כי הפשרה שתושג תהיה להפיק את התוכנית, אשר כוונתה המקורית היתה לקחת אחד הצופים ולהענותו לכל מישאלור

מי בחר בקולו?

אהרנאי שימוני איפה הוועדה?

דולר לתוכנית, ומעלה.

מאז כנס ארנון צוקרמן לתפקידו כי מנהל-הטלוויזיה, החל מתערב בבחירת ה-סרטים והתוכניות הקניות, החופסים, לי-טענת הטלוויזיה, בין 46 ל-50 אחוזים מומן השידורים בכלל (מחקר של או"נסקו קבע, כי בטלוויזיה הישראלית עולה אחוז ה-תוכניות הקניות על 80).

לאחרונה נשמעו תלונות רבות על איכות הבחירה, והטלוויזיה החליטה למנות ועדה, שתטפל בבחירת החומר הקנוי.

למרות שלטענת מנהלי הטלוויזיה ועדה זו פועלת כבר, הרי רבים מ-הבחירה עדיין לא שמעו כלל על מינוייהם החדשים, ור-עדיין לא הוזמנו אף לישיבה, או אפילו להקרנה אחת במיסגרת ועדה זו.

האם

הבית"רים

אנשיהם?

אלים והמוני עוד יותר, ויש מדינות בהן היא מרוסנת ומאופקת. אבל התופעה של התפרצות אלימה כלפי שחקני קבוצה יריי בה, כלפי שופטים, כלפי אוהדי קבוצה ירייבה ואפילו כלפי כדורגלני הקבוצה האהודה שהכזיבו — לא רק קשורה קשר הדוק למישחק הכדורגל, כשלעצמו, אלא שהיא נובעת, ומתחייבת ממנו.

כדי להבין מדוע מתפרע קהל במישחקי ספורט המסמלים את ההגיונות, האחוה והסולידריות האנושית, יש להבין קודם כל את המוטיבאציה המביאה מיליוני אנשים ברחבי העולם להיות "משוגעים" למישחקי ספורט כמו הכדורגל, למרות ש-לכאורה הם פאסיביים, צופים מהדך.

האדם הוא חיה תוקפנית. מדענים הגיעו זהרמכבר למסקנה שהפרימאטים (הקבוצה הזואולוגית ממנה צמחו הקופים ובנייהא"ם) היא התוקפנית ביותר מכל היצורים החיים. תכונה זו איפשרה להם להמשיך להתקיים בטבע לפי חוקי הברירה הטבעית. זוהי תכונה חיובית ביסודה, שכן היא איפשרה לגזע האנושי להתגונן בפני אויבים משותפים, להדק את הקשרים של התאים המשפחתיים והשיבטיים על-ידי הרחקת והשמדת אויבים, וליצור לעצמם מרחב מחיה לאבטחת מזון ומחסה.

הפסיכולוגיה המודרנית כולה מבוססת גם היא על התאוריה שיצר התוקפנות הוא אחד משני היצורים הראשוניים של האדם (היצור השני הוא הארוס).

התפתחות הגזע האנושי והציוויליזציה עידנה את יצרית התוקפנות הקמאיים הטבור עים באדם ויצרה את האנייה העליון, המפקח

הניסיון הכללי להציג את קבוצת בית"ר ירושלים ואת קהל אוהדיה כחבורה חריגה ויוצאת-רדופן, שדווקא היא, מכל הקבוצות האחרות ואוהדיהן, אינה יודעת רסן ונוי קטת שיטות אלימות על מיגרש הספורט.

היה ליה לעשות זאת, משום שהפעם התרחשה התפרצות לעיני מצלמות הטלוויזיה, שעקבו אחר קהל האוהדים שהרס את גדרות האיצטדיון, הברית את השוטרים והסתער אל המיגרש בריצת-אמוק, כשהוא הולם בכל הניקרה בדרכו. אבל התפרצות מסוג זה אינה אופיינית, בשום אופן, דווקא לבית"רים מירושלים.

מחזות מעין זה שהתרחש בשבוע שעבר בפתח-תיקוה, אירעו השנה, וגם בשנים קודמות, גם במשחקים אחרים, של קבוצות אחרות. הם הפכו למחזה כימעט-קבוע במישחקים בעלי חשיבות מכרעת לקבוצות. והתופעה אינה אופיינית רק לישראל. היא קיימת בכל רחבי העולם — בכל מקום שמשחקים בו כדורגל. יש מדינות, כמו כמה מדינות דרום-אמריקאיות או מיזרח-תיכוניות, שבהן התפרצות נושאת אופי

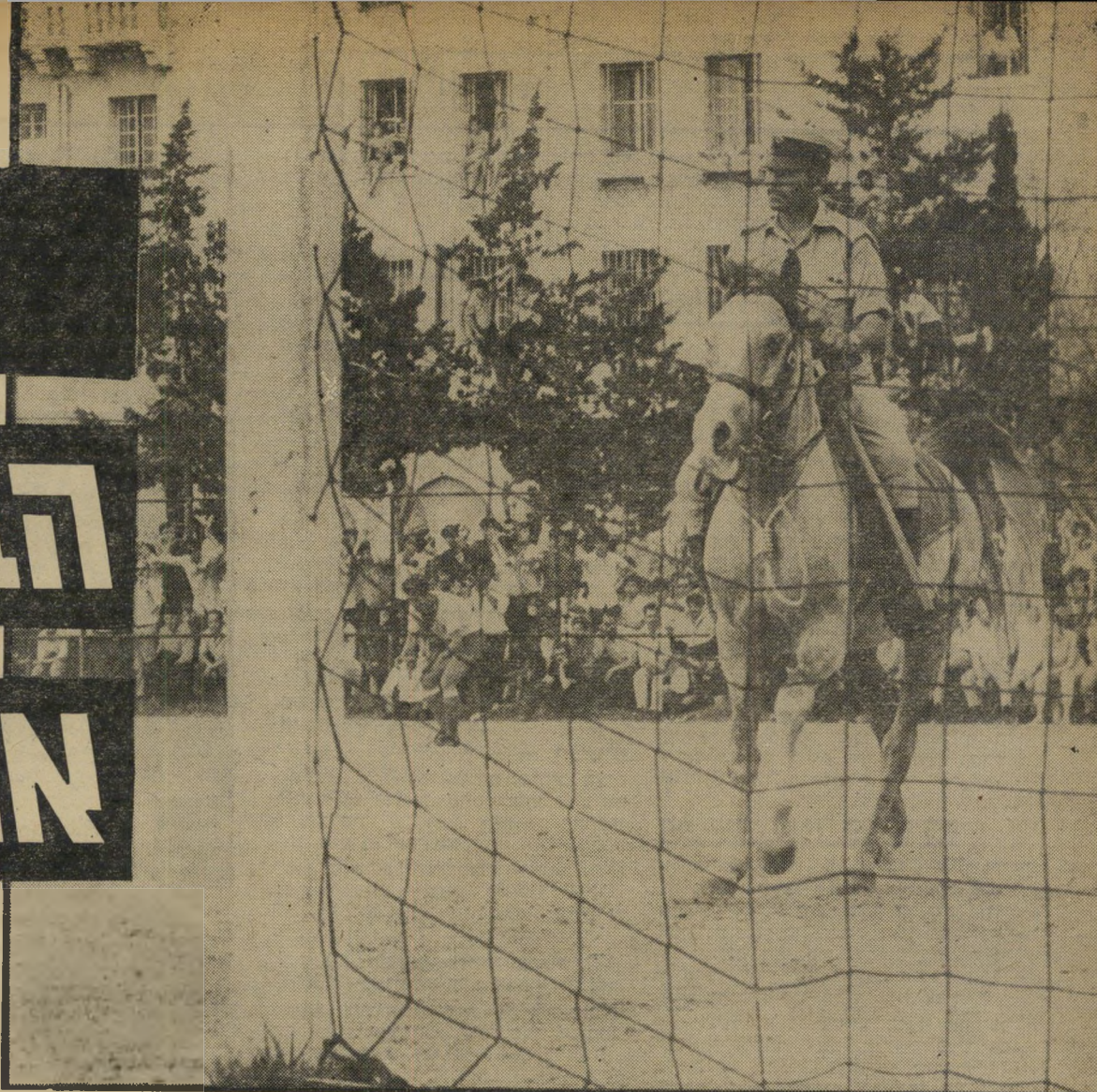
אבל סערת-הרוחות העזה, שנגרמה אחרי שהמדינה כולה חזתה בהתפרעות, שצולמה בטלוויזיה (צלמי-העיתונות לא צילמו את ההתכתשות ההמונית משום שמיהרו לנטוש את המיגרש עוד לפני המהומה, כדי לספק תמונות מהמישחק לעיתונות) לא שככה גם אז. הטלוויזיה, העיתונות, אפילו הכנ"ס, החלו עורכים סימפוזיונים ארוכים על התופעה, טיכסו עציה כיצד "לחסל את הנגע הממאיר" המאיים לחסל את הכדורגל הישראלי.

המכנה המשותף לכולם היה שליחת אצ"ב ארוכה מאשימה לעבר קבוצת בית"ר ירושלים וקהל אוהדיה, תוך הטלת אחריות על הנהלת האגודה, שהיתה "חייבת" לדעת הכל, "לחנך" את קהל אוהדיה.

הצעדים ההכרחיים היו, לדעת הכל: חינוך קהלי, הסברה, עונשים מרתיעים. לא היתה שטות יותר גדולה מזו. כל אלה שהשיעור גירסות אלו הוכיחו שהם אולי מבינים גדולים בספורט, אבל בוודאי לא בפסיכולוגיה של המונים, ובשורשיה האמיתיים של התפרעות ברוטאלית מסוג זה שנערכה באיצטדיון הפועל פתח-תיקוה. החטא הבולט ביותר בכל הפרשה היה

כ" טורפים! "פסיכופאטים!" "פוש" — עים פליילים!" "פוגרומצ'יקים!" — אלה היו רק אחדים מהכינויים להם זכו אוהדי קבוצת הכדורגל של בית"ר ירוי שלים, שהתפרעו בשבוע שעבר באיצטדיון הכדורגל של הפועל פתח-תיקוה, בעת המישחק שנערך שם בין קבוצתם לבין הפועל פתח-תיקוה, במסגרת מישחקי חצי-גמר גביע-המדינה בכדורגל.

כל אמצעי-התיקשורת וכל עסקניה-ספורט במדינה גינו את המתפרעים, שפרצו למיגרש בתום המישחק, כילו את חמתם בשוטרים, בשופטים ובכדורגלני הפועל פתח-תיקוה, במכות ובחבטות אכזריות במקלות ובמוטות-ברזל. בעקבות ההתפרעות הברוטאלית נקטה ההתאחדות לכדורגל צעד חסר-תקדים — ביטלה בשבת האחרונה את כל מישחקי הליגה, כדי לצנן את רוחות כל אוהדי הכדורגל בארץ. בבית-דין שדה מתיר נשפטו אגודת בית"ר ירושלים, וי הוענשה בעונש חסר-תקדים בתולדות הכדורגל הישראלי: קיום כל משחקיה הביר תיים במחצית הראשונה של הליגה בעונה הבאה ללא קהל, ובמרחק של 50 קילומטר ממיגרש הביתי בירושלים.

מהומה באיסטנבול

פצועים ונפגעים ולפאניקה המונית בקול

התפרצות אלימה במיגרש כדורגל באיסטנבול שבתוכה בשנת 1965, גרמה לעשרות הצופים. למרות זאת נמשך מישחק הכדורגל

במיגרש והגיע לסימום רק אחרי 20 דקות. מיתקני הגנה נאותים מנעו מהקהל להתפרק למיגרש. התפרצות האלימות הגדולה ביותר בתולדות הכדורגל אירעה חצי שנה קודם לכן, במישחק כדורגל שנערך בלימה שבפרו, שם נהרגו 300 איש.

ומוות יצר הרסני רביעצמה זה. העידון (הסובלימציה) איפשר לאדם לכוון את יצרי התוקפנות שלו לאפיקים תרבותיים, התור-אמים את חוקי הציוויליזציה.

מישחקיהספורט שימשו מאזומעורלם כשסתום מכוון לפורקן יצריהתוקפנות של הגזע האנושי. במיסגרת כללים וחוקים קבועים שהלכו והתפתחו עם האנושות נוצרה מיסגרת שאיפשרה לא רק לפרוק בצורה בלתי-מזיקה את מיטען התוקפנות, אלא אף היללה והאלילה את התוקפניים יותר. ענפיספורט כמו איגרוף, התיאבקות, קליעה ואפילו טניס, הם דוגמה מובהקת לכך.

רק בתקופה מאחרת יחסית נוצרו מישחקיהספורט טהור (כמו שחמט, למשל), או מופע בידורי שניתן ליהנות ממנו הנאה אסתטית או אחרת ללא מעורבות אישית — אין לה על מה להתבסס. אוהדי כדורגל — אדם ההולך בקביעות לחוות במישחקיכדורגל ומוספק בכך צורך נפשי, חייב להזדהות והזדהות מלאה עם אחת הקבוצות. כאשר הוא יושב במיגרש, הוא איננו צופה פאסיבי. ההזדהות עם קבוצתו ניתנת לו את האפשרות להשליך, באמצעורנית, את כל מיטעניהתוקפנות שלו בצורה מעודנת, "תרבותית".

קהל הצופים בכדורגל (או בכדורסל, למשל) אינו קהל הומוגני. הוא אינו מורכב רק מביריגנים הסרייתשכלה וחסריחינוך. ביציעיהכדורגל בארץ ניתן לראות מדרי קבוצות, שופטים, אלופי-צה"ל, מדעינים ואינטלקטואלים אחרים. הנהנים מהמישחק בדיוק כמו בני גזע הפרברים, היושבים לצידם. הנאתם של אלה אינה מסוג אחר. התהליך הפסיכולוגי הגורם לשיחרור מיטעניהתוקפנות בצורת הזדהות, הוא אחד אצל כולם. זהו אחד התהליכים המעטים בו מעניקה התרבות האנושית לגייטמציה להשתחררות כללית ממעצורי

יצריהתוקפנות. כשאנשיררוק ועובדי-כפיים מנצלים אותה באותה מידה. כל זה היה טוב ויפה, והיה יכול לפעול לפי הכללים הקבועים מראש של "המישחק ההוגן", אילו לא נכנס לתמונה גורם אנושי-פסיכולוגי נוסף: התיסכול. כאשר יצור אנושי מגיע למצב של תיסכול, הוא מגיב באחת משתי הצורות: לחימה או בריחה; תוקפנות או פרישה. אלו הן תגובות נורמאליות וטבעיות, כשהתוקפנות, במרבית המקרים, מופנית כנגד המיכשול המתסכל, או כנגד תחליף. אדם עלול לבוא לביתה, לנזוף באשתו ולהכות את בנו, רק משום שבאותו יום הושפל על-ידי

מתי נוצר התיסכול האמיתי אצל צופה הכדורגל הממוצע? כאשר נראה לו, או נדמה לו, שניצחון קבוצתו נמנע בצורה בלתי-הוגנת, שלא לפי הכללים. מצב-תיסכול אופייני מעין זה אירע במישחק שנערך בשבוע שעבר בין הפועל פתח-תיקוה לבית"ר ירושלים. שתי הקבוצות היו צריכות להתמודד בשני מישחקים, כדי לקבוע מי מהן תעלה למישחק הגמר על גביעהמדינה בכדורגל. במישחק הראשון בין השתיים, שנערך דווקא במיגרש בית"ר בירושלים, ניצחו כדורגלני הפועל בתוצאה 0:1, ולא אירעה התפרצות.

ההתפרעות במיגרש הכדורגל בפתח-תיקוה - מנקודת-מבט אחרת

אילו היו שחקני הפועל מנצחים גם במישחק השני, שנערך בשבוע שעבר, היו אוהדי בית"ר ירושלים מאוכזבים מאוד, אבל ספק אם היו מתפרעים. אלא שמתלך פני הדברים במישחק היה אחר.

כדורגלני הפועל הבקיעו, אומנם, את השער הראשון במישחק, אך הבית"רים התאוששו וגמלו להם בשני שערים. במצב זה היו על סף הזכייה בשני המישחקים ועליה למישחק הגמר, אבל יחס השערים בשני המישחקים היה 2:2, וכדי להביא לידי הכרעה הווארך המישחק. בהארכה הבקיעו כדורגלני הפועל פתח-תיקוה שני שערים נוספים, וזכו בסיכום הכללי. אולם הם עשו זאת במישחק חריף, עשיר בפגמים גופניים, ואחרי שהשופט הרחיק את אחד משחקני בית"ר, הניצחון שנראה בהישגיד, כאילו נגזל מהם.

היה זה מצב קלאסי של תיסכול, שגורם לאיבוד השליטה העצמית ולהשתחררות

המונית של יצריהתוקפנות. אין בכך, כמובן, כדי להצדיק כמלוא הנגימה את ההתפרעות, אבל זה מאפשר להבינה. נכון שלציבור שהסופראגו (האני העליון) הכללי והפרטי שלו חלש יותר, יש פחות מעצורים לשיחרור יצריהתוקפנות, אבל שום הסברה או עונש לא יועיילו במקרה כזה.

ניתוח פסיכולוגי זה צריך להוסיף, כמובן, גם ניתוח סוציולוגי מקיף יותר, היכול להסביר מדוע אוהדיכדורגל במדינת מסוימת נוטים להתפרעות יותר מאשר אוהדים במדינות אחרות. מערכתהערכים הלאומית הקיימת בכל חברה שהיא תורמת לכך לא-מעט.

במדינה בה הגמול המיידי הוא ערך לאומי, וכל מעשה-איבה מצד אייבים דורש תגובה אלימה מיידי של דעת חקהל, קשה לדרוש מהציבור שלא להחיל כללים אלה גם על ההתנהגות האישית. הדבר בא לידי ביטוי לא רק במיגרשיהספורט אלא גם בהתנהגות בכבישים, למשל. ההתפרקות של יצריהתוקפנות בכבישי ישראל, הבאה לידי ביטוי בנהיגה פרועה וב"העי-נשת" נהגים המעזים לעקוף או להשיג, גורמת להרבה יותר ניפגעים וקורבנות מאשר במיגרשיהכדורגל.

משום כך נאחזה התגובה ההיסטרית, אותה עוררה ההתפרעות הראוייה-לגנאי במיגרש הפועל פתח-תיקוה, מגוחכת. שום עונש, חמור ככל שיהיה, אין בו כדי למנוע התפרעויות בעתיד של הקהל. כאשר יתייצבו בפני מצב חריף של תיסכול, הטפתימוס, מסעריחינוך קיבוציים, גייסניים פומביים, ערכים כאן קלילות השום. התפרצויות אלימות של תוקפנות במצבים חריפים של תיסכול בספורט, הן חלק בלתי-ניפרד מהפונקציה הפסיכולוגית-חברתית שממלאים מישחקיהספורט.

הדרך היחידה להימנע מתוצאותיהם הרי חמורות היא ליצור מצב, בו לא תוכלנה התפרצויות כאלו להגיע לידי ביטוי אלימי. ודרך זו פירושה יצירת מתקני-הגנה מתאימים, שלא יאפשרו לקהל הנחקף בהיסטוריה המונית אלימה, לממש את יצריהתוקפנות התוקפים אותו.

לבחורה שגובהה קצת יותר מ-1.60 מ' ומישקלה הרבה יותר מ-80 קילוגרם, קצת קשה לחלום על קאריירה של פצצת-מין. כך אומר ההיגיון הפשוט. אבל במציאות זה אחרת. עובדה: אנדריאה פיראול (1.63 מ', 85 קילוגרם) חופסת בשנה האחרונה מקום חשוב בחלומותיהם האירוטיים של מרבית גברי אירופה.

וכל זאת, בגלל סרט בשם "הזליזה הגדול" לה, שיוצג בקרוב גם בארץ. אותו סרט, שהוצג לפני שנה בקאן ועורר שערורייה רבת, הראה כיצד ארבעה ברושים, הר מהווים חתך אופייני של חברת-השפע הר בורגנית אוכלים, מתעלסים, מתרבים ועד שהם אוכלים, מתעלסים ומתרבים. לאורך כל הדרך, נופחים את גישמתם. לאורך כל הדרך, מסייעת להם בנאמנות אשה, שופעת-איב רים לכל הכיוונים, והיא משתתפת איתם בכל אחת מהלילותיהם. האשה היתה אנדריאה פיראול, אשר תודות לבמאי מרקן פורי הוכתרה כפצצת-המין הכבדה ביותר מאז מאי וסט" בפי חובבי-המין, וכחגלית המבטחיה של 1973. ע"י חובבי הקולנוע.

מיפלצות אירוטיות. אנדריאה בת ה-28, ילידת אקס-אן-פרובנס שבדרום צרפת, מצאה את עצמה משופעת, לאחר "הזליזה הגדולה", בהצעות מהצעות שונות. מעריצים נלהבים מאוסטרליה טילפנו אליה לפאריס רק כדי לשמוע את קולה, הצעות נישואין הגיעו אליה מעבר לנהר הריין, וצ'ק פתוח, המצפה שהיא תכתוב בו כל סכום העולה על רוחה, הגיע ממפיק מפורסם של סרטים פורנוגרפיים. אך מה ששימח אותה קצת יותר, היתה ההודמנות להופיע על הבד, בעקבות פירסומה החדש, בתפקיד ראשי של הצגה, שהיתה לשיחת-היום ברירת צרפת לפני כמה חודשים. ההצגה: טורנדוט, שהבמאי שלה היה המפורסם ר' המכובד בבמאי התיאטרון והקולנוע של רומניה, לוציאן פיגטיליה. בדמות הנסיכה הסינית האכזרית, צמאת-הדם, היתה אנדריאה צריכה לשקוע בהזיות אירוטיות ללא תקדים, בעזרת תריסר גמדים מפלצתיים

שסבבו אותה. "אף שחקנית אחרת לא היתה מסוגלת לגלם תפקיד זה כמוה", אמר הבמאי הרומני לאהר-מכן. זה היה פיצוי שלה ל-12 שנות מאמצים, באלמוניות יחסית, שקדמו לזליזה הגדולה. כבר מגיל 16 ניסתה אנדריאה לחדור לי עולם האמנות. תחילה חלמה להיות זמרת אופירה, אולי משום שמימדיה מקובלים שם יותר מאשר על בימת המיוזיק-הול. "עד היום", היא מתוודה, "אני נוהגת להאזין לתקליטי אופירות. ושרה יחד עם ה" תקליט, בכל פעם תפקיד אחר, החל בסופרן וכלה בבס". מאוחר יותר נהגה לעבור את מפיקי הסרטים, התיאטרון והטל-

אנדריאה פיראול בחייום שופעת לכל הכיוונים

פיראול ב"טורנדוט" היות ללא תקדים

פיראול ב"הזליזה הגדולה" התעלסות בכל הקילוגרמים

ישו כוכב

בינוני

גודספל (אורדן, תל-אביב, ארצות-הברית) — מחלת החיפזים של עולם הבידור, היוצאת מן ההנחה שהסגולה הטובה ביותר להצלחה, היא העתקת הצלחה קיימת במינימום של שינויים, מוסיפה להכתיב נושאים, שמוטב היה אילו ויתרו עליהם.

חיי ישו, למשל, שהם מקור של השראה ואמונה למיליארד בני-אדם בקירוב, אינם יכולים להפוך אלא לקריי-קטורה, כאשר אורזים אותם בעטיפת בידור השווה לכל נפש. ואם ישו כוכב עליון נהנה לפחות מיתרון החידוש — והכל דיברו אז על פאסיון בנוסח הפופ, הרי גודספל אינו יכול להתקשט אפילו בנוצות המקוריות.

על הבמה, לפחות, נראה העניין צנוע וחביב, בעיקר משום שכמה צעירים, עליזים וחביבים, הגישו שם אוסף של פיזמונים כתובים במיקצועיות ומבויימים היטב, בלי הרבה יומרות למשמעויות דתיות.

אבל, כאשר במקום במה צנועה מעבירים את ההיפ'ס הצעירים לניו-יורק, המצולמת כאילו אין בה אדם מלבדם, וכאשר המצלמה מדגישה בכוונה את המשמעות המטא-פיסית שבתורת ישו, כפי שהיא באה לידי ביטוי בחיי ההיפ'ס (שמבחינתם, ישו היה ההיפ' הראשון), נראה כל העסק מנופח, שיטחי, ולעיתים ממש מביך כאשר, למשל, המימסד היהודי של ימי הברית החדשה הופך למכונת-

יזיזה, ולסחוט בקושי, תפקידים זעירים. קשרים אפשריים. היום אינה צריכה עוד לדאוג. מאז הזליזה הגדולה הופיעה בסרט גרמני של ורנר שרטר (פתיית זחב), ובקומדיה מאקאברית צרפתית, השלישייה השטנית, בו מבתרים את גופה לנתחים קטנים וטובלים אותם בחומצה גפריתנית. כיום היא מצלמת, ליד העיר פירנצה,

פיראול ב"טורנדוט" היות ללא תקדים

פיראול ב"הזליזה הגדולה" התעלסות בכל הקילוגרמים

חבורת ישו: היפי על הגדר

תופת לא-כליך מפחידה, המתגלה בסופו של דבר כשלד ריק מתוכן.

לעומת זאת: מעריצי מיצעדי-הפיזמונים, אלה שיילכו רק לשמוע ואינם עוסקים במה שפזמונים רוצים לבשר, יבואו כאן על סיפוס.

סרט בשם הקשרים שאינם בלתי-אפשריים, משל במאי חדש בשם סרג'ו באזוני. זהו סיפור יחסיהם של בתיאכרים בריאת-בשר ולוחם אנטי-פאשיסטי צעיר, אותו מגלם ג'ו דאלסנדרו, כוכב סרטי-המחתרת של אנדי ווארהול. אשר לעתיד, אנדריאה רוצה מאוד ל-הופיע בסרטים של קובריק, ברטולוצ'י, בגיואל או פליני. בהתחשב בנטייתו של זה האחרון לנשים משופעות בבשרים, נר-אה שיש לה סיכויים לא רעים להגשים לפחות אחד מחלומותיה.

תדריך

תל-אביב

*** אמאקורדי-זכרונות (בן יהודה, איטליה): החל מן הבטלנים, דרך שמונה וחצי, חיים מתוקים ורומא, משחזר פדריקו פליני את אלבומי זיכרונותיו. הפעם, הוא משחזר באולפן (כדי שהמצרי אות לא תפריע לו) רגעים קסומים מימי ילדותו בעיר רימני, מחוזות שרק פליני מסוגל להפיח בהם יופי פיוטי נדיר כל-כך. לראשונה הוא מטפל כאן בצורה גלוויה בנוכחות הפאשיסטית, ככתופעה מגוחכת יותר מאשר מסוכנת, כשגם היא מהווה חלק מן הנוסטאלגיה הפלינית. חובה חגיגת למי שאוהב קולנוע ומעריך אשף יחיד בדורו.

*** סרפיקו (דקל, ארצות-הברית): השטר הטוב (סרפיקו, במישחקו המעולה של אל פאצינו) נילחם כדון-קישוט ב"טחנות-הרוח של המיטרה האמריקנית המסואבת. כשהוא מרים אבן אחת, מתגלה תחתיה הריקבון המטפטט במעלות כל הדרגים עד לצמרת, ואז עליו לחפש פרנסה אחרת אם אומנם יתמזל מזלו וישיאר בחיים. כיום חי סרפיקו המקורי בשווייץ, הרחק מזרועות המיטרה האמריקאית, כמובן.

*** המבט (סטודיו, אנגליה): הבמאי-צלם ניקולס רג מביא זוג נשוי ששכל את ילדתו הקטנה לזונציה, בחורף, בעלילה מוזרה שיש בה גם מתח, גם אימה, וגם הפלגות אל עולם הדימיון ואל העולם שמעבר למוות. סרט יוצא-דופן ב-יפויו, באיכותו הקולנועית, במישחק וב-אווירה השורה עליו.

ירושלים

*** חידון בחרוזים (ירושלים, צרפת): פרשת-ריגול נוסח היצ'קוק עם אודרי הפבורן, קארי גרנט וואלטר מתיא, על אשה שברשותה אוצר והיא איננה יודעת עליו כלל. משעשע ואלגנטי.

חיפה

*** צ'ארלי וואריק (אורלי, ארצות-הברית): מותחן רבי-מעלות קולנועי עיוות, ואלתר מתיא מתפקיד מי שהיה מרסס שדות והופך לשודד קטן בעל כיש-רון גדול. בימוי: דון סיגל.

„אדם הרואה בחייו ערך עליון חייב לשקול היטב אם לא הגיעה השעה להימלט מבית המשוגעים הזה... ולהסתפק בקיום במקום אחר”

הראיון הבא מהווה מעין חלק רביעי — הערות של הסופר על הספר ועל עצמו. תוך כדי כך מפרט בן-אמוץ את מצב רוחו ורעיונותיו המופיעים בספר רק במרומו. הוא מצייר תמונה הרבה יותר ברורה — וגם הרבה יותר מסוכנת. למעשה מפתח כאן דן בן-אמוץ אידיאולוגיה של ירידה. הוא פותח בכמה היפותיזות של ייאוש (אין שום סיכוי לשלום, חורבן המדינה מובטח), ומסיק מהן את המסקנה ההגיונית המתבקשת. צריך להסתלק לפני בוא החורבן. נדמה שהיפותיזות אלה נובעות יותר ממצבו הרוחני האישי של דן בן-אמוץ, המזכיר איכשהו אוהב ניוזב, מאשר מניתוח קר של המצב. אפשר להפריכן, או לפחות להטיל בהן ספק סביר מאוד. אך איך אפשר להתווכח עם מצב-רוח? אין צורך להדגיש שזהו מצב-רוח מסוכן, ואפילו הרסני. הוא מתמוגג בנקל עם הייאוש הבסיסי של המחנה הסיפוחיסטי, המאמין שאין סיכוי לשלום, והמתגעגע בסתר-ליבו למצדה שנייה. ודאי וודאי אין בו כדי לחזק את ידי הלוחמים לשינוי פני המדינה והמרחב.

אולם אין טעם לנגוז מצב-רוח זה. מוטב להעלותו על-פני השטח, להתמודד עימו. ברוח זו מתפרסם כאן הראיון (העצמי), שאת שאלותיו ותשובותיו כתב בן-אמוץ בעצמו.

אורי אבנרי

אומרים שסיפורו החדש של דן בן-אמוץ, „יופי של מילחמה”, נמכר כלחמניות טריות — כמו כל ספריו. הספר קריא מאוד, מושך מאוד — כמו כל ספריו. אך על טיבו של הספר חלוקות הדיעות באורח קיצוני.

למעשה מורכב ספר זה משלושה חלקים. החלק הגלוי ביותר הוא העלילתי. זוהי עלילה פשוטה, וכמו ברוב ספריו של דן בן-אמוץ, זוהי עלילה של סיפור-קצר. חובש קרבי מזדמן לתלאיב באמצע מיל-חמת יום-הכיפורים, נתקל באשתו של חבר שנהרג זה-עתה, ומנצל את ההזדמנות כדי לשכב עימה. כל זה מסופר בגוף ראשון על-ידי החובש, הנהרג בעצמו מייד לאחר מכן. הקורא יודע למן הרגע הראשון שהוא קורא את סיפורו של חייל מת.

לעלילה זו צמוד החלק השני, המחזיק הרבה יותר מבחינה כמותית. על-גבי מרבית עמודי הספר, מפרט בן-אמוץ את דעותיו על עולם ומלואו — החל בפישעי-מילחמה שאותם הוא מצדיק וכלה במסית-הכנסה. את המאמרים הראשיים האלה שם בן-אמוץ בפיחם של גיבור העלילה ושאר הדמויות בספר.

לאחר-מכן בא החלק השלישי — כשהסופר עצמו מדבר בשם עצמו. בפרק זה, האחרון בספר, עושה בן-אמוץ דבר מסוכן מבחינה ספרותית — הוא הורס את אשליית הסיפור, שאותה רקם כל העת. הוא פונה אל הקורא בצורה ישירה, כמעט ברוטאלית, מגלה שהסיפור לא היה ולא נברא, ואפילו מבקש מהקורא לשלוח לו כסף. (כמה וכמה קוראים אף עשו זאת).

המדינה הולכת למצדה אנומית

או השגת חלק מהן היתה מותנית בכך שהספר יגיע לידי הקורא. קודם-כל עלי להבטיח שהוא יפתח את הספר ויקרא אותו עד תומו. ולצורך השגת תנאי ראשוני זה — כל האמצעים כשרים בעיני. טריקים עלילתיים, להטוטיסינגון. מתח בלשי, גירויים אירוטיים — הכל. אני לא בוחל בצילום של עירום או מישגל על העטיפה, אם זה יפתח את הקורא לפתוח את הספר ולעלות על המוקשים הרעיוניים. שאותם אני משתדל להסוות כבוגר-בוניירות צבעוניות ומגרות. אילו הייתי יודע שמאה אלף איש נוספים יקראו את הספר שלי אם אעבור עירום במיסדרונות הכנסת — לא הייתי מהסס לעשות זאת. כל סקנדל וכל שערורייה שירחיבו את חוג הקוראים — כשרים בעיני, משום שיש לי מטרה שלמען השגתה אני מוכן גם להתבזות.

ובאמת לא איכפת לך מה שיגידו ומה שיכתבו עליך?

ודאי שלא איכפת לי. לא איכפת לי אפילו מה יכתבו על הספר כ„צורה סיפרותית” תסלח לי על הביטוי. הביקורת מעניינת אותי רק במידה שהיא עוזרת לי להגיע אל קוראים נוספים.

זאת אומרת שרק ביקורת חיובית מעניינת אותך.

לאו דווקא. כל ביקורת שתגרה את הקורא להיכנס למלכודת הספר. אני מתייחס לכל המבקרים כאל פירסומר אים — זה הכל. דעתם על הישגי או על כישלונותי הסיפוריים לא מעניינת אותי. אני לא מצפה לאישור ליכולתי כמספר, גם אם האישור הזה יינתן לי על-ידי ועדה ממלכתית. במילים אחרות: אני לא מקבל שום ביקורת כסמכות שיפוטית עליונה, הקובעת את ערכה של עבודתי.

אני בהחלט מוכן להעמיד את דיעותי, את החיזות הפוליטיות והחברתיות שלי, לביקורת. זה כן. וכאן, דיעותיו של כל קורא אינטליגנטי חשובות בעיני בדיוק כמו דיעותיו של מבקר „מוסמן”. לא הציונים לשבח או לגנאי מעניינים אותי, אלא הוויכוח הרעיוני.

אני מתייחס בכובד-ראש וברצינות לכל ניסיון להפריך את התיאוריות שלי, שאותן אני לא תמיד מצליח להפריך בכוחות עצמי. תבין את ההבדל.

באותה כתבה טענה יהודית אוריין-בן הרצל, בשמו של חייזר צעיר, שקקחת עצמך מונופול לדבר בשמם של הצעירים וש... קראתי את הטענות הרגשניים והפרימיטיביים שלה.

יודע שקקחת יתייחס מראש בסימפטיה ובספקי רנות לכתביו של חייזר הרון, והטריק הזה יוצר את ההרגשה כאילו ניצלת את רגשות הקהל לצורך...

הטענות הנה היה לו על מה להתבסס אילו הייתי נאמר, כותב על „היילינו האמיצים שהקריבו את חייהם למען” ועל הטרמפיות של האלמנות ותמישפחות השכר לות. אילו הייתי הולך עם הזרם ומשתלב במערכת ה-הסברה „החיובית”, היה הופך הספר ללימודי-חובה, ו-

מישרד-הביטחון היה גרסתו להפצתו, כפי שהוא עשה לגבי סיפרי-מילחמה אחרים, ואז אולי היה מוצדק החדש שהיו לי מגיעים כספיים לכתובת הספר.

כמי שמכיר את הלכיה-הרוח בציבור, עשיתי בספר את כל ה„שיאות” האפשריות. נקטתי עמדות בלתי-פופולאריות, ואם הספר בכל-זאת הצליח, אם נמכרה מהדורה ראשונה של 10.000 ספרים (ומכאן שקראו אותו כ-60.000 איש) — אין זו „אשמתי”.

ובכל זאת קשה להשתחרר מהרגשת ה„טריק”, שגם אתה כינית אותו „שפל”.

אני לא בוחל בשום טריק, ובלבד שיפתח את הקהל לקרוא את הספר. היו לי מטרות רבות בכתובת הספר, מטרות מרכזיות, מטרות-מישנה ותת-מטרות, אך השגתן

אפשר לשאול אותך כמה שאלות בקשר לספר האחרון שלך, „יופי של מילחמה”?

אומרים שכתבת את הספר...

התחלת רע מאוד. לא מעניין אותי מה אומרים. אני מדבר כרגע איתך, ולא איתם. דבר בשמך, מפני שלעומת כל „אומרים” שלך אני יכול להביא „אומרים” שלי. אין לך שום יפוי-כוח לדבר בשמם של אחרים.

טוב. אני אתחיל אחרת. יש לי הרגשה שבספר האחרון אתה מנצל את נושא המילחמה וההרגוים לעשיית רווחים.

ולי יש הרגשה שאותך זונה, אז מה? ההרגשות שלך מעניינות את התחת שלי, אלא-אם-כן אתה יכול להפוך אותן לטעיונים תקפים. תוכיח!

זו היתה גם ההרגשה של יהודית אוריין-בן-הרצל ב„מעריב”.

יופי. אז אתה לא מטומטם יחיד. עכשיו טוב לך?

אתה מתחיל בעלבונות אישיים?

ובמה אתה התחת?

כסך-חכמי רציתי לשמוע תגובה לטענה הזאת.

טוב. אני אלך לקראתך. נניח שההרגשה שלך היא בגדר של טענה מוכחת. נניח שזו הייתה המטרה שלי בפירסום הספר.

אז מה? למה לא לעשות כסף מההרגוים? למה ש-המתים לא יביאו תועלת למישהו? ומי לא עושים כסף מהמתים, במישרין או לא במישרין? אני לא מדבר רק על העיתונים. הגורפים הון ממודי-עות-האבל, על החברה-קדישא, הקברנים, הרבנים, סותריי-הבגדים-המושמים. כל אדם שנותר בחיים כאן, עשה וממשיך לעשות כסף מהמתים. שהרי „במותם הם ציוו לנו את החיים”, ועצם קיומנו נתאפשר על-ידי מותם. גם הגברת ההיא במעריב קיבלה תשלום, אני מניח, עבור סלידתה המתחדדת מאנשים העושים כסף מהמתים. מכאן שגם היא שותפה לעסק.

אתה מודה, זאת אומרת...

לא. אני לא מודה. לא כתבתי את סיפורו של חייל הרון, כדי לעשות מזה כסף. לא זאת היתה המטרה שלי.

אז מה היתה המטרה שלך?

קראתי, ואני עדיין לא מבין למה נזקקת לטריק הזה. אתה מכיר טוב את השוק, ואתה

● האם גיבור הספר מבטא את השקפי תיך?

ודאי. אבל לא רק את המסקנות ואת ההמלצות להחל-טות. אלא גם את השאלות המטרידות אותי, שאלות שאין לי עליהן עדיין תשובה חד-משמעית.

● ואתה מתייחס ברצינות לדעות אותן אתה מביע בספר?

מה זה חשוב אם אני מתייחס אליהן ברצינות? חשוב איך אתה, איך הקוראים, מתייחסים אליהם. שאלתי שא-לות ונתתי תשובות ברורות. כדי שהקורא יברר לעצמו סוף-סוף איפה הוא עומד במאבק הדעות.

● זאת אומרת שאי-אפשר לסמוך עליך גם כאשר אתה משמיע דיעה מפורשת ונוקט עמדה ברורה?

ודאי שאי-אפשר לסמוך עלי. אם אני לא מקבל שום סמכות בתחום האתיקה והאסתטיקה, איך אני יכול לצפות מהקורא שיתייחס אלי כאל סמכות בתחומים אלה? בבעיות מוסר ומצפון, טוב ורע, מוכר ויפה — אי-אפשר לסמוך על אף אחד.

כל אדם הוא סמכות לעצמו. ועליו להכיר בעובדה המיאשת שידעתו ארעית, ושכדי שימשיך לתחזק באמיתותו, עליו לנסות להפריכן שוב ושוב. אין מוצרים מוגמרים וניצחיים בעולם, ודאי שלא בעולם המחשבה.

● ובכל זאת אני רוצה לדעת, אם מעבר לתרגילי החשיבה גם אתה אישית, כיהודי, כיש-ראלי, כאזרח, הגעת למסקנה שצריך לעזוב את הארץ?

השאלה הזו, נאמר, מציקה לי כפי שהיא מציקה בוודאי להרבה אנשים. כדי לברר אותה הייתי חייב להעמיד מול

„קיוויי שהחיללים יחזרו מהמלחמה עוד יותר ממורמרים מכפי שחזרו...”

רעיון הציונות אלטרנטיבה קיצונית. לצורך זה, הנחתי שהאקספרימנט הציוני נכשל. והנה זה ניתן לבסס.

אחרי המלחמה האחרונה הפכתי לפסימיסט גדול. אם האמנתי אחרי מלחמת ששת-הימים שיש סיכוי לשלום, הרי שאינני מאמין בו כעת. הגעתי למסקנה שהערבים לעולם לא ישלימו עם קיומנו בקירבם כראש-גשר אירו-פאי. עכשיו, שהם טעמו את טעמו המתוק של ניצחון חלקי בשדה הקרב, ואת טעמה המטרף של מעצמה כלכלית אדירה — הם לא ינוחו עד שלא יקאו אותנו מקירבם.

הם יעשו איתנו הסדרים של דוקים לחמש, לעשר שנים. הם ילמדו משגיאות המלחמה האחרונה וחרם הנפט. ובפעם הבאה הם יטילו את הכל למאבק הסופי.

אדם רציונאלי חייב להביא בחשבון אפשרות כזאת. הוא חייב לדעת מה הוא יעשה כאשר תתרחש השואה הזו, ולחפש לה פתרונות ואלטרנטיבות. אחת האלטרנטיבות שאותן יש לבדוק בכובד-ראש, היא הגירה — וטעינה בקרב הגויים.

● את התרגיל הזה ניסנו במשך ארבע שנה, ושידמנו עבורו ביוקר.

זה מה שגם אני למדתי בבית-הספר. איש לא סיפר לנו שבאימפריה הרומאית חיו ארבע מיליון יהודים, שאילו התעקשו לשמור על יהדותם היה העם היהודי מונח חיים שלוש-מאות מיליון נפש. זו עובדה. מכאן שרוב חכם היהודי מצא את פתרוננו על-ידי התבוללות.

עלינו לברר לעצמנו שאלות-יסוד מחדש. האומנם יש הכרח היסטורי בקיומו של העם היהודי במסגרת טריטורי-ריאלית מסוימת? האומנם כדאי היה להימלט מן הגיטות כדי להקים כאן גיטו אחד ענקי? האומנם יש תבונה בריכוזו של העם במקום אחד, שבו ניתן להשימדו במכת-אגרוף אטומית?

אימפריות גדולות כאשר ושומר, ומדינות כמו סרביה, נעלמו מן המפה הגיאוגרפית, אך צאצאיהן ממשיכים להתקיים כאזרחים תורכיים, יוונים, רוסים. הגנים של העמים האלה ממשיכים להתקיים, ויחיו כל עוד יתקיים המין האנושי.

האם לא מוטב לקבור תיאוריה שיקרית (ציונות, לאומ-יות), במקום לקבור את אלה האוחזים בתיאוריה? ובכלל, למה לדאוג לקיומו של העם היהודי? למה שכל אחד מאיתנו לא ידאג לעצמו? האם קיים אידיאל כלשהו בעולם שלמענו ראוי שתקריב את חיך?

התשובה שלי היא שלילית. ומי שתשובות חיוביות, חייב לדעת מהו המחיר הנתבע ממנו עבור המשך קיומו של עם-ישראל בארץ-ישראל. אם הוא מוכן לשלם בחייו ובחיי בניו עבור תיאוריה מדינית מפוקפקת — זו זכותו. אך כל אדם הרואה בחייו ערך עליון, חייב לשקול היטב אם לא הגיעה השעה להימלט מביהממוגעים הזה, שבו אחד הפתרונות האפשריים המומלצים ביותר הוא מצדה

(המשך בעמוד 30)

● מה הזיכרון הזה בביקורת הסיפורות?

אני לא מולול בערכה כאמצעי-ביטוי, למבקרים הר-מגישים צורך להודיע לעולם איך הם גיראים ואיפה הם עומדים לאור היצירה המבוקרת. אני בסדר-הכל מפקפק בערכה כאמצעי-בקה לשיפור היצירה. הביקורת הטובה ביותר להמצאה פגומה היא המצאה משוכללת יותר.

אילו המבקרים היו יודעים את סוד היצירה ואת נוסחאות ההמצאות, הם היו יוצרים ומציאים בעצמם. אני לא מקבל את הביקורת כביטוי לדעת-קהל, אלא כהשתקפות עולמו הרוחני של כותבה. לכל קורא יש בגאו' משלו, ואומת-מידה משלו, ורק אנשים אשר ויתרו על כושר-החשיבה שלהם, נזקקים לסמכות שתחליט בשבילם מה מוצא ומה לא מוצא חן בעיניהם.

התופעה הזו, שאני יכול להגדירה רק כהשפלה-עצמית קיימת, כמוכן, גם בתחום הפוליטיקה. החברה, הארכי-טקטורה, המוסר, האופנה וכדומה, רוב האנשים מתעצלים לחשוב, ומבקשים שמישהו יחליט בשבילם ויקבע את עמדותיהם.

בעיני, כל אדם הוא הסמכות העליונה ביותר של עצמו, ומכאן שדעתו של כל קורא חשובה לי כדעתו של מבקר, ודעתי שקולה כנגד דעתם, אלא-אם-כן הם מצליחים בכוח ההגיון והשכל הישר להפריך את דיעותי.

● השתתפת במלחמה האחרונה?

לא.

● למה?

לא גויסתי ולא נקראתי למילואים, מאז ששר-הביטחון סילק אותי לפני כמה שנים מגליצ'ה'ל.

● למה לא התנדבת? חרי יכולת דחיצת את שירותיך כבדרן, לפחות.

אילו נתבקשתי לבדר ולשעשע חיילים — הייתי מסרב.

● למה?

מפני שכל תופעות-הבידור בפני חיילים נראו בעיני כגיסיון — פעוט ככל שיהיה — להשכיח את המציאות. להרדים את כושר-החשיבה, ולדחוק הצידה — ולו לשעה קלה — את השאלות המכריעות.

התפללתי שאנשים יחזרו מהמלחמה מפוכחים ככל האפשר, רציתי שיחשבו טוב-טוב על המצב בו הם, וכולנו, נתונים, רציתי שינסו להבין מי אחראי למצב

● למה לא לעשות כסף מההרוגים?

● למה שהמתים לא יביאו תועלת למישהו?

הזה, ויעשו מאמץ לבדוק מחדש את האמיתות שעליהם חזנו.

קיוויי שהחיללים יחזרו מהמלחמה עוד יותר ממורמ-רים מכפי שחזרו, ולכן החלטתי לא לקחת חלק בניסיונות-ההרדמה.

● הנפשות חפועדות בספר שך לקוחות מהמציאות?

בהחלט. מהמציאות כפי שאני רואה אותה. המציאות עצמה בלתי-סלקטיבית, ולכן גם חסרת-משמעות.

● תיאור המלחמה מכופף על שיחות עם חיילים? ראיית אנשים?

לא. את המלחמה המתוארת בספר — המצאתי, ועל המהדלים שבמלחמה זו, אני רואה את עצמי כאחראי בילעדי.

לא לקחתי לעצמי שום מונופול. החילל הצעיר שלה רשאי בהחלט לכתוב גירסה משלו על בעיות המלחמה והדור הצעיר. מי מונע בעדו לכתוב את האמת כפי שהוא רואה אותה? אני לא אפגע גם אם הוא יכתוב על בעיותיהם של המזדקנים.

האם עלי להיות נכה, כדי שהגברת התיא תרשה לי לכתוב על נכים? למה היא לא תובעת ממני לעבור ניתוח הורמונאלי ולהפוך לאשה, לפני שאני מדבר בשמן של נשים?

● קיבלת תגובות אחרות לספר?

כ-400 מיכתבים.

● איזה מין?

כל מיני, ומכל מיני אנשים. מצעירים ומזקנים, מחיי-לים, חתיכות ותלמידים.

● בעד?

בעד ונגד. הרוב בעד, אבל לא זה מה שעשה עלי רושם. היו כמה מיכתבים נהדרים, שבהם התייחסו הקור-אים לבעיות שהספר מעורר, ולא לספר עצמו.

● אתה עונה על מיכתבים?

לא. אני אתייחס אליהם בספר הבא, שייצא בעוד חודש-חודשיים.

● מה זה יהיה?

ספר, סימני-דפוס, עמודים ממוספרים בכריכה קשה. השם: „קרעית תמה“ הסוג: ספרות. ואל תשאל מה זה. תקרא — תדע. ויהיה בו, כגיראה מיכתב לקורא, ואני אנסה לענות שם על כמה מהבעיות שהקוראים עוררו במיכתביהם. אולי.

● וישנן דך כסף כדמי-קריאה?

כן. קיבלתי כ-380 ל"י, בתשלומים של מלירה אחת עד שישים. רק היום קיבלתי צ'ק על שישים לירות ושתי שורות של תודה על הספר, מאדם שלא ציין אפילו את כתובתו. זה הדהים אותי.

● אתה לא חושב שההזמנה הזו לתרו-מות היתה קצת מבישה?

בכלל לא. אל"ף, הכסף הזה מגיע לי, כפי שהסברתי במיכתב לקורא בספר. ב. אני באמת רואה בכל לירה שהגיעה אלי מחמאה גדולה ואמיתית, וגם במיכתבים שחקן על הבמה שומע את מחיאות-הכפיים. צייר רואה את פשריהם של המבקרים בתערוכה שלו. רק הסופר נשאר בדרך-כלל מנותק לחלוטין מתגובות הקהל. אין

„יש לי מזה שלשמה

אני מוכן גם להתבזות...”

לו מושג מה עורך הספר אצל קוראיו. הוא נאלץ להסתפק בקריאת ביקורות, ואת דעתי על הביקורת כבר אמרתי לך.

אני רואה כ-400 המכתבים שקיבלתי את אחד ההיש-גים החשובים של הספר. הקוראים לא נשארו אדישים. הם הגיבו. בעד, נגד. לא חשוב.

לרגע אחד הם חרגו מגוש הצרכנים האלמוניים ותפכו לאנשים, חברים, אפילו ידידים. תנוגו לקרוא מה שהם כותבים. זו ממש חוויה לראות את העימות שהספר יצר בינם לבין הבעיות.

● איך היית מגדיר את „יופי של מיה-תמה“? מה זה, רומן? רפורטאז'ה? ספר פובליציסטי?

אני לא עוסק בהגדרות. הגדרות, חוקי-דקדוק ותחביר, תמיד מנסים להדביק ולהקפא את השפה המתהווה. אותו דבר אמור גם לגבי סיפורת. קודם כל נוצר משהו. הגדרת ה„משהו“ הזה היא מעניינם של ממיינים ומקטלגים, שאינם יכולים לסבול אי-סדר. מצידי אתה יכול להגדיר את הספר שלי כסלטיקרות. בעצם, ההגדרה הזו די מוצאת חן בעיני. תערוכת של אלמנטים רבים ושונים, מתובלים במידה, ומצטרפים, אני מקווה, למשהו אחד. אתה יכול לאכול את עלילת הסלט שלי בכף גדולה ולבלוע הכל ללא-הבחנה, ואתה יכול לחטט בו במקלות סיניים ולברור לעצמך את המרכיבים הנוחים לך לעיכול.

● אבני איך אתה מתייחס אל הסלט כו-לו? האם אתה רואה בו יצירה סיפורתית?

אתה שוב חוזר להגדרות. מה זה חשוב איך אני מת-ייחס לזה? האם לא יותר חשוב איך אתה מתייחס לסלט הזה? אני לא יודע איזה היכלי-פאר אתה בונה על המילה „יצירה“.

לגבי, כל המצאה היא יצירה. ומכאן שאני רואה בכל ספר מומצא — יצירה. כמו גפרור, סיכת-ביטחון, עט-כדורי, מטוס-סילון. המצאה בעולם הרוחני. דירוג וחלוקת ציו-נים לאותה המצאה, הם מענייניו של הצרכן, שהמבקר מנסה לדבר בשמו.

(המשך מעמוד 29)

אטומית ותמות נפשי עם שלישיהם." **אם באמת הגעת למסקנה כזו, למה אתה לא אורז את החפץ ציב ומסתלק לניו-יורק, הנראית בעיניך כגן-עדן? מי מפריע לך?**

השאלה הזו, שאותה הצגתי לקוראי הספר ושעליה, אגב, קיבלתי תשובות מאלף פות מאד — הטרידה אותי זמן רב. כדי לענות עליה ביושר הייתי חייב לשאול את עצמי שאלות יסוד כמו מי אני? איזו משמעות יש לחיי, ומה תפקידי בהם? לאט-לאט, אחרי שיחות ארוכות עם עצמי ועם חברים, מצאתי את התשובה. עד לאותה חקירה עצמית לא ידעתי אף פעם מה אני בדיוק, מה תוכנית חיי, מה תפקידי בחיים או מהו "ייעודי". עסקתי ב"הרבה מאד שטחים: עיתונות, רדיו, סרטים, תיאטרון, הומור וסאטירה, סיפורות, טלוויזיה, ומעולם לא ראיתי בעיסוקי אלה את ייעודי או אפילו את הקריירה שלי. פתאום תפסתי שיש להם מכנה משותף, לכל העיסוקים האלה. פתאום הבנתי שאני בעצם מעין משקיף חברתי, שזירת-ההסתכלות שלו היא הזמן הזה והמקום הזה, וכל העיסוקים השונים אינם אלא תחומים

האם נדאי היה להימלט מהגיטאות כדי להקים כאן גיטו אחד ענקי?

שונים שבאמצעותם אני רושם את תצפירי, ומגיב על המתרחש לעיני. משקיף מבחוץ ומשקיף מבפנים, בעת-זו בעונה אחת. מעין סייסמוגראף סוציולוגי הרושם או טומטית את הרעידות הקלות והשינויים הדקים בהלכי-הרוח ובאקלים הנפשי של החברה בה אני חי. עד אובייקטיבי וסובייקטיבי כאחד (משום שגם הסובייקטיביות שלי היא עדות לערכי החברה והזמן בהם אני חי). משקיף המנסה לעיתים להתערב בזירת ההסתכלות שלו, ולשפר אותה כי מיטב יכולתו.

מי מונע ממך להחליף את זירת-ההסתכלות שלך? למה שלא תעסוק ככל התחומים האלה כי קנדה או באוסטרליה?

אילו הייתי היום בן עשרים, ייתכן ש-הייתי מחליף את זירת-ההסתכלות שלי ומתחיל לעקוב, נאמר, אחר מינהגיו של הקנאדאי, במקום להתעסק בציפורי-הגור שחזרו להקים קן במכורתו העתיקה. **למה עליך להיות בן עשרים דשם כך?**

כדי שבגיל ארבעים או חמישים אוכל סוף-סוף לשלוט בדקויות השפה החדשה, ולהבין את הסימפטומים הקלים ביותר ה-מציינים שינויים בהלכי-הרוח החברה.

דברים כאלה אי-אפשר ללמוד באמצעות מילון. המשקיף והמדווח — הוא-עצמו מעין מילון, הרושם פירושים ומשמעויות חדשות להתנהגותה של החברה ולאמצעי הביטוי שלה. לא נותרו לי פשוט די שנים כדי ללמד את אונזי ועיני שפה חדשה. אין לי כל אפשרות לרוקן את מאגר הניסיון והזכרונות שלי, הקשורים בזמן ובמקום הזה, ולפנות מקום למאגר חדש של תצפיות על חברה אחרת, מאגר שבלעדי אין כל אפשרות להבין את המתרחש בזירת ההסתכלות.

מכאן שאינני עוזב את הארץ, משום ש-עלי לשמש עד למתרחש סביבי כל עוד אני חי, אם אני אכן רוצה לממש את היכולות שלי, ואני לא רואה איך אדם יכול להיות חיים מלאים, עשירים ומורכבים ואפילו מאושרים, מבלי שיממש את יכולותיו במיטת תוכנית-החיים שלו.

אגב, קיבלתי שני מיכתבים מקוראים, המסבירים בדיוק כן את הסיבה להישאר-תם בארץ, אף כי הם אינם עוסקים, להפסיק תם, בדיווח על המתרחש סביבם. השפה החברתית שבה הם גדלו, היא תנאי הכרחי למימוש יכולתם במידה מכסימלית.

המעניין הוא שאחד מהם החליט אף הוא, כמוני, שברגע שתהיה צפויה סכנה ממי שית להמשך קיומו הפיסי, הוא יאלץ ל-וותר על תוכנית-החיים ועל מימוש יכולתו תיו, ולהסתפק בקיום במקום אחר.

ואתה לא רואה אטרקטיביות אחרת לחיזוי הפסימי שלך?

אני מחפש. אני רואה רמזים לסיכוי המשך קיומנו כאן, אך הדבר כרוך ב"מהפיכה יסודית בעולם הערכים והאידיאליים שלנו, ולמהפיכה הזו אנסה לתרום את חלקי בשנים הספורות שנותרו לנו עד חיי דוש הצגת "מצדה".

דלילה

הבושם הנפלא-
לאשה המפתה

Tanya
זה יופי

הקנייה הטובה ביותר 1974
בסך הכל: המרכז למחירים שמוערים

הליידי עבדה בלילות

מאת ל. בנימין

חקירת המשטרה הופסקה באופן מפתיע לאחר שהליידי נתגלתה

מזה ימים אחדים מגיעות ידיעות למזכיר המועצה לעבשונות תל-אביבים, על הליידי שכבשה את השכונה השקטת וההידרית. ידיעות נוספות אמרו כי אין בית כשכונה שבו לא עובדת הליידי במשך כל שעות היום ואפילו בשעות הלילה.

כעת יודעים גם המפקח ד. וגם חבר עוזריו כי מכונות הכביסה ליידי ולורד קריסטל עובדות בשקט רב עד כדי כך שאי אפשר לשמוע אותן ובנוסף יש להן כל היתרונות האפשריים במכונות הכביסה: כל תכניות הכביסה לכל סוגי הכביסה, חלחלה עד 100 מעלות, חסכון מירבי במים, חשמל וחומרי כביסה, ציפוי אמאיל ובקיצור אין יתרון שאינו נמצא בהן.

קחי גם את את הליידי או הלורד לשבועיים נסיון חינוך בביתך — ללא הת-חייבות. תגי לה לעבוד ביום או בלילה — אליך המשטרה כבר לא תבוא...

(מ.)

חיי אישות
חפשיים
ללא
דאגה!

עם ההמצאה
השוויוצרית
המשוכללת

בקשי עלון הסברה חנים
אודות שיטת C.D. אינדיקטור
הבדוקה והמקובלת כיום
בעולם כולו

C.D. אינדיקטור (ישראל) בע"מ

ת.ד. 26300 ת"א

שם:

כתובת:

במדינה

תנועות

תלאותיה של הנצחה

הנער טבע לפני 17 שנה —

ההנצחה המוכתרת לא

התבצעה עד היום

יובל אברהמי אינו מסוגל לשכוח את התמונה שבנה בעניינורחוק, הניצבת עדיין לנגד עיניו.

שש מאות חברי תנועת הצופים, שהגיעו לטיול לעמק יזרעאל, שם עמדו להקים את מחנה הקייץ שלהם, מיהרו אל בריכת השחייה של קיבוץ תל-עמל. הם נמלטו אל המים הקרירים מן החום המתיש, השתעשעו בהם להנאתם.

כעבור כרבע שעה קראו להם המדריכים לצאת. הילדים הסתדרו במיסדר, לבדיקת נוכחות. אחד היה חסר. "שלמה! שלמה!" קראו הנערים, שהתפזרו בשטח לחפש אחריו. לא היתה תשובה. רק לאחר חיפושים ממושכים נמצאה גופתו על קרקעית הבריכה. איש לא ידע מה אירע, וכיצד קרה שאף אחד לא חש בכך.

הדבר היה בשנת 1957, לפני 17 שנה. סיפורו של שלמה אברהמי התפרסם אז במלואו בהעולם הזה, 1035.

דרך התחית. אחרי מותו הוטרטגני של שלמה, ביולי 1957, החלו יר

צופה אברהמי
כולס אשמים

בל והוריו בדרך ההתחית שמטרתה היתה להנציח את שמו של הצופה הקטן שלהם.

תמורת הסכמתם לוותר על תביעת נזיקין, הובטח להם סכום של 1000 ל"י. תחילה ניסו להילחם באירגון הצופים ב"רמת-גן בדרך משפטית, אך לבסוף הגיעו לכלל הסכם שאם יתרמו את סך 1000 הלירות להקמת מועדון של הצופים במקום, יישא המועדון את שמו של שלמה אברהמי.

הסך אמנם נתרם, אך ההבטחה שניתנה ליובל ולהוריו לא קויימה. משך שנים ניסה יובל לבטל את רעיון הגזירה, אך ללא הועיל. הוא שלח מיכתבים למישרד החינוך והתרבות, פנה ה"שנה גם למרכזה הבינלאומי של תנועת הצופים, המצוי בשווייץ, וביקש התערבות.

לשאלת כתב העולם הזה, מי אשם בכך שהפרשה עדיין לא הגיעה אל סיומה, לאחר 17 שנה של מאמצים, הגיב מוטי אורנשטיין, ממלא מקום מוזכר התנועה בתל-אביב:

"אני יודע שהעניין נמצא עדיין בטיפול של המזכיר, יצחק אינוב. אני חושב שגם אנחנו וגם יובל אברהמי אשמים, הצניח. יובל אברהמי לא לחץ באופן רצוף. הוא נזכר בדבר כל כמה שנים, ואז הוא לוחץ. הם אמנם תרמו אלף לירות, ואז זה היה סכום גדול, אבל היום זהו סכום כליכך פעוט..."

ביוון כספך שווה יותר

יוון - ארץ 1000 האיים מציעה לך את כל

תענוגות אירופה בחצי מחיר

אוצרות תרבות, אתרים היסטוריים, חופי רחצה

חלומיים, מועדוני צלילה ויאכטות, איים משגעים

ביפיים המרהיב, מעינות מרפא, בידור בילויים מהנים

ומרכזי קניות חוססים.

אכן, ביוון תוכל ליהנות ולבלות ביד רחבה

מתוך כספי ההקצבה - ועוד ישאר לך כסף רב לקניות

כי ביוון כספך שווה יותר

OLYMPIC
AIRWAYS

הנוקור לחלקי תכשיטים להרכבה עצמית

(אביזרים, חרוזים ועוד)

ישר כון היצור

קישוטי שי-לי

בע"מ

ת"א, רח' יצחק שדה 5

(חול בית מעריב)

פתוח 08.00 עד 17.00

בעיות ולבטים בחיי המין

מ א ת

ח"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

יִתְרוֹן 10000

בונה דיסקונט לישראל
בונה בוקלים דיסקונט

בדרך כלל בעלי מארגן את ענייני הכספים
אך הרעיון הזה היה דוקא שלי.
ותארו לעצמכם - אין לי אפילו חור בתקציב...

בקשתי מהבוס שיעביר מכל משכורת שלי 50 ליי
לחשבון החסכון "יתרון 10000" של דיסקונט
וזה מצטבר כמעט בלי שארגיש-מה גם שנוסף לי
מענק על סכום החסכון כל חודש. החסכון והמענק
צמודים למדד ונושאים ריבית מצטברת. גם המענק
גם הפרשי ההצמדה וגם הריבית פטורים ממס.

דוקא צילום איתמר

"יתרון 10000" - חסכון בתשלומים חדשיים החל ב 50 ל"י לחודש או חסכון בהפקדות חד פעמיות החל ב 100 ל"י
ועד 10,000 ל"י.

אפילו הדימיון

לא עזר

אני היום בענייני גורל, כפי ששמתם בוודאי לב. הנה, זה מה שקורה לדליה פרידלנדר, למשל. רצה הגורל, והידיד החדש שלה, שאיתו היתה נראית ברחוב שלובת-זרוע וכל השאר, היה דומה למישהו אחר, דימיון זה לא מילה. בדיוק בדיוק. עדיין כך דומה, שלא פעם שאלו איך תה אם היא תזרה אל מישהו שעה טובה. אבל השעה, מסתבר, לא היתה טובה ביותר. אפילו הדימיון המדויק לא עזר. מצטערת לבשר לכם שבימים אלה הגיעה לקיצה הידידות עם הידידה הדומה לבעל, ומצד שני עומדים גם הליכיהגיושין שלה מהבעל בסימן סוף מוחלט בהחלט. דליה עדיין מתגוררת בדירה שלה, בבניין המישפחתי שבו גרה גם מישפחתו של מישהו בקומה א', אימה של דליה בקומה ב', ואילו היא עצמה בקומה ג'. להתגרש מבעל עוד הולך איכשהו, אבל איך מתגרשים ממישפחה שלמה, ומכל הדידים?

גרפיקאי בוזי המילואים דחו

פגישות, שהתפזרו על-פני שבוע ימים בערך, החליטו השניים להתחתן. בסך-הכל לקח להם שלושה שבועות להגשים את החלטתם. הם היו מוכנים, בעצם, לעשות את זה עוד קודם, אבל מה לעשות והמדינה קודמת לכל. בויל היה במילואים, ונאלץ לדחות את ענייניו האישיים בכמה ימים טובים. אבל כדי שתבינו למה אני מתכוונת כשאני אומרת בוק, או רק כשנפגשו ברבי נות, כדי להירשם, הסתבר לאדית שבזיל, שרכש לו כבר שם ביפהפיותיו הצמודות ובמכונית-הספורט האדומה שלו. בעצם כבר היה פעם נשוי. ואילו לו הסתבר שבמקום להתחתן עם ילדונה בת 22, כמו שהוא חשב, הוא נושא לו בעצם אשה קטנה בת 29. וכעת, כשתראו אותו חולף בספורטיבית האדומה וילדו אשה קטנה, תדעו לכם שזאת החוקית שלו.

ג'ולי (משמאל) וביאטריס הצלחה בסדר

הח"כ, הגרפיקאי והבוטיקאית

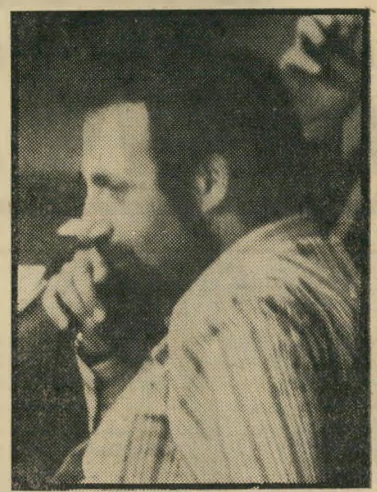
יום עצמו תיערך בקפה לילית בתל-אביב, בנוכחות כ-50 מזמנים, חתונה עם סיפור. במיסגרת אותו מאורע ישים הגרפיקאי

בוטיקאית אדית הסמל הועיל

יוסף בוזי, בן ה-37, טבעת כשרה ומב-היקה על אצבעה המטופחת של חברתו מזה שלושה שבועות (!), אדית אמיתי. מזכיר לכם משהו? כמובן. את השם אדית אמיתי פגשנו כולנו לא מזמן. בצמד לשמו של הח"כ הצעיר (37) והטרי, המלחין הזמר, עקיבא נוף, שהיה ידידה הקרוב משך כמה חודשים. הם אפילו צולמו יחד בהפגנת זוגית ליד שגרירות גרמניה, למען שיחורורה של ביאטריס קראספדר.

נדמה לי שאפילו כתבתי לכם, לפני זמן מה, שהצמד הזה מגלה סימנים ברורים של משהו רציני מאוד. התבדתי, מה לעי שות. ומעשה שהיה, כך היה. אדית, שיש לה רק 1.60 מ', שיער שטני כהה ועיניים חומות גדולות, למדה באוניברסיטה שלוש שנים סיפורת אנגלית. חוץ מזה יש לה גם חברה, עופרה קפדן דורון שמה, עוד מכיתה אל"ף או משהו כזה, חברות-ילדות, כמו שאומרים. עופרה היתה הזריזה בין השתיים, התיחתנה, נכנסה להריון. לאדית, מצידה, יש

ח"כ נוף ההפגנה פירטמה

היום אני מלאה וממלאה בשורות טרבות. מתחתנים, החברה. שיהיה לבריאות. קחו את יום חמישי הקרוב, למשל. באותו

סוף טוב, הכל טוב

כבר מזמן הפסקתי להילחם עם הגורל. הגורל אומר שכל הדברים הטובים קורים בימי חמישי, וזהו זה. פאקט. הגה בא עוד אחד. ביום חמישי שעבר התחתן סוף-סוף, כדת משה וישראל, אחד הזוגות היפים, הנחמדים והמקושכים ביותר שכולנו מכירים.

ליאורה לפידות, מדוגמניות-הצמרת של ישראל ומהבחורות הנעימות והענוות ביותר שאני מכירה, עשתה את זה עם ידידה משכבר הימים, גרעון רוזנשטיין, בוגר מדעיה-מדינה, כלכלן ובעל משרד לביטוחים.

ליאורה היתה נשואה פעם לעורך-הדין אילן לפידות, והגירושין שם היו עניין שנסחב המון זמן, לא תמיד עם צלילים נעימים ביותר. אחד הסיפורים המשעשעים ביותר שהילכו אז היה שאילן התאהב בבחורה, אחרת, דומה לליאורה כמו שתי טיפות מים, ואפילו היה מלביש אותה בבגדים דומים לאלה של ליאורה, כדי שהי תפוח לא יפול רחוק מהעץ.

אבל כל הסיפורים האלה הם היום נחלת העבר, יטוב שכך. ואילו ליאורה, גם אחרי שהתגרשה, הוסיפה לצאת עם גרעון תקופה ארוכה, מבלי למחר לעשות לזה סוף. הסוף המיוחל הגיע, כאמור, ביום חמישי שעבר. הם התחתנו, ומיד נסעו לבלות את ירח-הדבש במלון לרונ באילת. אבל מי שינסה למצוא אותה שם, מוטב לא שישכח את כל הפרטים הישנים.

ליאורה עונה היום לשם גברת רוזנשטיין בלבד. לפידות כבר לא משחק. שיהיה סדר.

ליאורה וגרעון הציפיה השתלמה

ספרד על מפת ההצלחה

מי זוכר היום את ג'ולי ואת ביאטריס שוריק? אמצו את הזיכרון, לא נורא. זה דווקא בריא. כן, זהו. בדיוק כך. את שני השמות הללו היינו פוגשים שוב ושוב, בכל פעם שאזנה זמר ידוע, ישראלי שהצלחה בחו"ל או כל אחד אחר, היה מגיע ארצה, כדוגמת בייק בראנט או אבי עופרים, למשל. אבל גם זה נגמר. לפני כשנה התחתנה ג'ולי עם יוסף רייז,

יוסף רייז התאונה בישרה

מי שהיה מנהל-לישכתו של אברהם עופר, שהוא היום שר השיכון, כשעוד עבד בעיריית תל-אביב. הזוג הצעיר נסע לירח-דבש באירופה, כמקובל במישפחות הטובות ביותר, אבל שם קרה להם דבר בלתי-צפוי, ועצוב. אחרי שחרשו את אירופה, הגיעו לספרד, ושם היתה להם תאונת דרכים. הבעל הטרי שכב בבית-חולים משך חודש.

אחרי שהחלים, ראו כי בכל-זאת טובה ספרד לישראלים שגמרו את הארץ. הם פשוט נשארו שם. ותראו, תראו מה יש לג'ולי לספר אחרי שנה בספרד. היא כותבת משם שיש להם שני בתי-חרושת לפירזולים ולרהיטים, שהם הצעקה האחרונה היום בעולם, ולמי שמוכן להאמין היא מוכנה לספר שיש להם גם שתי יאכטות, לסופי-שבוע. חוץ מזה יש להם גם דירה ענקית, ומכונית, ומתילא. וכדי

דוגמנית יפהפיה נעצרה בשבוע שעבר כחשודה בפר'צות

בוני וקלייד ממלון פלאזה

חנה יוצאת עם פרקליטה משה רום אל שדה התעופה, בדרך לאילת, דקות ספורות אחרי ששוחררה מהמעצר.

לורה פאר רבי-הקומות היה דומם. חזיתו המשובצת חדרים היתה מואר, ורק מחזורים אחדים בקעו עדיין שביב-אור, עדות למאחרים-בנשף. השעה היתה 1.30 בלילה.

בדליירת האיר באור עמום את 18 קומות הבניין. איש לא הבחין בדמות הר גמישה שטיפסה על מעקה המירפסת ש בקומה ה-11 התחלה גולשת במיקצור עיות חתולית בין הבליטות שבחזית ה בניין, אל מירפסת החדר שמתחת, בקר מה העשירית. האפלה העלימה את תווי גופה של הדמות. לא ניתן היה להבחין אם גבר הוא או אשה. הדמות הגיעה אל יעדה. היא נחתה במירפסת החדר, פתחה בזהירות את ה

דלת וחמקה פנימה. כעבור שניות שבה והגיחה מתוכו. בידיה נמצאו עתה 1600 דולר שלא היו לה קודם-לכן. משם עברה לחדר הסמוך. אותה פעולה — והפעם היה השלל 500 דולר וכסף זר אחר. מ' שהצליחה גם כאן, עברה הלאה. אך בחדר השלישי התעוררה הדיירת והבחינה בדמות, „אתלטית וגמישה“, כפי שסיפרה לאחר-מכן. הפורץ נבהל. חזר על עיקבותיו ונעלם בחסות החשיכה. הדיירת מן החדר השלישי הועיקה את הנהלת המלון.

מי היה

הפורץ?

בשעות המוקדמות של בוקר האחד ביוני, הוועק יוסף לורה, קצין הביטחון הראשי של מלון פלאזה, ונמסר לו ששוב היו במלון התפרצויות. המישטרה כבר נמצאה במקום.

לורה, פקד-לשעבר במישטרת מחוז תל-אביב, בדק מייד ברשימת-האורחים של המלון מי הישראלים ביניהם, הצביע על שמה של אשה צעירה, שהתגוררה לבדה בחדר בקומה ה-11. כך החל המירדף אחר בוניקלייד ממלון פלאזה. „לפתוח את הדלת!“ קרא יוסף לורה, שהיה מלווה בשוטרים.

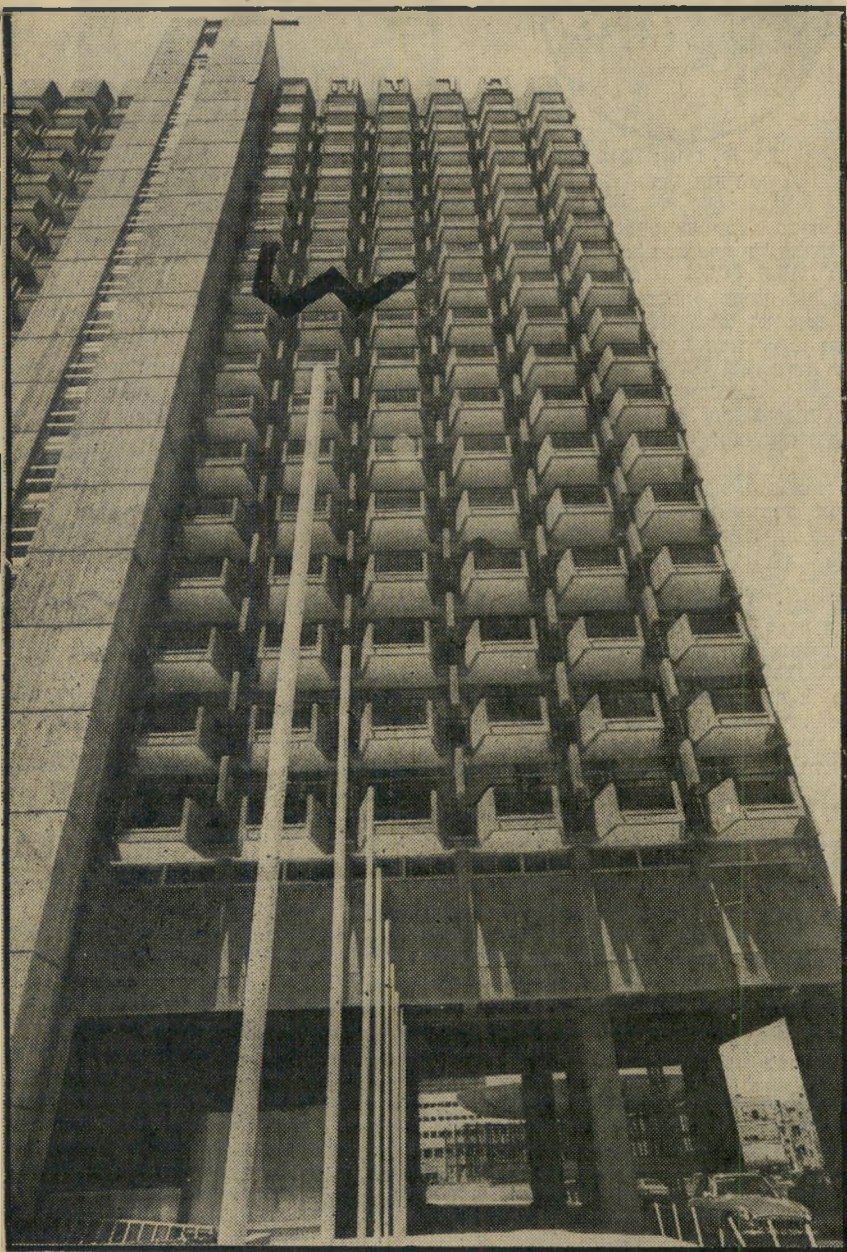
צעירה גבוהה ושזופה פתחה את הדלת. השוטרים זינקו פנימה.

„מי ישן כאן איתך בחדר?“ שאלו את חנה פונטה, אשר הופתעה מן הביקור הבלתי-שיגרתי, בהכחנים בשתי המיטות הסתירות שבחדר.

„אני ישנתי בשתי המיטות“, השיבה. „איפה הגבר שהיה פה?“ לא הירפו השוטרים.

„לא היה פה שום גבר“, ענתה חנה, „הייתי לבד. זה החדר שלי.“

השוטרים ניגשו למירפסת החדר, וגילו סימנים על הקיר הסמוך אליה. בחדר עצמו נמצאו גם בדלייסיגריות, משני סר גים שונים.

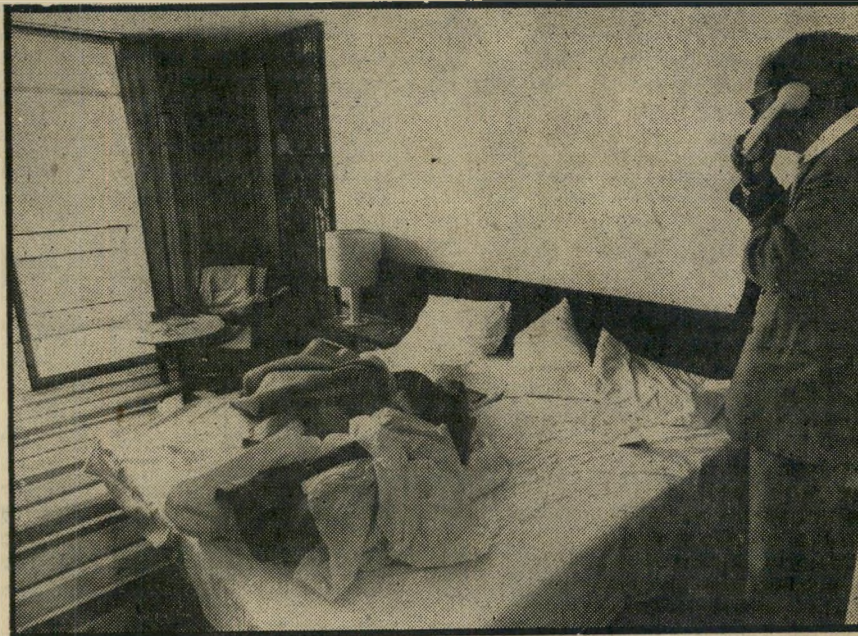
חזית המלון 18 קומותיו של מלון פלאזה בתל-אביב, במבט מן הקרקע. הפורץ ירד ממירפסת החדר שבקומה ה-11 (בפינה השמאלית של השירסוט), לחדר שבקומה העשירית, פרץ שם, עבר דרך הבליטות שבקיר בין חדרי המלון לחדר השני והשלישי, ואחר-כך חזר על עיקבותיו באותה דרך.

בהמשך החקירה נתגלה שחנה פונטה התגוררה במלון פלאזה גם בתאריך 26.5.74, כאשר בוצעה הפריצה הראשונה בשרשרת. אז נגנבו באחד החדרים כספים ותכשירי טים, אך התיק הומלץ אז לסגירה מחוסר הוכחות, כטענת המישטרה. האשה שכספה ותכשיטיה נגנבו באותו תאריך ציינה, כי בחדר הסמוך אליה התגוררה צעירה שחרחרת נחמדה.

כאשר עצרה המישטרה את הדוגמנית החשודה בפריצה באחד ביוני, לאחר סידורת הפריצות השנייה, ביקשה לעצרה ל-15 יום, כדי שלא תפריע לחוקרים. בחיפושיו הם אחר הגבר, השותף-לפשע. אך בית המישטס האריך את מעצרה ל-5 ימים בלבד. חוקרי המישטרה פתחו בפעולה

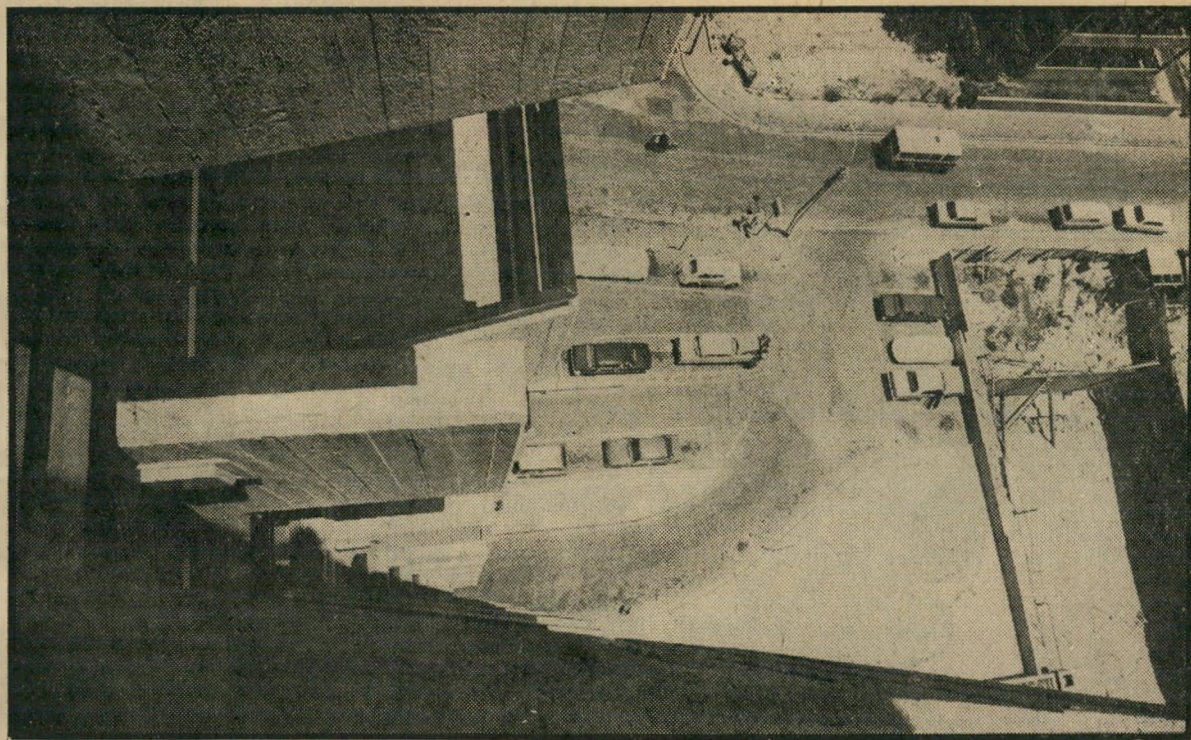
„את עצורה“, הודיעו לה השוטרים. „במלון היו הלילה שלוש פריצות!“ „מדוע התחלת לחפש את הפורצים דווקא בחדרה של חנה פונטה?“ נשאל. „זה עניין של חוש, וגם של מצב חשוד. בחורה שמתגוררת לבדה במלון יקר, זה כבר חשוד. בתנאי שהיא ישראלית, כמובן (חנה פונטה שילמה 100 ל"י ליום עבור לינה וארוחת-בוקר).“

בחקירת המישטרה סירבה חנה פונטה לגלות את זהותו של הגבר שבילה עימה, ואחר יצא לבצע את הפריצות דרך המירפסת של חדרה. היא המשיכה להכחיש בתוקף שאכן נמצא מישהו איתה בחדר, טענה שהיא דוגמנית, וכי חזרה מארה"ב לאחר נסיעה של חודשיים לצורך הופעות דוגמנות.

חדר 1119 בחדר זה, בקומה ה-11 של מלון פלאזה בתל-אביב, התגוררה הדוגמנית כשנעצרה כחשודה בפריצות לשני חדרים בקומה ה-10. הפורץ יצא למשימתו דרך מירפסת החדר. בתמונה, קצין הביטחון הראשי של המלון, יוסף לורה.

לחדרי מלון פלאזה. מי הגבר המיסתורי שבילה בחדרה?

מעקה המירפסת

שכומה ה'11 במלון פלאזה, חדר 1119, ממנו יצא הפורץ האק" תל-אביב ממירפסת החדר כך נראה רחוב הירקון ב' סחרחורת, אך הפורץ לא התרגש מכך כלל, כנראה, ולא עוד אלא שטייל בין המירפסות שבחזית הבניין בחסות החשיכה.

נימרת לפיענוח תעלומת הגבר שבי" לה בחדרה של הדוגמנית באותו לילה. עובדי המלון ידעו לספר כי חנה פונטה, אחת לאכול בעצמה.

אחד המלצרים גילה לחוקרי המישרה, כי הדוגמנית שתתה קפה במלון בחברת גבר, ועובד אחד אישר שהיא ביקשה להכניס גבר לחדרה, אך לא קיבלה רשות לכך. למרות זאת נראה הגבר כשהוא יורד מחדרה.

אך למעשה, אולי לא היה כלל צורך בחקירה מה נימרת. בבדיקה שיגרית של ארנק של החשודה נתגלתה תמונה, דיוק" נו של גבר המוכר לכל שוטר המכבד את עצמו. היה זה יורם לנדסברגר.

למחרת היום הובא יורם לנדסברגר, בן ה-30, להארכת מעצרו בפני שופט בית משפט השלום בתל-אביב. החוקרים טענו בפני השופט, כי מצאו את תצלומי בתיקה של הדוגמנית החשודה.

לנדסברגר לא התרגש כלל. "מה יש?" שאל. "אני נותן את התמונה שלי להרבה בחורות. אז בגלל זה שמצאו אחת התמונות שלי אצל הדוגמנית הזאת, צריך לעצור אותי?"

אלם השוטרים ביקשו לעצור לתקופה ממושכת, כדי לערוך מיסדר-זיהוי.

יורם לנדסברגר, אחת הדמויות המפורסמות והססגוניות ביותר בעולם הפשע הישראלי, צעיר, בעל עבר פלילי עשיר, שבילה כבר קרוב לשלוש מחייו הקצרים בין כותלי הכלא.

בהיותו בן שנה וחצי, איבד אביו של יורם את עצמו לדעת. עם פרוץ מלחמת השחרור, נשלח יורם לנדסברגר לבית יתומים ברמת-גן, שם היה עליו לחבוש כיסוי, להתפלל לפני הארוחות ולקיים מיצוות.

בריחה

נועזת

בתחילת דרכו כעבריי, נידון יורם לנדסברגר על גניבות וחזקת רכוש גנוב. הוא ביצע בריחה נועזת מהמעצר, יחד עם שני כוכבי העולם התחתון, נחמן פרקש וניסים ערוסי. הוא התגלגל ממעצר למעצר, מכלא לכלא.

בשנת 1956 נעשה ניסיון להחזירו למורט, לשקמו. הוא אומץ על-ידי משפחה חשוכת-ידיים, החל עובד בבית-החרושת של אביר-מאמנו. הניסיון נכשל. לנדסברגר חזר למעשיו הפליליים, הסתבך שוב ושוב. הנערות מילאו תפקיד חשוב בחייו.

רונית אפולו, בתו של עורך-דין תל-אביב, עמדה להינשא לו בשנת 1965. אך אחרי שיוורם נתפס, פצו, על-ידי שוטרים ונשלח לכלא על ביצוע פריצה לחנות תכשיטים — ביטלה את תוכניתה, חזרה לצרפת.

חנה פונטה, הדוגמנית האיתית בת ה'19, עליזה ומחייכת אחרי ששוחררה ממעצרה, לאחר הש" תגלותו של עורך-דין משה רוס, אשר ייצג בעבר גם את יורם לנדסברגר.

יורם

אישה-עולם-התחתון לנדס" ברגר, שתמונתו נמצאה בארנק הדוגמנית, הכחיש שייכות לעניין.

בשנה שעברה נעצר יורם לנדסברגר מיספר פעמים וסניגורו, עורך-דין משה רוס, נאבק קשות לשחררו מידי המישרה. הפעם חושדת המישרה כי יורם לנדס" ברגר, הוא-הוא הגבר אשר ביצע את הפריצת צות במלון פלאזה, בשותפות עם הדוגמנית פונטה.

השותפת היפה

מאילת

למרות בקשותיה של המישרה להאריך את מעצרה של הדוגמנית, כדי שלא תפריע להמשך החקירה, הצליח עורך-דין משה רוס לשכנע את בית המשפט כי מטב לשלוח אותה לאילת, לבית הוריה. רוס התחייב בפני השופט התורן להביא את הדוגמנית לשדה התעור" סה, להעלות אותה למטוס האחרון שיצא לאילת ביום ר'.

אחרי שיחרורה סיפרה חנה פונטה לכתב העולם הזה:

"גולדתי בבאר-שבע. כשהייתי בת שנה, אז אבי, קבלן לעבודות-צבע, לקח את המישהפה לאילת. אנחנו שיבעה ילדים במישהפה.

"אני למדתי דוגמנות אצל גברת לאה פלטר. עבדתי כדוגמנית בשביל בית-חרושת גפ"טקס. הופעתי גם בסרט, על מכונס-יגיס, הייתי בארצות-הברית, ב' מיסגרת עכתי. מה זאת אומרת מי צילם אותי? צילם אותי שישל!"

"לא הכרתי את יורם לנדסברגר. רק קיבלתי ממנו תמונה, כמו שקיבלתי מהרבה בחורים אחרים. לא הייתי איתו בקשרים הדוקים. הוא לא היה בחדר שלי במלון. נכון רק שכעת אני לא עובדת. הכל מה שאומרת המישרה, זה רק סיפורים."

חנה פונטה עושה רושם של בחורה יפה, פשוטה, המסוגלת לחייך בכל מצב, אפילו אחרי שברע של מעצרו. אך אם חוקרי המישרה יצליחו להוכיח כי הגבר שביצע את הפריצות במלון פלאזה, אכן עשה זאת אחרי שבילה בחדרה, דרך המירפסת שלה, יהיה החיך שלה עוצב מאד.

ס. כהן

האם אירחה

הדוגמנית - במיטתה

במלון - פורץ

שטיפים בין המירפסות

בקומה העשירית?

הדוגמנית

הפורצת

ממלון פלאזה

חשודה

חנה

פונטה

בבית

המישפט

